

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕННИ
РОМАНИ

НОРА РОБЪЪРТС

БЕЗСРАМНА
ДОБРОДЕТЕЛ

ЕДНА ГОРЕЩА КНИГА ОТ НЕПОВТОРИМАТА НОРА РОБЪЪРТС!

ИЗДАТЕЛСКА КЪЛИА БАРД

НОРА РОБЪРТС БЕЗСРАМНА ДОБРОДЕТЕЛ

Превод: Жулиета Пенчовска

chitanka.info

Някъде в тъмнината дебне сексуален маниак...

Горещите линии на агенция „Фентъзи“ работят денонощно за своите анонимни клиенти, докато някакъв вманиачен луд не убива едно от момичетата. Грейс, привлекателна авторка на криминални романи, твърдо е решила да разкрие убиеца на сестра си. Тя ще влезе в нова роля, наподобявайки съблазнителния глас на убитата.

А Ед, влюбен в нея очарователен полицаи, на когото е възложен случаят, не може да я спре.

Някъде в тъмнината дебне сексуален маниак заслушан в гласа, който ще го върне към сцената на убийството.

ПРОЛОГ

— И какво искаш да ти направя? — попита жената, наречена Дезире. Имаше глас като розово венчелистче — мек и омайващ. Вършеше добре работата си, много добре и клиентите питаха за нея отново и отново. Сега говореше с един от постоянните си клиенти и знаеше предпочитанията му. — Ще ми бъде приятно — прошепна тя. — Просто си затвори очи и се отпусни. Искам да забравиш всичко — работата, съпругата, бизнес партньора. Сега сме само двамата — ти и аз.

Мъжът каза нещо и тя му отговори с тих, дрезгав смях:

— Да, знаеш, че ще го направя. Не го ли правя винаги? Просто затвори очи и слушай. В стаята е тихо. Свещите горят. Дузина бели ароматни свещи. Можеш ли да усетиш аромата им? — и отново се засмя дрезгаво тихо. — Точно така — бели. И леглото е бяло — голямо, обло и бяло. Ти лежиш в него, гол и готов. Готов ли си, мистър Дрейк?

Въртеше очи. Убиваше я това, че мъжът искаше да го нарича мистър. Но всякакви ги имаше.

— Току-що излизам от банята. Косата ми е мокра и по цялото ми тяло има малки водни капчици. Една капка се търкаля към зърното на гърдата ми. Капки падат по теб, докато коленича до леглото. Чувстваш ли ги? Да, да, точно така. Те са студени, толкова студени, а ти си така разгорещен. — Преглътна една прозявка. Мистър Дрейк вече дишаше като парен локомотив. Слава богу, той толкова лесно се задоволяваше. — О-о, аз те желая! Не мога да удържам ръцете си! Искам да те докосвам, да те вкуса. Да, да, полудявам, когато го правиш така. О-о, мистър Дрейк, ти си най-добрият. Ти си върховен.

В следващите няколко минути просто трябваше да слуша неговите страстни реплики. Да слуша — това беше по-голямата част от работата ѝ. Той вече бе на края и тя със задоволство погледна часовника си. Освен че времето му вече изтичаше, той беше и

последният ѝ клиент за тази вечер. Сниши гласа си до шепот. Помогна му да премине върха.

— Да, мистър Дрейк. Беше чудесно. Вие сте невероятен. Не, утре не работя. Петък? Да. Ще го очаквам. Лека нощ, мистър Дрейк.

Изчака да чуе прищракването и затвори телефона. Дезире отново се превърна в Катлин. Вече беше единадесет, така че тази вечер нямаше да има повече позвънявания. Трябваше да проверява писмени работи и да приготви тест за своите ученици за утре. Стана и погледна към телефона. Днес бе изкарала двеста благодарение на AT&T и „Фентъзи Инкорпорейтид“. Засмя се и взе чашата си с кафе. Беше дяволски по-добре, отколкото да продаваш списания.

Само на няколко мили един мъж също затвори телефона. Ръката му беше влажна. В стаята миришеше на секс, но той бе сам — Дезире бе тук само в неговото съзнание. Дезире с нейното бяло и мокро тяло, със студения и упойващ глас.

Дезире.

Сърцето му продължаваше да бие учестено. Той се просна на леглото си. Дезире.

Трябваше да я срещне. И то скоро.

ГЛАВА 1

Самолетът направи вираж над паметника на Линкълн. Куфарчето за документи на Грейс все още лежеше отворено в скута ѝ. Имаше сума неща, които трябваше да прибере в него, но вместо това тя се загледа през прозореца и с удоволствие наблюдаваше как земята се приближава към тях. Мислеше си, че нищо друго не може да се сравни с летенето.

Самолетът закъсняваше. Разбра го, защото мъжът срещу нея на място ЗВ, непрекъснато се оплакваше. Грейс се изкушаваше да се протегне през пътеката и да го потупа по ръката. Искаше ѝ се да му каже, че десет минути закъснение не са кой знае какво и че това не е от голямо значение. Но той не приличаше на човек, който би оценил такъв жест.

Помисли си, че Катлин също би се оплаквала през цялото време, не така високо, разбира се. Грейс се усмихна, унесена в мислите си, и отново се отдаде на приятното преживяване на приземяването. Катлин щеше да бъде също толкова раздражена, колкото пътникът от място ЗВ, но никога нямаше да си позволи да бъде толкова невъзпитана, че да се оплаква и вайка на висок глас.

Доколкото познаваше сестра си — а Грейс си мислеше, че я познава добре — Катлин щеше да се съобрази с невъзможния вашингтонски трафик и да тръгне един час по-рано. Грейс беше доловила нотката на безпокойство в гласа на сестра си, когато ѝ съобщи, че е избрала този полет и ще пристигне в шест и петнадесет, в най-оживения час на движението. Катлин щеше да предвиди и двадесет минути, за да остави колата си на паркинга, да затвори прозорците, да заключи вратите и да си пробие път до изхода, без да се изкушава от магазините. Тя никога не би се загубила, никога не би объркала номерата на изходите.

Катлин винаги подраняваше, а Грейс винаги закъсняваше. Това не беше някаква новост.

Но въпреки всичко тя се надяваше, наистина много се надяваше, че сега ще успеят да намерят общ език. Вярно, че бяха сестри, но много рядко се разбираха.

Самолетът се друсна при досега си със земята и Грейс започна да хвърля в куфарчето каквото ѝ попадне. Червилото се оказа до бележника ѝ, а моливите ѝ се смесиха с пинцетите. Това беше още нещо, което организирана жена като Катлин никога не би разбрала. За нея всичко си имаше определено място. Грейс по принцип беше съгласна с това, но местата, които избираше за вещите си, никога не ѝ се струваха подходящи при следващото им прибиране.

Неведнъж Грейс се бе чудила как е възможно да са сестри. Тя беше безгрижна, разсеяна и винаги имаше успех. Катлин бе организирана, практична и винаги постигаше всичко с борба. И все пак имаха едни и същи родители и бяха възпитавани по един и същ начин. Бяха израснали в малката тухлена къщичка в предградията на Вашингтон и бяха ходили в едни и същи училища.

Никоя от бавачките им не успя да научи Грейс да подрежда бележките, но още когато завърши шести клас в училището „Сент Майкълс“, всички се възхищаваха от уменията ѝ да съчинява истории.

Когато самолетът пристигна до изхода, Грейс изчака пътниците, които бързаха да напуснат машината и се бутаха по пътеката. Знаеше, че Катлин сигурно ще се разтревожи. Ще си помисли, че разсеяната ѝ сестра навярно пак е пропуснала полета. Всъщност просто ѝ трябваше малко време — искаше ѝ да си спомни любовта, а не кавгите между тях.

Катлин чакаше на изхода — както бе предположила Грейс — наблюдаваше слизащите пътници и на лицето ѝ бе изписана тревога. Грейс винаги пътуваше в първа класа, но не беше сред тези, които вече напускаха самолета. Не беше сред първите петдесет. Катлин предположи, че Грейс вероятно сега си приказва с екипажа и се мъчи да отпъди внезапната искра на завист, пламнала в душата ѝ.

Грейс никога не се опитваше да завързва приятелства — просто хората сами се лепяха за нея. Две години след като се дипломираха, Грейс, която сякаш беше преминала през училище за чар, започна да се издига в кариерата си. Много време след това и Катлин, ученичката на честта, също си проби път в колежа, в който се бяха дипломирали.

Чуваха се съобщения за пристигащите и отлитащите самолети, но Грейс все още я нямаше. И точно когато Катлин реши да направи справка на информацията, видя сестра си да се появява на вратата. Завистта ѝ избледня, а раздразнението ѝ изчезна. Когато видиш Грейс, просто невъзможно беше да се безпокоиш повече.

Чудеше се как сестра ѝ успява да изглежда винаги така, сякаш се връща от сватбено пътешествие. Косата ѝ — същата черна гъста коса като тази на Катлийн — бе подстригана до ушите и изглеждаше така, сякаш вятърът току-що я е разпилял около лицето ѝ. Тялото ѝ беше тънко и стройно като това на Катлин, но тя винаги се бе чувствала много стабилна, а Грейс изглеждаше като плачеща върба, която се накланя при всеки полъх. Сега беше малко поомачкана от пътя. Дълъг пуловер покриваше бедрата ѝ, а слънчевите ѝ очила се крепяха на върха на носа ѝ. Ръцете ѝ бяха пълни с торбички и куфарчета за документи. Катлин не беше успяла да се преоблече след часовете по история и все още носеше пола и жакет. Грейс беше обула високи обувки — жълти като канарчета — които подхождаха на пуловера ѝ.

— Кет!

Щом видя сестра си, Грейс пусна всичките си торбички и куфарчета на земята, без изобщо да се замисли, че ще задръсти движението на пътниците зад себе си. Тя прегърна сестра си с такъв ентузиазъм, с какъвто обикновено правеше всичко.

— Толкова се радвам да те видя. Изглеждаш прекрасно. Имаш нов парфюм. — Тя дълбоко вдъхна аромата ѝ. — Харесва ми.

— Госпожице, бихте ли направили път?

Без да престане да прегръща сестра си, Грейс се усмихна на осмелилия се да ѝ направи бележка бизнесмен.

— Просто минете през тях.

И той го направи, като не престана да роптае.

— Приятен полет.

Тя веднага забрави за него, както впрочем забравяше всичко, което можеше да предизвика някакво неудобство.

— Е, как изглеждат? — настойчиво попита. — Харесва ли ти прическата ми? Надявам се да ти хареса, защото ми костваше цяло състояние.

— Първо с четка ли ти я правиха?

Грейс повдигна ръка към нея.

— Вероятно.

— Отива ти — каза Катлин. — Хайде да тръгваме, че ако не преместим нещата ти от пътеката, ще предизвикаме бунт. Какво е това? — Вдигна един от куфарите ѝ.

— Максвел. — Грейс започна да събира торбичките си. — Портативен компютър. Имахме една от най-прекрасните връзки.

— Мислех, че си във ваканция — успя да потисне остротата в гласа си Катлин. Компютърът беше още едно доказателство за успеха на Грейс. И за нейния собствен неуспех.

— Да, наистина. Но трябва да се занимавам с нещо, докато ти си на училище. Ако самолетът беше закъснял още десет минути, можех да довърша главата.

Погледна часовника си. Забеляза, че отново е спрял. Но веднага забрави за това.

— Наистина, Кет. Това е най-интересното убийство.

— Имаш ли багаж? — прекъсна я Катлин.

Знаеше, че сестра ѝ ще започне да ѝ разказва историята, без да чака да я окуражават за това.

— Сандъкът ми ще пристигне у вас утре.

Сандъкът беше едно от нещата, които според Катлин показваха ексцентричността на сестра ѝ.

— Грейс, кога ще започнеш да използваш куфари като всички нормални хора?

Минаха покрай лентата за багаж, край която пътниците стояха съсредоточени в очакване да се появят куфарите им. Кога ли щеше да се разчупи ледът, мислеше си Грейс, но не каза нищо, а само се усмихна.

— Изглеждаш наистина много добре. Как се чувстваш?

— Чудесно. — Но това все пак беше сестра ѝ и Катлин се отпусна. — Всъщност по-добре.

— Сигурно си по-добре без онова копеле — каза Грейс, когато минаваха през автоматичните врати. — Не ми е приятно да кажа това, защото знам, че го обичаш, но е истина.

Навън духаше студен северен вятър, който караше хората да забравят, че пролетта вече е дошла. Звукът на приземяващите се и отлитащи самолети се връзваше във въздуха. Грейс слезе от тротоара и се отправи към паркинга, без да се огледа нито наляво, нито надясно.

— Единствената радост, която той донесе в живота ти, беше Кевин. Впрочем къде е племенникът ми? Надявах се, че ще го доведеш.

Върху лицето на Катлин се появи сянка на болка, но изчезна. Когато решише да направи нещо, тя го решаваше и със сърцето си.

— Той е с баща си. Преценихме, че за него ще бъде най-добре, ако по време на училище остане с Джонатан.

— Какво? — Грейс спря по средата на улицата. Изсвири някакъв клаксон, но тя не му обърна внимание. — Катлин, не говориш сериозно, нали? Кевин е едва на шест години. Той има нужда от теб. Джонатан сигурно му позволява да гледа „Учителят Мак Нийл“ вместо „Улица Сезам“.

— Вече е решено. Съгласихме се, че така ще бъде най-добре за всички.

Грейс познаваше това изражение. То означаваше, че Катлин се бе затворила в себе си и това ще продължи, докато отново се почувства добре и е в състояние да продължи разговора.

— Окей! — Грейс изостана малко зад нея, докато пресичаха паркинга. Механично изравни крачката си с нейната. Катлин винаги се втурваше напред. Грейс криволичеше, бродеше без цел. — Знаеш, че винаги, когато поискаш, можем да поговорим за това.

— Знам.

Катлин беше спряла до една тойота, купена на старо. Преди година караше мерцедес. Но това беше най-малкото нещо, което бе загубила.

— Не исках да ти се сопвам, Грейс. Просто се нуждая от малко време да не мисля за това. Почти съм успяла отново да подредя живота си.

Грейс сложи торбите си в багажника и нищо не каза. Знаеше, че колата е стара и е много под това, на което беше свикнала сестра ѝ. Но това, което я притесняваше много повече от промяната в положението на сестра ѝ, бе острота в гласа ѝ. Искаше ѝ се да я приласкае и успокои, но знаеше, че за Катлин състраданието е първата крачка към съжалението.

— Говори ли с мама и татко?

— Миналата седмица. Те са добре. — Катлин се мушна в колата и си сложи предпазния колан. — Сигурно си мислиш, че Феникс е

раят.

— Да, ако те са щастливи. — Грейс седна в колата и за пръв път се огледа наоколо. Националното летище! Беше предприела първото си пътуване отгук преди осем, о-о, господи — почти преди десет години. И бе изплашена до мозъка на костите си. Ненадейно ѝ се прииска отново да изпита това свежо и невинно чувство.

„Дали не си се преситила, Грейс?“ — чудеше се тя. Прекалено много полети. Прекалено много градове. Прекалено много хора. А сега се завръщаше. Беше само на няколко мили от дома, в който бе израснала, и седеше зад сестра си. И въпреки това нямаше чувството, че се завръща у дома.

— Кое те накара да се върнеш отново във Вашингтон, Кет?

— Искях да се махна от Калифорния. А тук ми е познато.

„Нима не искаш да си близо до сина си? Нима не се нуждаеш от това?“ Сега обаче не бе време за тези въпроси. Трябваше да се пребори с думите:

— И сега преподаваш в „Our Lady of Hope“^[1]. Отново нещо познато. Сигурно нещо се е променило.

— На мен наистина ми харесва. Предполагам, че имам нужда от дисциплината на класовете.

Тя излезе от паркинга с добре заучена прецизна маневра.

— А къщата харесва ли ти?

— Наемът е разумен и се намира само на петнадесет минути с кола от училище.

Грейс преглътна една въздишка. Няма ли най-сетне Катлин да се почувства достатъчно силна, за да се пребори с нещо.

— Виждаш ли се с някого?

— Не. — На устните ѝ се появи странна усмивка. Присъедини се към потока коли. — Не се интересувам от секс.

Грейс повдигна едната си вежда.

— Всеки се интересува от секс. Защо си мислиш, че Джаки Колинс винаги е първа в листата по продажби? Но аз имах предвид по-скоро някой, който да ти прави компания.

— Точно сега не ме се иска да бъда с никого. — Катлин постави ръка върху ръката на Грейс. Това беше жест, който беше способна да прояви само към съпруга си и към сина си. — Освен с теб, разбира се. Наистина много се радвам, че дойде.

Както винаги, Грейс отговори с топлотата:

— Щях да дойда и по-рано, ако ме беше повикала.

— Но ти беше по средата на турнето си.

— Пътуванията винаги могат да бъдат прекъсвани.

Тя неспокойно раздвижи рамене. Никога не беше се държала темпераментно или агресивно, но си мислеше, че сега е способна да го направи, стига това да помогне на Катлин.

— Е, добре. Пътуването свърши и ето ме тук. Пролетта е дошла във Вашингтон. — Отвори прозореца, въпреки че априлският вятър все още хапеше като мартенски. — Цъфнаха ли черешите?

— Попари ги закъснелият скреж.

— Нищо не се е променило.

Нима наистина имаха толкова малко неща, които можеха да си кажат? Грейс пушна радиото, за да запълни празнотата, докато пътуваха. Как можеха двама души, израснали заедно, живели заедно, борили се заедно, все още да бъдат като непознати? Всеки път се надяваше, че ще бъде различно. И всеки път всичко се повтаряше отново.

Когато прекосиха моста на Четиринадесета улица, Грейс си спомни стаята, която дележа с Катлин в детството си. Беше като извадена от кутийка и същевременно разхвърляна и мръсна. Но това беше само едната страна. Грейс си спомни за игрите, които измисляше, които по-скоро притесняваха и дразнеха сестра ѝ, отколкото да я забавляват. „Какви са правилата?“ — Катлин винаги искаше първо да научи правилата. И когато нямаше правила или те бяха прекалено хлъзгави, играта просто не успяваше да я завладее.

„Винаги с тези правила, Кет“, мислеше си Грейс, докато се возеше, седнала зад сестра си. В училище, в църквата, в живота. Нищо чудно, че винаги се чувстваше объркана, когато правилата се променяха. А сега за нея те отново се бяха променили.

„Кет, не избяга ли от брака си така, както напускаше играта, когато правилата не ти прилягаха? Дали не се върна на мястото, откъдето тръгна, за да заличиш времето и да започнеш отначало, според собствените си правила? Това е в стила на Катлин“ — помисли си Грейс и се надяваше, за доброто на сестра си, нещата да потръгнат.

Единственото, което я изненада, беше улицата, на която Катлин бе избрала да живее. Един модерен апартамент, пълен с машинарии,

повече би подхождал на стила на Катлин, отколкото това спокойно, уморено съседство на големи дървета и стари къщи.

Къщата на Катлин беше една от най-малките. Грейс беше сигурна, че сестра ѝ не е направила нищо за полянката пред дома си, освен да подстриже тревата, но въпреки това няколко луковици бяха наболи отстрани на старателно изметена пътека.

Застанала зад колата, Грейс огледа улицата. Виждаха се велосипеди и малки, прясно боядисани колички. Цялата околност изглеждаше някак износена. Човек можеше да си помисли или че е от края на Ренесанса, или че просто е готова бавно да се прелее в старите времена. Харесваше ѝ. Допадаха ѝ чувствата, които предизвика у нея.

Беше точно това, което би избрала, ако решеше да се върне. А ако трябваше да си избере къща... щеше да бъде къщата до тази на сестра ѝ. Но тя просто плачеше за ремонт. Един от прозорците ѝ беше закован с дъски, липсваха керемиди на покрива, но затова пък някой бе посадил азалии. Бяха високи само една стъпка, но малките пъпки вече бяха готови да се разтворят в цветове. Грейс ги гледаше и се надяваше, че ще успее да остане достатъчно дълго, за да се полюбува на тези цветове.

— О, Кет, какво прекрасно място!

— Доста е далеч от Палм Стрийт — каза Катлин без горчивина в гласа, докато изваждаше чантите на сестра си от багажника.

— Мила, не те поднасям. Това е истински дом. — Наистина си го мислеше. Можеше да го оцени с очите на писател и с въображението си.

— Щеше ми се да мога да дам на Кевин нещо, когато... когато дойде.

— Ще го хареса. — Говореше ѝ с онази вяра и убеденост, които винаги носеше като знаме. — Със сигурност това е страхотна улица за скейтборд. И какви дървета! — Имаше едно точно отсреща, което сякаш е било ударено от гръм и никога не е могло да се възстанови, но Грейс го отмина, без то да наруши ентусиазма ѝ. — Кет, като гледам всичко това, мисля си какво, по дяволите, правя в Манхатън.

— Ставаш богата и известна. — Тя отново го каза без горчивина в гласа, докато минаваше с чантите покрай сестра си.

Погледът на Грейс още веднъж се зарея по съседната къща.

— Не бих се отказала от няколко азалии. — Тя хвана Катлин за ръката. — Е, покажи ми останалото.

Вътрешността на къщата не изненада особено Грейс. Катлин предпочиташе спретнати и подредени неща. Мебелировката беше стабилна, лъскава и подбрана с вкус. „Точно в стила на Катлин“, помисли си тя с известно съжаление. Но въпреки всичко хареса разнообразието на малките стаи, които сякаш се смесваха една с друга.

Катлин беше превърнала едната от тях в кабинет. Бюрото все още блестеше, толкова ново беше. „Не е взела нищо със себе си — помисли си Грейс. — Нито даже сина си.“ Стори ѝ се странно, че Катлин има един телефонен апарат на бюрото и друг малко по-настрани до един стол, но не попита нищо. Доколкото познаваше сестра си, причината сигурно беше основателна.

— Спагети със сос! — Ароматът отведе Грейс право в кухнята. Ако някой я попиташе за любимите ѝ неща в миналото, яденето щеше да се нареди на върха в листата.

Кухнята беше спретната като останалите стаи в къщата. Грейс би се обзаложила, че даже една троха не може да бъде намерена в тостера. Остатъците от продуктите сигурно са грижливо пакетирани и надписани в хладилника, а чашите са наредени в шкафа според големината им. Така правеше Катлин, а тя не беше се променила в последните тридесет години.

Грейс се надяваше, че не беше забравила да си изтрие обувките, преди да пресече лъснатия линолеум. Повдигна капака на тенджерата. Вдъхна аромата — дълбоко и продължително.

— Бих казала, че не си загубила уменията си.

— Те отново се върнаха при мен след годините с домашна готвачка и прислуга. Гладна ли си? — За пръв път се усмихваше искрено и непринудено. Беше се отпуснала. — Защо ли питам?

— Почакай. Донесла съм нещо.

Когато сестра ѝ изчезна в хола, Катлин се обърна към прозореца. Защо изведнъж сега, когато Грейс беше тук, усети колко празна е била къщата? Каква вълшебна сила имаше сестра ѝ, че можеше да изпълни стаята, къщата, дори цяла арена? И какво, за бога, щеше да прави, когато Грейс си замине и отново остане сама?

— Валполисена^[2] — тържествено съобщи Грейс, като влезе в стаята. — Както забелязваш, мога да го кажа на италиански.

Когато Катлин се обърна към нея, сълзите бяха започнали да се стичат по бузите ѝ.

— О, скъпа! — Все още държейки бутилката в ръце, Грейс се спусна към нея.

— Грейс, той толкова много ми липсва. Понякога ми се струва, че ще умра.

— Знам как се чувстваш. О, мила, знам. Толкова съжалявам. — Тя погали Катлин по косата. — Нека да ти помогна, Кет. Каж ми с какво мога да ти помогна.

— С нищо. — Усилието да спре сълзите си ѝ костваше много повече, отколкото искаше да си признае. — По-добре да направя салатата.

— Почакай. — Грейс хвана сестра си за ръка и я поведе към малката кухненска маса. — Седни. Наистина те питам с какво мога да ти помогна.

Въпреки че беше с една година по-голяма от нея, Катлин се подчини на властния ѝ тон. Това беше още едно от нещата, които се бяха превърнали в навик.

— Наистина не ми се иска да говоря за това, Грейс.

— Значи е толкова лошо. Къде е тирбушонът?

— В най-горното чекмедже вляво от мивката.

— Чашите?

— На втория рафт в долапа до хладилника.

Грейс отвори бутилката. Въпреки че навън вече се смрачаваше, не си направи труда да запали лампите. Постави чаша пред Катлин и я напълни до ръба.

— Пийни, дяволски добро е.

Намери празен буркан от майонеза точно там, където би го прибрала и майка ѝ. Отви капачката му, за да я използва за пепелник. Знаеше, че Катлин не одобрява пушенето и беше решила да не пали пред сестра си. Но като повечето от забраните, които сама си поставяше и тази беше нарушена. Запали си цигара и сипа вино и на себе си. После взе стол и седна до Катлин.

— Кет, разкажи ми. Няма да те оставя на мира, докато не ми кажеш.

И щеше да го направи. Катлин го знаеше още преди да реши да я извика да дойде. Може би точно затова се бе решила.

— Не исках да се разделяме.

Грейс малко виновно изпусна дима от цигарата си, защото точно това си бе помислила. И то неведнъж.

— Ти обичаш Джонатан и Кевин. Те бяха твои и ти искаше да ги задържиш при себе си.

— Вероятно това обяснява всичко. — Катлин отпи една голяма глътка вино, Грейс отново беше права. Наистина виното беше много добро. Трудно ѝ беше да си то признае, дори ѝ бе омразно, но тя наистина имаше нужда да поговори с някого. И много ѝ се искаше този някой да е Грейс, защото независимо от различията между тях, тя без съмнение щеше да бъде на нейна страна. — Стигнахме до един момент, когато трябваше да се съглася да се разделим. — Все още не можеше да преглътне думата „развод“. — Джонатан... се отнасяше много зле с мен.

— Какво искаш да кажеш? — В тихия и дрезгав глас се долавяха гневни нотки. — Биеше ли те? — Беше се надигнала от стола, готова да скочи за следващия полет за крайбрежието.

— Има много други начини да оскърбиш човека — притеснено каза Катлин. — Той ме унижаваше. В живота му имаше други жени, много жени. О, той беше много дискретен. Съмнявам се, че и брокерът му е знаел нещо, но той винаги се стараяше аз да разбера просто за да ми натрие носа.

— Съжалявам. — Грейс отново седна. Знаеше, че Катлин би предпочела удар в челюстта пред изневярата. Когато помисли повече, трябваше да си признае, че това бе едно от нещата, по които с Грейс не се различаваха.

— Ти никога не си го харесвала.

— Не. Съжалявам. — Грейс изтръска пепелта от цигарата си в капачката на буркана.

— Мисля, че сега това няма значение. Във всеки случай, когато се съгласих да се разделим, Джонатан ясно ми даде да разбера, че той ще е този, който ще диктува правилата. Той щеше да подаде молбата, а причините щяха да бъдат по взаимно съгласие. Осем години от живота ми бяха загубени и никой не беше виновен за това.

— Кет, знаеш, че не е трябвало да приемаш условията му. Ако той е бил нелоялният, трябвало е да потърсиш помощ.

— А как щях да го докажа? — Този път в гласа ѝ се долавяха горчивина и остри нотки. Беше чакала твърде дълго, за да даде воля на чувствата си. — Ти не можеш да си представиш. Там е друг свят, Грейс. Джонатан Брийзуд Трети е недосегаем. За бога, та той е адвокат, партньор в семейната фирма, която може да представлява Дявола срещу Бога. Всемогъщ и всемогъщ. Дори и да се знаеше нещо или поне да се подозираше, никой не би ми помогнал. Те бяха приятели с жената на Джонатан, госпожа Джонатан Брийзуд III. Такава беше моята самоличност в продължение на осем години. Но най-трудно ми беше да загубя Кевин. Никой от тях нямаше да пледира за Катлин Маккейб. Това беше моя грешка. Бях се отдала на съществуването си като госпожа Брийзуд. Искях да бъда идеалната съпруга, идеалната домакиня, идеалната майка. Станах досадна. И когато той достатъчно се отегчи, поиска да се отърве от мен.

— По дяволите, Катлин, винаги ли трябва да бъдеш най-строгийт си съдник? — Грейс смачка цигарата си и посегна към виното. — Негова е вината, за бога, не твоя. Ти си му дала точно това, което е искал. Отказа се от кариерата си, от семейството си, от дома си и изпълни живота си само с неговото присъствие. И сега отново се готвиш да се предадеш и да оставиш Кевин на този мръсник.

— Не, няма да се откажа от Кевин.

— Но ти ми каза...

— Не съм спорила с Джонатан. Не е възможно. Страхувах се от това, което може да направи.

Грейс много внимателно остави чашата си с вино на масата.

— Страхувала си се от това, което е можел да ти направи, или от това, което е можел да направи на Кевин?

— Не, не се страхувах за Кевин — бързо отговори тя. — Какъвто и да е бил Джонатан, какъвто и да е сега, никога няма да нарани Кевин. Той наистина го обожаваше. И макар да беше лош съпруг, беше чудесен баща.

— Добре. — Грейс се въздържа от забележки. — Значи си се страхувала от това, което може да ти направи. Физически ли?

— Джонатан рядко изпускаше нервите си. Винаги си налагаше самоконтрол, защото беше много жесток. Веднъж, когато Кевин беше още бебе, аз му донесох едно малко коте. — Катлин много внимателно подбираше думите си — знаеше, че Грейс винаги може да събере

парчетата, за да построи цялата история. — Те си играеха и котето одраска Кевин. Джонатан така се вбеси, когато видя белезите върху лицето на Кевин, че изхвърли котето през балкона. От третия етаж.

— Винаги съм казвала, че е опасен — промърмори Грейс й отпи още една глътка.

— По едно време имахме помощник на градинаря. Човекът беше изкопал по грешка един от розовите храсти. Беше просто недоразумение. Не говореше много добре английски. Джонатан го заведе на мястото и започна да се кара. И така жестоко удари този човек, че се наложи той да влезе в болница.

— Господи!

— Разбира се, Джонатан плати сметката.

— Разбира се — саркастично се съгласи Грейс.

— Освен това му плати да не казва нищо на пресата. Беше само заради един розов храст. Не знам какво би направил, ако се опитам да заведа Кевин на друго място.

— Кет, скъпа, но ти си негова майка. Имаш права. Сигурна съм, че във Вашингтон има отлични адвокати. Ще отидем при някой и ще разберем какво можем да направим.

— Аз вече наех един. — Почувства, че устата ѝ е пресъхнала и отпи от виното. То ѝ помагаше думите да се леят по-свободно. — Освен това наех един детектив. Знам, че няма да е лесно. Вече ми казаха, че ще са необходими доста време и пари... Но това е някакъв шанс.

— Гордея се с теб. — Грейс стисна ръцете на сестра си в своите. Слънцето вече почти беше залязло и стаята се бе изпълнила със сенки. Очите на Грейс, сиви като светлината в този час на деня, горяха. — Скъпа, можем да изненадаме Джонатан Брийзуд Трети, когато се изправи срещу Маккейб. Аз имам някои връзки по крайбрежието.

— Не! Аз трябва да съм доста предпазлива и да не шумя много. Никой не трябва да знае. Даже мама и татко. Иначе просто нямам шанс.

За момент Грейс си помисли за Брийзуд. Стари фамилии и с дълги пипала.

— Добре, вероятно така е най-добре. Но аз все пак мога да ти помогна. Адвокатите и детективите струват пари. А аз имам повече, отколкото ми трябва.

Очите на Катлин отново се напълниха със сълзи. Този път успя по-бързо да ги преглътне. Добре знаеше, че Грейс има пари и не искаше да се чувства обидена от факта, че сама си ги е спечелила. Но се чувстваше — о-о, господи! — наистина се чувстваше засегната.

— Аз трябва сама да се справя.

— Сега не е време за гордост. Не можеш да си позволиш да започнеш тази битка с учителската си заплата. Това, че си постъпила като идиот и си позволила на Джонатан да те изрита без пукнат грош, не е основателна причина да не приемеш пари от мен.

— Аз не исках да взема нищо от Джонатан. Напуснах нашия брак точно с това, с което бях влязла в него. Три хиляди долара.

— Няма да се впускаме в приказки за правата на жените, но ти си придобила нещо по време на осемгодишния си брак. — Грейс беше феминистка, ако потрябваше и когато ѝ се наложеше. — Но работата не е в това. Аз съм твоя сестра и искам да ти помогна.

— Не и с пари. Може да ти се стори прекалена гордост, но аз искам да се справя сама. Работя и нощем.

— Какво... продаваш шоколадов крем? Гледаш деца? Проституираш?

От седмици Катлин не беше се смяла така. Наля още вино и в двете чаши.

— Позна.

— Продаваш крем? — Грейс помисли за момент. — Още ли има от тези малки купички с капациите?

— Нямам представа. Не продавам шоколадов крем... — Отпи една голяма глътка. — Проституирам.

Когато тя стана да запали лампата, Грейс посегна към чашата си. Катлин рядко се шегуваше, затова не беше сигурна дали да се засмее или не. Реши да продължи:

— Мислех, че не се интересуваш от секс.

— Не за себе си. Поне не точно сега. Изкарвам по долар на минута при седем минутен разговор по телефона и десет долара за повикване, ако е постоянен клиент. А повечето от моите са постоянни. Имам средно по двадесет обаждания на вечер три пъти в седмицата и около двадесет и пет за уикенда. Изкарвам грубо около деветстотин долара на седмица.

— Господи. — Първата ѝ мисъл беше, че сестра ѝ има неподозирана енергия, а втората — че всичко е огромна шега, с която искаха да я накарат да не си пъха носа в чуждите работи.

На ярката луминесцентна светлина Грейс се взря в сестра си. Нищо в очите на Катлин не показваше, че се шегува, но тя видя добре познатия ѝ поглед на задоволство. Беше го виждала, когато Катлин бе на дванадесет години и бе продала дванадесет купички повече от сестра си на благотворителния прием.

— Господи — отново каза тя и си запали нова цигара.

— Не ми чети лекции за морала, Грейс.

— Не, няма. — Грейс поднесе виното към устните си и трудно преглътна една глътка. Не беше много сигурна дали гледаше на казаното като на нещо неморално, или не. — Сериозно ли говориш?

— Абсолютно.

Разбира се, Катлин винаги беше сериозна. Двадесет на вечер, помисли си отново тя, но после отхвърли появилите се образи настрана.

— Без да ти чета морал, но всичко това е неразумно. Господи, Катлин, знаеш ли какви мръсници и манияци има навън? Дори и аз го знам и вече шест месеца не съм имала други, освен бизнес срещи. И съвсем не става въпрос за това, че можеш да забременееш. Просто е глупаво, Катлин. Глупаво и опасно. И трябва веднага да спреш, иначе...

— Ще кажеш на мама? — подсказа ѝ Катлин.

— Това съвсем не е шега. — Грейс се почувства неловко, защото се канеше да каже точно това. — Ако не за себе си, помисли за Кевин. Ако Джонатан усети, няма да имаш никакъв шанс да си го върнеш обратно.

— Точно за Кевин мисля. Той е единственото нещо, което ме вълнува сега. Изпий си виното, Грейс, и ме изслушай. Ти винаги си имала склонност да скалъпваш цялата история, преди да си изслушала всичките факти.

— Достатъчно е да знам, че сестра ми работи през нощта като „call girl“^[3], и то с учудваща издръжливост.

— Точно това е. Като „call girl“^[4]. Аз продавам гласа си, а не тялото си, Грейс.

— След няколко чаши вино мозъкът ми явно се е замъглил. Защо не се опиташ да бъдеш по-ясна, Катлин?

— Работя за „Фентъзи Инкорпорейтид“^[5]. Това е само една от специализираните телефонни услуги.

— Телефонни услуги? — повтори Грейс, като издуха дима от цигарата си. Този път и двете ѝ вежди бяха вдигнати. — Да не би да говориш за секс по телефона?

— Да, говоря за секс по телефона ѝ това е нещото, което най-много съм правила тази година.

— Година? — Грейс трябваше да преглътне този факт. — Моите съболезнования, но в момента съм много развълнувана. Искаш да кажеш, че правиш това, което рекламират на задната корица на списанията за мъже?

— Откога си започнала да четеш списания за мъже?

— Просто изследователски интерес. И казваш, че изкарваш почти по хиляда долара на седмица само като говориш на мъжете по телефона?

— Да.

На Грейс ѝ трябваше малко време, за да смели това. През целия си живот не помнеше Катлин да е направила едно нередно нещо. Дори бе чакала сватбата, за да спи с Джонатан. Знаеше го, защото я беше питала. Беше питала и двамата. Сега бе поразена. Не само от това колко необичайно беше подобно занимание за Катлин, но и от друго — всичко беше идиотски забавно.

— Сестра Мери Франсис казваше, че имаш най-хубавия тембър на гласа в осмите класове. Чудя се какво ли би казала бедната стара жена, ако научеше, че най-добрата ѝ ученичка е телефонна курва.

— Не бих казала, че държа много на този термин, Грейс.

— Е, хайде, вземи за извинение. Беше хубав пръстен. — Тя свали един от пръстените си и го пусна в чашата ѝ с вино. — Съжалявам. Добре, кажи ми как става всичко.

Трябваше да се досети предварително, че Грейс ще види само леката страна на всичко това. С нея рядко някой можеше да се почувства неловко. Мускулите по раменете на Катлин се отпуснаха и тя отново отпи от виното.

— Мъжете се обаждат в офиса на „Фентъзи“ и ако не им е за пръв път, могат да помолят за определена жена. Ако са нови,

обикновено ги питат за предпочитанията им, за да им предложат някоя подходяща.

— Какви предпочитания?

Катлин знаеше, че Грейс обича да разпитва. Трите чаши изпито вино ѝ помогнаха да не се притесни.

— Някои мъже предпочитат повечето време те да приказват за това, какво биха направили на жената и какво правят със себе си. Други обичат жената да приказва, просто да им разказва, нали знаеш? Искат да опише себе си, с какво е облечена, стаята. Някои от тях искат да говорят за „С“ и „М“^[6] или за робия. Аз не вземам подобни обаждания.

Грейс се опитваше да приеме всичко това сериозно:

— Ти говориш направо за секса.

За пръв път от месеци Катлин се почувства приятно отпусната.

— Точно така. И съм много добра. Много съм популярна.

— Поздравления.

— Както и да е. Когато мъжът се обади, оставя телефонния си номер и номера на кредитната си карта. Служителят в офиса проверява дали тя е валидна и тогава се свързва с една от нас. Ако се съглася да приема обаждането, аз му позвънявам от телефонния апарат, инсталиран тук от „Фентъзи“, който е свързан директно с офиса и тяхната сметка.

— Разбира се. И после?

— После си говорим.

— После говориш ти — промърмори Грейс. — Ето защо имаш допълнителен телефон.

— Винаги си забелязвала дребните неща. — Катлин със задоволство разбираше, че е на път да се напие. Хубаво беше да чувства бученето в главата си, падането на товара от плещите си и да вижда сестра си срещу себе си на масата.

— Кет, а какво може да спре тези момчета да не открият телефона и адреса ти? Някой от тях може да реши, че вече не иска само да си говори.

Тя поклати глава, докато внимателно изваждаше пръстена от чашата си.

— Картотеката на работодателите ни от „Фентъзи“ е строго поверителна. На мъжете, които ни търсят, по никакъв начин и при

никакви обстоятелства не им се дават нашите телефони. Освен това повечето от нас използват чужди имена. Моето е Дезире^[7].

— Дезире — повтори Грейс с известно уважение.

— Аз съм метър и шестдесет, блондинка и имам тяло, на което не можеш да устоиш.

— По дяволите! — Въпреки че виното ѝ понасяше, Грейс се отпуснаше, защото не беше яла нищо от сутринта, освен едно шоколадче „Милки уей“ на летището. Мисълта, че Катлин има второ аз ѝ се виждаше не само правдоподобна, но и много логична. — Приеми отново моите поздравления. Но, Кет, представи си, че някой от служителите на „Фентъзи“ би искал по-тесни взаимоотношения между работодател и работник?

— Отново започна да пишеш книга. — Катлин отхвърли подобна мисъл.

— Може би, но...

— Грейс, абсолютно безопасно е. Това е обикновен бизнес договор. Всичко, което трябва да правя, е да говоря. Мъжете го получават срещу парите си. На мен ми плащат добре и „Фентъзи“ си взема своя дял. Всички са доволни.

— Звучи логично. — Грейс допи виното си и се опита да отпъди всичките си съмнения. — Ами извращенията? Новата вълна в секса от деветдесетте години? Не можеш да им помогнеш с телефонни обаждания.

— Звучи много научно. Защо се смееш?

— Просто си представих картината. — Грейс закри устата си с ръка. — „Ако се страхувате от престъпления, ако сте уморени от самотата, обадете се, на «Фентъзи Инкорпорейтид» и поговорете с Дезире, Дилайла или Ди Ди. Гарантираме ви оргазъм или ще получите парите си обратно. Приемат се само кредитни карти.“ Господи, трябва да предложи тази реклама.

— Никога не съм се шегувала с това.

— Никога не си се шегувала с нищо в този живот — каза примирено Грейс. — Слушай, може ли да поседя при теб следващия път, когато работиш?

— Не.

Грейс сви рамене при отказа.

— Е, добре. Ще поговорим за това по-късно. А кога ще ядем?

Вечерта, когато се мушна в леглото си в стаята за гости, Грейс мислеше за сестра си и изпитваше особена нежност към нея. Нещо, което не бе чувствала от годините на тяхното детство. Не си спомняше кога за последен път бяха седели до късно заедно да пийнат и да си поприказват като приятелки. Не ѝ се искаше да си признае, че това никога не беше им се случвало.

Катлин най-сетне правеше нещо необичайно и отстояваше правата си. Дано това не ѝ донесе никакви неприятности! Грейс беше доволна. Катлин беше взела живота си в свои ръце. И щеше да се справи.

Той се вслушваше повече от три часа в тишината на нощта. Чакаше да се обади. Но Дезире не позвъни. Имаше и други жени, разбира се, с екзотични имена и секси гласове. Но те не бяха Дезире. Свит в леглото, той се опита да си достави удоволствие, като си представяше гласа ѝ. Но това не беше достатъчно. Лежеше, яростен и потен. Чудеше се кога ще се реши да отиде при нея.

„Скоро“, мислеше си той. Тя щеше да се зарадва да го види. Щеше да го притегли към себе си, да го съблече — точно както го описваше по телефона. Щеше да му позволи да я докосне. Навсякъде, където поиска. Трябваше да стане много скоро.

В сенките на лунната светлина мъжът стана и се отправи към компютъра си. Искеше да го види още веднъж, преди да заспи. С леко бръмчене се появи терминалът. Тънките му опитни пръсти набраха цифрите. След секунди на екрана се появи адресът. Адресът на Дезире.

„Скоро!“

---

[1] Нашата Лейди на Надеждата (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Марка известно италианско вино. — Б.пр. ↑

[3] Проститутки, които се поръчват по телефона. — Б.пр. ↑

[4] На английски има двусмислие — би могло да се разбира и като момиче, което се обажда по телефона. — Б.пр. ↑

[5] Fantasy на английски означава фантазия. — Б.пр. ↑

[6] С — садизъм, М — мазохизъм. — Б.пр. ↑

[7] Дезире идва от френската дума *désirée*, което означава желана. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Грейс чуваше тихо бръмчене. Сигурно виното беше виновно за това. Не пъшкеше, нито мърмореше против махмурлука. Беше възпитана, че всеки грях, простим или смъртен, заслужава наказание. Това бе едно от малкото неща от католическото ѝ възпитание, което беше запазила от детството си.

Слънцето вече беше високо в небето и достатъчно силно, за да проникне през тънките прозрачни пердета на прозорците. Опита се да се скрие от него, като зарови главата си във възглавницата. Успя да избяга от светлината, но не и от бръмченето. Беше се разбудила и ужасно я беше яд.

Стана от леглото с мисълта за аспирин и кафе. Едва тогава разбра, че бръмченето не беше в главата ѝ, а идваше някъде отвън. Претършува една от чантите си и извади сивата хавлиена роба. В гардероба си вкъщи имаше копринена, подарък от предишния ѝ любовник. Грейс пазеше хубавите спомени от любовниците си, но предпочиташе хавлиения си пеньоар. Все още сънена, тя се дотътри до прозореца и дръпна пердетата.

Денят навън бе хубав, студен, с лек аромат на пролет и прясно обърната земя. Виждаше се провисналата ограда, която разделяше двора на сестра ѝ от този на съседната къща. Тъжно оплетен в оградата, растеше храст форзиция. Вече се опитваше да разцъфти. Грейс си помисли колко храбри и решителни изглеждат малките му жълти цветове. Досега не ѝ беше хрумвало, че е безкрайно уморена от домашните саксийни цветя с техните съвършени цветолистчета. Погледна в друга посока и тогава го видя, в задния двор на къщата. Върху магарето за рязане на дърва лежах дълга тесна дъска. С лекота той мереше, отбелязваше и ги режеше. Заинтригувана, Грейс бутна прозореца, за да го вижда по-добре. Сутрешният въздух беше студен и свеж. Тя се наведе през прозореца и със задоволство се остави да изпълни гърдите ѝ, да проясни главата ѝ. Подобно на форзицията и мъжът си заслужаваше да бъде видян.

„Изглежда като Пол Биниън“, помисли си тя и се намръщи. Мъжът беше висок близо два метра, с телосложение на краен защитник. Дори от далечното разстояние Грейс можеше да види силата на неговите мускули. Те играеха под ризата му. Имаше дълга буйна червена коса и голяма истинска брада не като малките, спретнати, претенциозни брадички. Виждаше как устните му се мърдат с думите на песента, която се разливаше из целия двор от портативното му радио.

Когато бръмченето спря, тя се наведе още напред и му се усмихна. Беше подпряла лактите си на перваза.

— Здравсти — викна му тя. Усмихна се още по-широко, когато той се обърна и погледна към нея. Беше се обърнал по-скоро с готовност, отколкото с изненада. — Харесва ми къщата ви.

Ед се отпусна, като видя жената на прозореца. Тази седмица беше работил повече от шестдесет часа и беше убил човек. Видът на хубавата жена, която му се усмихваше от прозореца на втория етаж, подейства отлично на изопнатите му нерви.

— Благодаря.

— Стягате ли я?

— Малко по малко.

Вдигна ръка, за да направи сянка на очите си и я изучи по-добре. Не беше неговата съседка. Въпреки че с Катлин Брийзуд не бяха разменили повече от десетина думи, можеше да я познае, като я види. Но в това мръщецо се на слънцето лице, в разпиляната коса имаше нещо познато.

— На гости ли сте?

— Да. Кет ми е сестра. Предполагам, че вече е излязла. Тя е преподавателка.

— О-о! — За две секунди беше научил повече за своята съседка, отколкото бе успял да научи през последните два месеца. Галеното ѝ име бе Кет, имаше сестра и беше преподавателка. Ед постави друга дъска на магарето за рязане. — Ще постоите ли?

— Не съм сигурна. — Тя се наведе малко напред и лекият бриз разпиля косата ѝ. Това беше едно удоволствие, което Ню Йорк не можеше да ѝ предостави. — Вие ли сте засадили азалиите отпред?

— Да. Миналата седмица.

— Страхотни са. Мисля и аз да посадя няколко за Кет. — Тя отново се усмихна. — Ще се видим пак. — Отдръпна главата си назад и изчезна.

Още няколко секунди Ед се взира в празния прозорец. Забеляза, че го беше оставила отворен, а температурата щеше да се вдигне до шестдесет. Взе молива, за да маркира дъската. Познаваше отнякъде това лице. Никога не забравяше хората. Беше нещо, свързано с работата и личността му. Щеше да си спомни.

Вътре в къщата Грейс бе извадила няколко сладки. Косата ѝ все още беше влажна от душа, но нямаше настроение да пуска сешоара и да я разресва с четката си. Трябваше да изпие кафето си, да прочете вестника и да разреши убийството в романа. Решила беше да пусне своя Максвел да поработи и дори смяташе да привърши, преди Катлин да се е върнала от „Our Lady of Hope“.

Слезе долу, сложи кафето и провери съдържанието на хладилника. Най-доброто нещо в него бяха снощните спагети. Грейс отмина яйцата и взе прилежно обвито пакетче. Трябваше ѝ известно време, за да осъзнае, че кухнята на сестра ѝ не е достатъчно цивилизована и в нея няма микровълнова фурна. Хвърли пакета на мивката и се опита да го отвори. Щеше да яде спагетите студени. Докато дъвчеше, Грейс видя бележката, оставена на кухненската маса. Катлин винаги оставяше бележки.

„Избери си каквото си харесваш в кухнята. — Грейс се усмихна с пълна уста. — Не се притеснявай за вечерята. Ще взема нещо на връщане. — Значи сестра ѝ учтиво ѝ казваше да не се бърка в нейната кухня. — Този следобед има родителска среща. Ще се върна към пет и половина. Не използвай телефона в кабинета ми.“

Грейс сбърчи нос, докато пъхаше бележката в джоба си. Щеше да отнеме много време и енергия, но тя бе твърдо решена да научи повече за нощната работа на своята сестра. Освен това трябваше да открие името на адвоката ѝ. Нямаше да обръща внимание на протестите на сестра си. Грейс искаше да говори с него лично. Ако успееше да се справи деликатно с това, гордостта на сестра ѝ нямаше да бъде накърнена. А и понякога се налага човек да пренебрегне няколко обиди, за да постигне целта си. Докато не си вземе обратно Кевин, Катлин никога няма да успее да подреди отново живота си. Този

мръсник Брийзуд няма никакво право да използва детето като оръжие срещу майката.

„Винаги е бил човек, който е управлявал всички около себе си“, помисли си тя. Джонатан Брийзуд Трети беше студен и пресметлив манипулатор, който използваше положението на семейството си и разни политици, за да постигне своето. Но не и този път. Можеше да ѝ се наложи да прави разни маневри, но Грейс щеше да намери начин да сложи нещата на мястото им.

Спря пламъка под кафеварката в момента, когато някой почука на входната врата.

— Джи. Би. Маккейб, нали? — Ед стоеше на площадката с един екземпляр от „Стилно убийство“. Едва не беше си отрязал пръста, когато свърза нейното лице с това име.

— Точно така. — Погледна снимката на задната корица. Косата ѝ беше накъдрена и много стилна. Фотографът беше използвал светлосенки, за да ѝ придаде загадъчен и мистериозен вид. — Имате набито око. Самата аз едва ли бих се познала на тази снимка.

Сега, когато беше вече тук, мъжът осъзна, че няма и най-малката представа какво да прави със себе си. Винаги ставаше така, когато действаше импулсивно. Особено по отношение на жените.

— Хареса ми книгата ви. Мисля, че съм чел почти всички ваши книги.

— Почти? — Грейс заби вилицата си в спагетите, докато му се усмихваше. — Не знаете ли, че егото на писателите е огромно? Трябваше да кажете, че сте прочели всяка моя дума, всяка книга, която съм написала, и че ги обожавате всичките.

Той се отпусна малко. Усмивката ѝ просто го караше да се чувства по-спокойно.

— А какво ще стане, ако все пак призная, че сте описали една ужасна история?

— Е, така е по-добре.

— Когато се сетих коя сте, предполагам, че просто ми се прииска да дойда и да се уверя, че не греша.

— Е, печелите наградата. Влизайте.

— Благодаря. — Ед премести книгата в другата си ръка и се почувства като идиот. — Не исках да ви притеснявам.

Грейс го изгледа продължително и сериозно. Беше много впечатляващ отблизо, отколкото от далечното разстояние от прозореца. Очите му бяха сини с интересен тъмносин цвят.

— Не казвате, че не искате да ви дам автограф?

— Е, да, но...

— Тогава влизайте. — Тя го хвана за ръка и го издърпа вътре. — Кафето е горещо.

— Не пия кафе.

— Не пиете кафе? Как успявате да оживеете? — После се усмихна и му направи знак с вилицата. — Няма нищо, влизайте, все ще намерим нещо, което пиете. Значи обичате мистериите?

Харесваше му начинът, по който тя ходеше — бавно, безгрижно, като че ли всеки момент ще реши да промени посоката.

— Предполагам, мога да кажа, че мистериите са моят живот.

— Моят също. — Когато влязоха в кухнята, Грейс отново отвори хладилника. — Няма бира — промърмори тя и реши да поправи тази грешка при първа възможност. — Нито пък сода. За бога, тази Кет. Има сок. Прилича на оранжада.

— Чудесно.

— Имам малко спагети. Искаш ли да си ги разделим?

— Не, благодаря. С това ли закусваш?

— Ммм. — Тя му сипа сок и несприлюдено му показа един стол, докато отиваше към печката, за да си налее кафе. — Отдавна ли живееш в съседната къща?

Ед се изкушаваше да спомене нещо за храненето, но успя да се овладее.

— Само от няколко месеца.

— Трябва да е страхотно да можеш да направиш всичко така, както сам искаш. — Грейс отхапа от спагетите. — Като дърводелец ли работиш? Май имаш златни ръце.

Ед с удоволствие установи, че не го попита дали играе бейзбол.

— Не, ченге съм.

— Шегуваш се. Наистина ли? — Бутна настрана картонената си чиния и се наклони към него.

Мъжът си помисли, че очите ѝ я правят много красива. Те бяха толкова жизнени и пълни с очарование.

— Луда съм по ченгета. Някои от най-добрите, както и от лошите ми герои са ченгета.

— Знам. — Не можеше да не се усмихне. — Имаш усет за полицейската работа. Човек може да го разбере от начина, по който разгъваш интригата в книгите си. Всичко е подчинено на логиката и на дедукцията.

— Логиката ми е само в моите книги. — Взе чашата си с кафе, но си спомни, че бе забравила да сложи сметана. Предпочиташе да пие черно кафе, вместо отново да стане. — Какъв полицаи си: униформен или цивилен?

— Отдел „Убийства“.

— Какъв късмет! — Тя се засмя и стисна ръката му. — Не мога да повярвам. Дойдох да се видя със сестра си и попадам точно на детектив по убийствата. Работиш ли сега по някакъв случай?

— Всъщност точно вчера приключихме с един случай.

Твърд е, реши тя. Имаше нещо в начина, по който го произнесе, някаква едва доловима промяна в тона. Въпреки че любопитството ѝ бе възбудено, успя да го потисне и каза:

— Точно сега работя над едно дяволско убийство. Всъщност — серия от убийства. Имам... — Тя сякаш се отнесе някъде. Очите ѝ потъмняха. Облегна се и вдигна босия си крак на един от празните столове. — Може би трябва да сменя мястото — продължи бавно Грейс. — Да преместя действието точно тук, във Вашингтон. Така ще бъде по-добре. И обстановката е подходяща. Какво мислиш?

— Е, аз...

— Може би някой ден ще дойда в участъка. Би могъл да ме разведеш из него. — Мисълта ѝ вече летеше към новата сцена и тя несъзнателно бръкна в джоба на пенъоара си за цигара. — Това е позволено, нали?

— Вероятно може да се уреди.

— Чудесно. Имаш ли жена, любовница или някаква приятелка?

Ед се вторачи в Грейс, когато запали цигарата си и издуха облаче дим.

— Точно сега — не — предпазливо каза мъжът.

— Може би ще можеш да ми отделиш някой и друг час по някое време?

Взе си сока и отпи голяма глътка.

— Някой и друг час... — повтори той. — По някое време?

— Да. Не мога да очаквам от теб да ми отделиш цялото си свободно време. Просто ми се обади, когато имаш настроение за това.

— Когато имам настроение — промърмори той. Пенъоарът ѝ се спускаше до пода, но бе разтворен до коленете и можеше да види краката ѝ. Бели от зимата и гладки като мрамор. Може би все още ставаха чудеса.

— Знаеш ли, можеш да ми бъдеш нещо като консултант експерт? Кой би могъл по-добре от един детектив по убийствата да разбира от полицейско разследване?

Консултант. Объркан от собствените си мисли, той се опита да изключи съзнанието си от гледката на краката ѝ.

— Добре. — Пое си дълбоко дъх и се засмя. — Караш направо в целта, нали, мис Маккейб?

— Викай ми Грейс. Аз съм настойчива, но няма да се цупя дълго, ако кажеш не.

Докато я гледаше, си мислеше дали има жив мъж, който би казал не на тези очи. Партньорът му Бен отново би казал, че е сукалче.

— Ще имам някой и друг час по някое време.

— Благодаря. Какво ще кажеш да вечеряме заедно утре? Дотогава Кет вече ще иска да се отърве за малко от мен. Бихме могли да си поговорим за убийствата. Аз черпя.

— Ще ми бъде приятно. — Стана. Чувстваше се така, сякаш неочаквано му се беше наложило дълго бързо препускане. — Вече трябва да се връщам към работата си.

— Дай да ти надпиша книгата. — Огледа се за писалка и откри една при поставката до телефона. — Не знам името ти.

— Казвам се Ед. Ед Джаксън.

— Приятно ми е, Ед. — Набързо надраска нещо на титулната страница и после несъзнателно пусна писалката в джоба си. — Ще се видим утре към седем?

— Добре.

Мъжът забеляза, че тя има лунички. Половин дузина от тях грееха на нослето ѝ. Беше стройна и много крехка. Взе си книгата.

— Благодаря за автографа.

Грейс го изпрати до задната врата. Мирише много хубаво, помисли си тя, на чисто и сапун. После потри ръце и се качи горе, за да

се залови за работа с Максuela.

Работи през целия ден, пропусна обяда в полза на една захарна пръчица, която намери в джоба на палтото си. Всеки път, когато напускаше създавания от нея въображаем свят, и се озоваваше в света наоколо, чуваше чукането и рязането с трион от съседната къща. Беше поставила портативния си компютър до прозореца. Харесваше ѝ да поглежда към съседната къща и да си представя какво става вътре в нея.

Веднъж забеляза, че една кола спря пред входната врата. От нея излезе висок мъж с тъмна коса и се отправи нагоре по пътеката. Влезе в къщата, без да почука. Грейс го наблюдава известно време, но после отново бе погълната от интригата в книгата. Следващия път, когато си направи труда да погледне, бяха минали повече от два часа и колата вече я нямаше.

Изправи гърба си, взе последната цигара от пакета и препрочете последните няколко страници.

— Добра работа, Максвел — заяви тя. После натисна няколко клавиша и приключи работата си за деня. Мисълта ѝ се отправи към сестра ѝ и стана да оправи леглото си.

Сандъкът ѝ още стоеше по средата на стаята: Носачът наистина се съгласи да го качи на горния етаж. Ако беше го насърчила поне малко, той беше готов и да разопакова нещата ѝ вместо нея. Погледна към сандъка, помисли малко и реши да се занимае по-късно с хаоса в него. Вместо това слезе на долния етаж, откри по радиото класацията „Топ форти“ и изпълни цялата къща с последните хитове.

Катлин я завари в дневната, изтегнала се на дивана със списание и чаша вино. Едва успя да потисне надигащото се в нея чувство на яд. Беше прекарала тежък ден, опитвайки се да налее нещо в мозъците на сто и тридесет тийнейджъри. Родителската среща не беше дала никакъв резултат, а колата ѝ бе започнала да издава странни звуци по пътя за вкъщи. А сестра ѝ си лежеше, имаше време на разположение и пари в банката.

Без да оставя пакета с хранителните продукти, тя прекоси стаята и изключи радиото. Грейс вдигна поглед от списанието и се усмихна.

— Привет. Не съм чула кога си влязла.

— Не се учудвам. Радиото гърмеше по цялата улица.

— Съжалявам. — Грейс си спомни, че не трябва да пуска списанието на пода, а да го остави на масичката. — Имала си тежък ден?

— Някои от нас имат такива дни. — Обърна се и се отправи към кухнята.

Грейс спусна краката си на пода. Поседя за миг, като стисна главата си с ръце. Пое дълбоко въздух няколко пъти и се изправи. Последва сестра си в кухнята.

— Избързах малко и пооправих салатата от снощи. Все още най-доброто нещо, което мога да готвя, е салатата.

— Чудесно. — Катлин вече беше включила тавата за печене на месо.

— Искаш ли малко вино?

— Не. Тази вечер съм на работа.

— На телефона?

— Точно така. На телефона.

Плъсна месото в тавата.

— Кет, просто питах. Не те осъждам. — Като не получи отговор, Грейс се протегна за виното и напълни чашата си догоре. — Между другото мина ми през ума, че бих могла да използвам това, което правиш, като някаква гледна точка в книгата си.

— Не си се променила, нали? — Катлин се завъртя към нея, очите ѝ гневно искряха. — За теб няма нищо лично.

— За бога, Кет, не съм имала предвид, че ще използвам името ти, нито даже положението, в което се намираш, а само идеята, това е всичко. Беше просто едно хрумване.

— Всичко се превръща в зърно за мелницата, за твоята мелница. Може би ще искаш да използваш и развода ми, когато си достатъчно вътре в нещата.

— Никога не съм те използвала — тихо каза Грейс.

— Ти използваш всички — приятелите си, любовниците си, семейството си. О-о, ти външно симпатизираш на болките им, на проблемите им, но вътре в себе си всичко си отбелязваш. Мислиш си как би могла да го използваш в новата си книга.

Грейс отвори уста да отрече всичко това, да протестира, но я затвори и въздъхна. Истината, независимо колко непривлекателна е тя, трябва да бъде погледната в очите.

— Не, предполагам, че не. Съжалявам.

— Забрави. — Гласът на Катлин бе станал отново спокоен. — Не искам да се карам с теб.

— Нито пък аз. — Направи усилие да продължи с по-весел глас. — Мислех си, че може да взема една кола под наем, докато съм тук, и да пообиколя малко из града. Освен това, ако имам кола, бих могла да пазарувам вместо теб и да ти спестя малко време.

— Чудесно. — Катлин изключи тавата за печене. Беше наклонила тялото си така, че Грейс да не забележи треперенето на ръката ѝ. — Площад „Херц“ е по пътя за училище. Мога да те оставя там сутринта.

— Добре. — „А сега какво“, мислеше си Грейс, докато отпиваше от виното си. — О-о, днес се запознах с мъжа, който живее в съседната къща.

— Не се съмнявам. — Гласът ѝ отново беше стегнат. Беше изненадана, че сестра ѝ още не бе успяла да се сприятели с всички съседни. — Чудесен е, нали? — Катлин постави тенджерата с вода на печката. — Бърза си, няма що.

Грейс бавно отпи още една глътка, после внимателно остави чашата на масата.

— Мисля да поизляза да се разходя.

— Извинявай. — Катлин се беше облегла на печката със затворени очи. — Не исках да те обидя. Не исках да ти се сопвам.

— Няма нищо. — Тя не прощаваше така лесно, но имаше само една сестра. — Защо не седнеш малко? Уморена си.

— Не, не мога. Довечера съм на телефона. Искам да приготвя вечерята, преди телефонът да е започнал да звъни.

— Аз ще я довърша. Можеш да ми казваш какво да правя. — Тя хвана сестра си за ръка и я заведе до стола. Накара я да седне. — Какво трябва да направя с тенджерата?

— В чантата има един пакет. — Катлин извади от дамската си чанта шишенце и взе две хапчета.

Грейс порови в пазарската чанта и намери един плик.

— Макарони с чеснов сос. Чудесно.

Тя разкъса пликчето и го изсипа в тенджерата, без да прочете инструкциите.

— Не бих искала отново да ме хванеш за гърлото, но може би искаш да поговорим за това?

— Не, просто имах дълъг ден. — Катлин глътна хапчетата без вода. — И освен това трябва да прегледам тетрадките.

— Е, не бих могла да ти бъда от полза в тази работа. Но мога вместо теб да поема телефонните обаждания.

Катлин успя да се усмихне.

— Не, благодаря.

Грейс извади купата със салата и я постави на масата.

— Може би ще ми позволиш да си вода бележки.

— Не. Ако не разбъркаш тези макарони, те ще загорят.

— О-о! — Искаше ѝ се да се съгласи веднага и затова се обърна.

В тишината се чу как месото цвърчи. — Другата седмица е Великден. Няма ли да имаш няколко почивни дни?

— Пет, ако броим съботата и неделята.

— Защо да не отидем някъде? Да се присъединим към лудостта на Форт Лайдерлейн? Да се порадваме на слънцето?

— Не мога да си го позволя.

— Аз каня, Кет. Хайде. Ще се забавляваме. Спомни си за пролетта на последната ни година от училище, когато умолявахме и убеждавахме мама и татко да ни пуснат да отидем.

— Ти ги умоляваше и убеждаваше — напомни ѝ Катлин.

— Е, все пак отидохме. Отделихме се от родителите си за три дни, загоряхме на слънцето и се запознахме с дузина момчета. Спомняш ли си онзи, Джо или Джак, който се опита да се качи до прозореца на мотелската ни стая?

— След като му каза, че изгарям за тялото му.

— Е, ти изгаряше. Бедното момче, за малко да се убие. — Смеейки се, Грейс извади малко от макароните, чудеше се дали вече са готови. — Господи, колко млади бяхме тогава и колко глупави! По дяволите, Кет, ние още бихме могли да завъртим няколко колежански момчета.

— Пиенето и колежанските момчета не ме интересуват. Освен това съм уговорила да бъда на телефона през уикенда. Изключи вече макароните и обърни върху тях месото, докато са още топли.

Грейс се подчини и не каза нищо. Чу, че Катлин започна да сервира масата. „Въпросът не е в пиенето или момчетата“, мислеше си

тя. Просто ѝ се искаше да улови отново нещо от сестринството, което бяха делили някога.

— Работиш твърде много.

— Аз не съм в твоето положение, Грейс. Не мога да си позволя да лежа на дивана и да си чета списание целия следобед.

Грейс отново посегна към виното си. И стисна зъби. Имаше дни, в които седеше пред малкия екран по дванадесет часа, нощи, в които работеше до три часа. Когато книгата ѝ вървеше, работеше по цял ден и половината нощ. Когато станеше, имаше сили само да се добере до леглото и да потъне в дълбок, тежък сън. Катлин може би я смяташе за късметлийка, можеше да се учудва на парите ѝ, които се сипеха като от кралските чекове, но тя ги бе спечелила, беше работила за тях. Винаги се притесняваше от факта, че сестра ѝ никога не бе разбрала това.

— Аз съм във ваканция. — Опитва се да го каже безгрижно, но в гласа ѝ се долови острота.

— А аз не съм.

— Добре. Щом не искаш да заминем, имаш ли нещо против, ако засадя някои растения в градината?

— Безразлично ми е. — Катлин търкаше слепоочията си. Главоболието ѝ напоследък не изчезваше напълно. — Всъщност ще ти бъда признателна. Не съм ѝ обръщала особено внимание. В Калифорния имахме красива градина. Помниш ли я?

— Разбира се.

Грейс винаги бе смятала, че градината им е прекалено подредена и някак си официална, като Джонатан, като Катлин... Не обичаше тази горчивина, която се появи в душата ѝ, и побърза да я отпрати.

— Можем да купим някои трицветни теменуги и как се казваха онези цветчета, които мама толкова много обичаше? Грамофончета?

— Да, точно така — отвърна Катлин, но мисълта ѝ беше заета с друго. — Грейс, месото ще изгори.

По-късно тя се затвори в кабинета си. Грейс чуваше звъненето на телефона, на телефона на фантазията, както го беше кръстила. Преди да се качи на горния етаж, преброи десет позвънявания. Беше прекалено неспокойна, за да заспи. Отвори компютъра си. Но не можеше да мисли за работа или за убийствата, които измисляше.

Чувството на задоволство, което изпитваше миналата вечер и през целия ден, бе изчезнало. Катлин не беше добре. Настроенията ѝ

бързо и остро се променяха. На върха на езика ѝ бе да ѝ каже, че се нуждае от лечение, но твърде добре осъзнаваше реакцията, която щеше да последва. Сестра ѝ щеше да я погледне с онзи твърд поглед, с който се затваряше в себе си, и с това дискусията щеше да приключи.

Грейс бе споменала за Кевин само веднъж. Катлин ѝ каза, че не желае да говорят за него, нито за Джонатан. Познаваше твърде добре сестра си, за да разбере, че тя вече съжaliaва, че я е поканила. Но което беше по-лошо — самата Грейс вече съжaliaваше, че дойде. Катлин винаги успяваше да ѝ покаже най-лошите ѝ страни, тези, които при други обстоятелства Грейс успяваше да потуши.

Но тя беше дошла, за да помогне. И щеше да го направи по някакъв начин, независимо от това какво чувстват и двете. „Но за това е необходимо време“, успокояваше се тя, подпряла брадичка на ръката си. Виждаше светлината в прозорците на съседната къща.

Вече не можеше да чуе звъненето на телефона, сестра ѝ беше затворила вратата на кабинета си и тя също беше затворила своята. Чудеше се колко ли още позвънявания ще приеме сестра ѝ тази вечер. Още колко мъже ще задоволи, без дори да е видяла лицата им? А дали между обажданията не проверяваше тетрадки? Щеше да е забавно, ако го правеше. Искаше ѝ се да е забавно, но не можеше да престане да забелязва напрежението, изписано на лицето на Катлин.

Нищо не можеше да направи! Грейс закри очите си с ръце. Катлин беше решила да се справи с нещата по свой начин.

Беше чудесно да чуе отново гласа ѝ, който обещаваше. Смехът ѝ — този малко дрезгав, насечен смях. Този път беше облечена в нещо черно, тънко и прозрачно, което човек, ако пожелае, може да разкъса. Това би ѝ харесало, помисли си той. Би ѝ харесало, ако сега е с нея, ако разкъсва дрехите ѝ.

Мъжът, с когото говореше, почти не казваше нищо. Беше щастлив. Ако затвореше очи, можеше да си представи, че тя говори на него. Само на него. Можеше да я слуша с часове. След време думите вече нямаше да имат значение. Щеше да остане само гласът ѝ — топъл, възбуждащ, разливащ се от слушалката по цялото му тяло. Някъде в къщата работеше телевизор, но той не го чуваше. Чуваше само Дезире.

Тя го желаше.

Понякога в мислите си я чуваше да вика името му — Джерълд. Може би щеше да го каже с този полусмеещ се глас, който толкова много харесваше. Когато отиде при нея, тя ще разтвори ръце и ще го произнесе — бавно, без дъх. Джерълд.

Ще правят любов по всички начина, които му е описвала.

Той ще е мъжът, който най-сетне ще я задоволи. Той ще е мъжът, когото тя ще предпочете пред всички останали. Тя ще шепти името му отново и отново. Като шепот, като мъркане, като вик.

Джерълд, Джерълд, Джерълд.

Изтръпна. Облегна се на въртящия се стол пред компютъра си. Беше на осемнадесет години. Беше се любил с жени само в мечтите си. А днес мечтите му бяха свързани само с Дезире.

И беше луд.

ГЛАВА 3

— И къде ще ходите?

Ед беше спечелил на ези-тура и затова караше. Заедно с партньора си Бен Парис бяха прекарвали по-голямата част от деня си в съда. Не беше достатъчно само да хванат лошите момчета, а трябваше да прекарат часове наред в даване на показания срещу тях.

— Какво?

— Попитах те къде ще ходите. — Бен държеше една торбичка „M&M“ и постоянно ядеше от нея. — С писателката.

— Не знам. — Спря на червения светофар, поколеба се, видя, че е чисто и пресече.

— Не спря напълно. — Бен схруска един бонбон. — Условието беше, че ще спазваш светофарите.

— Нямаше никой. Мислиш ли, че трябва да си сложа вратовръзка?

— Как бих могъл да ти отговоря, след като не знаеш къде ще ходите? Освен това с вратовръзка изглеждаш отвратително. Приличаш на бик със звънче около врата.

— Благодаря, партньор.

— Ед. Светофарът се смени. Виж сигнала... по дяволите. — Той пушна бонбона в джоба си, докато Ед пресече кръстовището. — И колко време ще остане известната романистка в града?

— Не знам.

— Какво значи не знам! Нали си говорил с нея?

— Не съм я питал. Не мисля, че това ми влиза в работата.

— Жените обичат да ги питат. — Бен натисна с крак въображаемата спирачка на пода, докато Ед завиваше зад ъгъла. — Книгите й са добри, в тях се чувства твърдост и характер. Предполагам, спомняш си, че аз ти отворих очите за тях.

— Искаш да кръстя първото си момче на теб ли?

Със сподавен смях Бен натисна запалката на колата.

— Прилича ли на снимката на корицата?

— По-хубава е.

Когато Бен си запали цигара, Ед се намръщи и отвори прозореца.

— Има големи сиви очи. И обича да се усмихва. Усмивката ѝ е страхотна.

— Не ти е било необходимо много време, за да хлътнеш до уши, нали?

Ед неспокойно се намести и продължи да гледа в пътя.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Виждал съм те и друг път.

Бен отпусна крака си от въображаемата спирачка, когато Ед се нареди след един бавно придвижващ се автомобил.

— Срещаш някое миньонче с големи очи и страхотна усмивка, с пърхащи мигли и си готов. Нямах никакво чувство за съпротива по отношение на жените.

— Изследванията показват, че мъже със семеен стаж по-малко от шест месеца развиват обезпокояваща склонност към даване на съвети.

— В „Червената книга“ ли го чете?

— В списание „Космополитен“.

— Обзалагам се, че е така. Когато съм прав, просто съм прав. — Единственият човек, когото познаваше по-добре от себе си, беше Ед Джаксън. Бен би си признал, че не познава така добре дори собствената си жена. Изобщо не му беше необходима лупа, за да може да познае първите признаци на безумното влюбване. — Защо не я доведеш да прием заедно по чашка? Двамата с Тес можем да я проверим.

— Благодаря. Предпочитам да го направя сам.

— Стегни се, партньоре. Знаеш, че вече съм семеен мъж. Имам много обективен поглед за жените.

Ед се усмихна под мустак.

— Глупости.

— Наистина. Абсолютно вярно е. — Бен постави ръката си на облегалката. — Знаеш ли какво, бих могъл да се обадя на Тес и да се уговорим да дойдем с вас довечера. За да те пазим от самия теб.

— Благодаря, но ми се иска сам да се преборя с това.

— Каза ли ѝ, че ядеш само ядки и плодове?

Ед му хвърли див поглед, докато завиваше зад следващия ъгъл.

— Можеше да окаже влияние при избора на ресторант.

Бен загаси цигарата си и я изхвърли през прозореца, но усмивката му изчезна, когато Ед се отпрати към паркинга.

— О, не, не пак в железарски магазин. Моля ти се!

— Трябва да взема няколко панти.

— Да, винаги така казваш. Ти си като трън в задника ми, откакто купи тази къща, Джаксън.

На излизане от колата Ед му подхвърли четвърт долар.

— Отиди отсреща в „Бърза закуска“ и си вземи кафе. Няма да се бавя.

— Имаш само десет минути. Достатъчно ми беше, че трябваше да прекарам цялата сутрин в съда и да измислям какви ли не ходове, за да се справя с момчетата на Торчели. А сега трябва да се оправям и с Хари Хоумоунър^[1].

— Ти ми каза да си купя къща.

— Не е в това въпросът. И освен това не мога да си купя кафе за четвърт долар.

— Покажи си значката и може да ти направят отстъпка.

Недоволен, Бен пресече улицата. Трябваше да се въоръжи с търпение, докато партньорът му купува болтове и винтове, и по-добре беше да го направи с чаша кафе.

Малкият магазин за полуфабрикати беше почти празен. След няколко часа забързаната тълпа щеше да го изпълни, за да си вземе бифтек или хотдог за из път. Касиерката си четеше вестник, но когато мина покрай нея, погледна над него и му се усмихна. Ако трябваше да бъде обективен, тя имаше хубав бюст.

В дъното на магазина при щанда с топли закуски, си сипа голямо кафе. После напълни и една чашка с гореща вода за Ед, който винаги имаше пакетче чай в джоба си.

След време и Ед щеше да разбере каква огромна грешка беше направил, като купи тази порутена къща. Но всъщност Бен вече се замисляше, като гледаше как малко по малко тя добива вид. Може би двамата с Тес трябваше да се поогледат за някоя къща. Не такава като на Ед с дупки в тавана и с плъхове в мазето. Но да има истински двор. Да има къде да си направят грил или барбекю през лятото. Да има едно място, където да отгледат децата си. „Укроти топката, Бен“, рече си той. Вероятно бракът кара хората да си мислят по-често за неща, които ще станат следващата година, а не за това, което ще се случи утре.

Отпивайки от кафето си, Бен се отправи към касиерката. Нямаше време дори да изругае, когато някой го блъсна и кафето се разплиска по ризата му.

— По дяволите! — извика той, но като видя ножа в треперещата ръка на момчето, моментално млъкна и застана неподвижно. Нападателят нямаше повече от седемнадесет години.

— Дай парите! — Момчето натисна ножа към гърлото на Бен, докато с другата ръка правеше жест към касиерката. — Всичките! Веднага!

— Страхотно — промърмори Бен и погледна към жената зад касата. Тя бе пребледняла и замръзнала на мястото си.

— Слушай, момче, в подобни каси не държат много пари.

— Казах, дай парите. Дай ми шибаните пари.

Гласът на момчето се извиси и пресекна. Тънка слюнка се стече от устата му, докато говореше. В нея имаше кръв от устната, която непрестанно хапеше. Имаше нужда от една доза и то страхотна нужда.

— По-добре си размърдай задника и то веднага, глупава кучко, или ще издълбая инициалите си върху челото ти.

Жената погледна към ножа и се залови за работа. Грабна таблата под чекмеджето и отвори касата. Дребните пари се изсипаха и част от тях паднаха по пода.

— Дай си портмонето — обърна се момчето към Бен, докато пъхаше монетите и банкнотите в джоба си. Беше първата му кражба. Не бе си представял, че ще е толкова лесно. Все още чувстваше сърцето си в гърлото, а дланите му бяха мокри. — Извади го бавно и го хвърли на касата.

— Добре. Спокойно.

Бен си мислеше как да посегне за пистолета под сакото си. Нападателят се потеше като прасе и очите му бяха пълни с такъв ужас, какъвто беше обзел и жената зад касата. Бен хвана портмонето си с два пръста. Вдигна го нагоре, докато внимателно наблюдаваше как очите на момчето следват пътя му. После го хвърли само с един инч встрани от касата. В момента, в който момчето погледна надолу, той вече беше пристъпил към него.

Лесно изби ножа от ръката му. Дръжката му беше мокра от пот. Точно тогава жената зад касата започна да пици. Издаваше писъците си един след друг, но стоеше като закована. Момчето се

съпротивляваше като ранено животно. Бен склучи ръце около кръста му откъм тила му. Нанесе удар върху краката му и той се стовари върху витрината на масата. Тя се счупи и заедно с момчето падна на земята. По пода се разпиля чипс. Момчето викаше, псуваше и се мятеше като риба в желанието си да се добере до ножа. Бен удари лакътя си в хладилника за замразени храни и видя звезди посред бял ден. Под него момчето беше в нервен припадък. Бен направи това, което беше най-лесно: седна отгоре му.

— Провали се, приятелю. — Той извади полицейската си значка и я завря пред очите му. — И това, че трепериш сега, е най-доброто нещо, което можеше да ти се случи.

Момчето вече хленчеше, когато Бен извади белезниците. Останал без дъх, той с досада се обърна към касиерката:

— Искаш ли да извикаш полицаите, сладур?

Ед излезе от железарския магазин с плик, пълен с панти, половин дузина месингови дръжки и четири керамични. Те бяха истинска находка, защото бяха точно в цвета на керамичните плочки, които беше избрал за банята на горния етаж. Неговият следващ проект. И понеже Бен го нямаше в колата, той погледна отсреща и видя патрулната кола. Остави с въздишка пакета на задната седалка и се отпрати през улицата да потърси партньора си. Погледна към ризата на Бен, после към момчето, което все още хълцаше и трепереше на задната седалка на патрулната кола.

— Виждам, че си си взел кафе.

— Да. Хайде към участъка, копеле.

Бен кимна на униформените полицаи, после пресече улицата с ръце в джобовете.

— Сега ще трябва да напиша един смразяващ рапорт. Само погледни ризата ми.

Тя плътно обгръщаше, кожата му, студена и лепкава. Отдели я оттам.

— Как, по дяволите, се чистят тези петна от кафе?

— Изпери ги.

Беше почти шест часът, когато Ед се вля в потока от коли. Отби се в участъка, порови из бюрото си. Истината беше, че е нервен. Той

харесваше жените, без да има претенции, че ги разбира. Работата му поставяше известни ограничения на неговите социални контакти. Но когато определяше среща на жена, обикновено избираше някоя леснодостъпна и не чак толкова умна. Никога не се беше палил, както партньора си, да има цяла тълпа женски същества или да си играе с чувствата им като в цирк. Нито пък беше изпитал, както Бен, внезапното и изцяло обзело го чувство към една жена.

Ед предпочиташе жени, които не бяха много бързи и които не натискаха много бутони. Наистина обичаше дългите и стимулиращи разговори, но много рядко определяше среща на жена, с която би могъл да поговори по този начин. Никога не си беше давал сметка защо.

Уважаваше ума на Джи. Би. Маккейб. Но не беше сигурен как би се справил при един социален контакт с Грейс Маккейб. Не беше свикнал жена да го кани на вечеря, да определя времето и мястото. По-скоро беше свикнал той да е този, който угажда и глези.

Майка му беше работила цял живот, за да изгледа двамата си синове и дъщеря си. Нямаха баща и Ед, най-големият, беше станал глава на семейството още преди да навърши дванадесет. Беше свикнал с мисълта, че жената също изкарва прехраната, както беше свикнал сам да взема важните решения.

Един ден, когато къщата му бъде готова, когато стените са боядисани и градината засадена, той ще си намери истинската жена и ще я доведе в своя дом. И ще се грижи за нея.

Докато се преобличаше, хвърли поглед към прозореца на съседната къща. Грейс не беше пуснала пердетата и лампите светеха. Докато си мислеше, че трябва елегантно да ѝ намекне да проявява повече дискретност, тя се появи в стаята. Въпреки че можеше да я види само от бедрата нагоре, разбра, че скрита нещо. После започна да крачи из стаята.

Какво да прави? Грейс прокара ръце през косата си, сякаш така можеше да накара отговорът сам да се появи. Сестра ѝ беше в беда, много по-голяма, отколкото можеше да си представи. А тя беше безсилна.

„Не трябваше да изпускам нервите си“ — помисли си тя. Да крещиш на Катлин беше все едно да четеш „Война и мир“ на тъмно. Можеш да получиш само главоболие и никакво разбиране. Трябваше да направи нещо. Отпусна се на леглото и подпря глава върху коленете си. „Колко ли време продължава това?“ — чудеше се тя. От развода? Не можа да измъкне никакъв отговор от Катлин, но стигна до извода, че Джонатан е виновен и за това.

Но какво можеше да направи? Катлин беше бясна и изобщо нямаше да иска да чуе каквото и да било. Грейс знаеше за хапчетата... много често беше виждала последиците им върху хората. Беше помагала на някои, които се опитваха да се преборят с тях, и се бе дистанцирала от други, които се самоунищожаваха. Беше скъсала една връзка заради пристрастеност към хапчетата и тотално бе изхвърлила този мъж от живота си.

Но сега ставаше дума за собствената ѝ сестра. Притисна с длани очите си и се опита да мисли.

Валиум, три шишенца, от трима различни лекари. И никой не можеше да каже къде ги крие — в училище, в колата си. Един Господ знае къде.

Не беше я шпионирала. Не и по начина, за който я бе обвинила Катлин. Дяволски ѝ трябваше молив, а знаеше, че Катлин държи един в чекмеджето до леглото си. Откри молива. Хубаво подострен. И трите шишенца с валиум.

— Не знаеш какво нещо е да си нервен — беше се нахвърлила върху нея Катлин. — Не знаеш какво означава да имаш истински проблеми. Всичко, до което си се докосвала, става точно така, както си искала. Аз изгубих съпруга си. Изгубих сина си. Как се осмеляваш да ми четеш лекции какво да правя, за да спра болката?

Не намери подходящите думи. Чувстваше само болката и взаимните им обвинения. „По дяволите, погледни истината в очите! Поне веднъж в живота си погледни истината в очите!“ Защо не ѝ каза, че иска да ѝ помогне? Защо не ѝ каза, че е тук заради нея? Точно това искаше да ѝ каже. Сега можеше да слезе долу, да обяснява, да я умолява, да крещи, но реакцията щеше да бъде само една. Между тях вече имаше стена. И друг път се беше изправяла срещу тази стена. Когато Катлин скъса с дългогодишния си приятел, а Грейс става първенец в класа.

Семейството. Човек не обръща гръб на семейството си. Грейс въздъхна и слезе долу, за да опита още веднъж.

Катлин се беше затворила в кабинета си. Като си обеща, че ще запази спокойствие, Грейс почука на вратата. Не получи отговор. Но поне вратата не беше заключена. Грейс отвори.

— Кет, съжалявам.

Катлин довърши проверката на писмената работа, преди да вдигне поглед към нея.

— Няма нужда да се извиняваш.

— Добре.

„Значи се е успокоила“ — помисли си Грейс. Не беше сигурна дали е от хапчетата или кризата просто беше преминала.

— Знаеш ли, помислих си да отскоча до съседната къща и да кажа на Ед, че ще излезем някоя друга вечер. И после можем да си поговорим.

— Няма за какво повече да си говорим. — Катлин остави проверената тетрадка върху единия куп и взе друга от съседния. Беше смразяващо спокойна. Хапчетата ѝ бяха осигурили това. — Освен това тази вечер съм на телефона. Върви и се забавлявай.

— Кет, безпокоя се за теб. Обичам те.

— И аз те обичам. — Действително го мислеше. Искаше ѝ се да може и да го покаже. — Няма за какво да се безпокоиш. Знам какво правя.

— Знам, че си под голямо напрежение, ужасно напрежение. И искам да ти помогна.

— Оценявам това. — Катлин отбеляза един грешен отговор и се почуди защо учениците ѝ не внимават повече. — Сега работя. Казах ти, че се радвам на присъствието ти и наистина го мисля. Ще бъда щастлива, ако останеш толкова дълго, колкото ти е приятно и дотогава, докато не се бъркаш.

— Скъпа, пристрастяването към валиум може да бъде много опасно. Не искам да гледам как страдаш.

— Аз не съм пристрастена. — Катлин постави добра оценка на писмената работа. — Щом си върна Кевин и устроя живота си, няма да

имам нужда от лекарства. — Усмихна се и взе друга тетрадка. — Престани да се притесняваш, Грейс. Аз съм вече голямо момиче.

Когато телефонът иззвъня, тя го взе и се премести на стола.

— Да? — Катлин взе молив. — Да. Ще го взема. Дай ми номера. — Записа го и натисна бутона за прекъсване на връзката. — Лека нощ, Грейс. Ще оставя външната лампа да свети.

Сестра ѝ започна да набира номера и на Грейс не ѝ оставаше нищо друго, освен да излезе от стаята. Грабна палтото си от гардероба в хола, където Катлин го беше прибрала, и избяга навън.

Ранният април я ощипа по бузите и отново я накара да помисли за Флорида. Може би все пак трябваше да настоява пред Катлин да отидат. А може би до Карибските острови или Мексико. Където и да е, на топло и спокойно. Веднъж да я измъкне от този град, от напрежението, и ще успее да я накара да поговорят. Ако не успееше, Грейс беше запомнила имената на тримата лекари, които бяха изписани на етикетите на шишенцата с валиум, и щеше да отиде при тях.

Все още опитвайки се да облече палтото си, тя почука на вратата на Ед.

— Знам, че съм подранила — веднага каза тя щом той отвори вратата. — Надявам се, че нямаш нищо против. Помислих си, че можем първо да изпием по едно питие. Може ли да вляза?

— Заповядай — той отстъпи назад. Разбра, че младата жена не очаква отговор на въпросите си, освен на последния. — Всичко наред ли е?

— Личи ли си? — Със сподавен смях тя отметна назад падналата на челото ѝ коса. — Имах престрелка със сестра си. Това е всичко. Никога не сме издържали повече от една седмица, без да си разменим по някоя остра дума. Обикновено аз съм виновна.

— За кавгите обикновено са виновни и двамата.

— Не и когато в тях участвам аз. — Щеше да ѝ бъде прекалено лесно да излее душата си. Очите му говореха за разбиране и утеха. Но това беше семейна работа. Тя се извърна и свободно заоглежда къщата. — Тук е прекрасно.

Грейс можеше да види това и под накъсаните тапети и купчината дървен материал, стоварен в хола. Тя забеляза височината на тавана, а

не пукнатините в него. Видя красотата на старинния дървен под, а не драскотините и петната по него.

— Още не съм стигнал до тази стая. — Но в мислите си той вече я виждаше завършена. — Кухнята беше първото нещо, с което се заех.

— И аз винаги започвам с кухнята. — Тя се усмихна и протегна към него ръка. — Е, няма ли да ми я покажеш?

— Разбира се, щом искаш.

Странно, винаги имаше усещането, че поглъща женската ръка. А нейната беше малка и крехка, но здраво се държеше в неговата. Тя погледна стълбището, когато минаха по него.

— Когато остържеш дървото, наистина ще имаш нещо специално. Обичам старите къщи, с всички тези стаи, които сякаш са се скупчили една в друга. Забавно е, защото мястото, в което живея в Ню Йорк, на практика е една огромна стая и аз се чувствам много удобно в нея, но... о-о, това е върховно.

Беше свалил всичко, беше стъргал, циклил, работил с пара и градил наново. Кухнята беше резултат от двумесечен труд. Що се отнася до Грейс, според нея колкото и астронимическо време да бе вложил в изработването ѝ, то си струваше всяка секунда. Беше в тъмнорозово — цвят, който Грейс не очакваше, че може да бъде оценен от един мъж. Беше боядисал шкафовете в тревисто зелено, за да контрастират. А уредите бяха чисто бели и сякаш направо излезли от четиридесетте години. Имаше старинна тухлена печка с фурна, която беше чудесно реставрирана, вероятно на пода е имало стар линолеум, но сега той бе от дъб.

— Хиляда деветстотин четиридесет и пета година, войната е приключила и е нямало нищо по-добро от живота в Америка. Харесва ми. Къде откри печката?

Странно колко на място изглеждаше младата жена тук, с къдравата си и небрежно разпиляна коса, със свлеченото от раменете ѝ палто.

— В Джорджтаун има един магазин за антики. Платих цяло състояние за това.

— Страхотна е. Наистина всичко е страхотно. — Можеше да си почива тук, помисли си тя, като се облегна на мивката. Беше от бял порцелан и ѝ напомняше за дома и за времената, когато нещата бяха

по-прости. На перваза на прозореца имаше малки саксии с клончета.
— Какво отглеждаш тук?

— Билки... Ароматни треви.

— Ароматни треви? Като розмарин и други подобни?

— Да. Когато имам възможност, ще изчистя едно местенце в двора и ще засадя и там.

Грейс погледна през прозореца и видя къде беше работил Ед през деня. Представи си малката градинка с билки, въпреки че не можеше да различи мащерка от риган. Ароматни треви на перваза на прозореца, свещи на масата. Този дом щеше да бъде щастлив, не скован и изпълнен с напрежение като онзи в съседния двор. С въздишка се отърси от обзелото я настроение.

— Ти си смел мъж, Ед.

— Защо?

Тя се усмихна и се обърна към него.

— Нямах машина за миене на съдове. Да вървим. — Тя отново му подаде ръка. — Ще те почерпя едно питие.

Катлин седеше в стола си със затворени очи. Телефонната слушалка беше подпряна между рамото и ухото ѝ. Този предпочиташе да говори той през повечето време. Всичко, което се очакваше от нея, беше да издава одобряващи звуци. Хубава работа, ако можеш да я имаш, мислеше си тя и избърса сълзата от миглите си.

Не трябваше да позволява на Грейс да се доближи толкова до нея. Знаеше много точно какво прави и ако имаше нужда от малко помощ, за да не полудее, тя си я беше намерила.

— Не, това е чудесно. Не, не искам да спираш.

Издаде една въздишка и си помисли да не забрави да си направи кафе. Грейс я беше изоставила. Катлин премести телефона и погледна часовника си. Оставаха ѝ още две минути. Понякога беше невероятно колко дълги могат да бъдат две минути.

Вдигна поглед, стори ѝ се, че чу някакъв шум, но после отново насочи вниманието си към своя клиент. Може би трябваше да остави Грейс да я заведе до Филадельфия за уикенда. Може би щеше да бъде добре да се махне за няколко дни, да събере малко слънце. И да престане да мисли — поне за няколко дни. Лошото беше, че когато

Грейс бе наблизно, тя не можеше да престане да мисли за собствените си грешки и неуспехи. Винаги е било така и Катлин се бе примирила, че винаги ще бъде така. Но независимо от всичко, не трябваше да се нахвърля върху Грейс, помисли си тя, докато разтвиваше слепоочието си. Но вече го беше направила, а сега трябваше да работи.

Сърцето на Джерълд биеше като камбана. Чуваше я как въздиша. Дрезгавият ѝ смях се разля по кожата му. Дланите му бяха като лед. Чудеше се как ли ще се почувства, ако ги стопли с тялото ѝ.

Щеше да бъде толкова щастлива да го види. Прокара дланта по устата си, докато се приближаваше все по-близо. Искеше да я изненада. Бяха му необходими два часа и три дози кокаин, но най-накрая се престраши да дойде при нея. Беше мечтал за нея предишната нощ. Тя го бе молила да дойде, беше го чакала. Дезире. Искеше да бъде за нея най-добрият.

В хола беше сумрак, но под вратата на кабинета ѝ се прокрадваше тънка ивица светлина. Можеше да чуе и гласа ѝ — мамещ, закачлив.

Трябваше да спре за малко, да се подпре с длани на стената. Само за да си поеме дъх. Сексът с нея щеше да бъде нещо по-диво от всичко, с което помпаше тялото си. Сексът с нея щеше да е върхът, апогеят. А когато свършат, тя ще му каже, че той е най-добрият.

Беше спряла да говори. Чу я, че се движи из стаята.

Приготвяше се за него. Бавно, почти припаднал от вълнение, той бутна вратата и я отвори.

И тя беше там.

Джерълд поклати глава. Беше различна, различна от жената във фантазиите му. Беше тъмнокоса, а не блондинка, и не беше облечена в прозрачно черно или тънко като дантела бельо, а носеше пола и блуза. В объркването си той просто стоеше на вратата и се взираше в нея.

Когато сянката му падна върху бюрото, Катлин вдигна поглед, очаквайки да види Грейс. Първата ѝ реакция не беше страх. Момчето, което се взираше в нея, можеше да бъде един от нейните ученици. Тя стоеше така, както би стояла по време на урок.

— Как влезе? Кой си ти?

Да, лицето не беше същото, но гласът... Всичко останало изчезна, остана само гласът. Джерълд пристъпи по-близо. Усмиваше ѝ се.

— Не трябва да се преструваш, Дезире. Казах ти, че ще дойда.

Когато пристъпи към светлината, тя почувства страха, който я обзема. Не е необходимо човек да е виждал луд, за да може да го разпознае.

— Не разбирам за какво говорите.

Беше я нарекъл Дезире. Но това не беше възможно. Никой не знае. Никой не може да знае. Слеспешката опипваше в бюрото за пистолета, докато преценяваше разстоянието до вратата.

— Излезте или ще повикам полицията.

Но той продължаваше да се усмива.

— Слушал съм те седмица след седмица. И снощи ми каза, че мога да дойда. Ето ме тук. За теб.

— Ти си луд. Никога не съм говорила с теб. — Трябваше да запази спокойствие. — Сбъркал си и сега те моля да си тръгнеш.

Това беше гласът. Можеше да го разпознае сред хиляди. Сред милиони.

— Всяка нощ те слушах, всяка нощ.

Беше напрегнат, безкрайно напрегнат и устата му беше пресъхнала. Беше сбъркал. Тя бе блондинка, блондинка и красива. Трябва да е бил някакъв трик на светлината или е била нейната магия. Започна да откопчава колана си.

— Дезире — шептеше той, — обичам те.

Гледаше в очите ѝ и започна да откопчава панталоните си. Катлин сграбчи преспанието и го хвърли. То го одраска по главата.

— Ти ми обеща.

Вече бе негова. Слабите му неспокойни ръце сграбчиха тялото ѝ. Дишаше на пресекулки, когато притисна лицето си до нейното.

— Ти ми обеща. Обеща да ми дадеш всички тези неща, за които ми говореше. Искам ги. Искам нещо повече от гласа ти, Дезире.

Това е някакъв кошмар, мислеше си тя. Дезире беше измислица, и това също. Сън, просто сън. Но сънищата не причиняват болка. Чу как разкъсва ризата ѝ, докато тя се съпротивляваше. Ръцете му бяха навсякъде по тялото ѝ, въпреки че го блъскаше и риташе. Когато заби

зъбите си в рамото му, той изкрещя, но я свлече на пода и разкъса полата ѝ.

— Ти обеща. Ти обеща — отново и отново повтаряше той. Вече можеше да почувства кожата ѝ, мека и топла. Точно както си я представяше. Нищо нямаше да го спре.

Когато усети, че навлиза в плътта и, тя изкрещя.

— Спри!

Страстта експлодира в главата му, но не по начина, по който той искаше. Письците ѝ го разкъсваха, разваляха всичко. Тя не трябваше да разваля всичко. Беше чакал прекалено дълго, беше я желал прекалено дълго.

— Стига! Спри!

Той навлезе още по-дълбоко в нея, още по-силно. Търсейки чудесата на нейните обещания. Но тя не преставаше да пици. Издра го, но болката още повече разпали желанието и яростта му. Тя го беше излъгала. Не беше това, което си бе представял. Беше лъжкиня и курва и въпреки това я желаше.

Успя да измъкне едната си ръка, бутна го и блъсна масата. Телефонът падна на пода до главата ѝ.

Той взе жицата, омота я около гърлото ѝ и здраво я стегна, докато пищенето спря.

— Значи твоят партньор е женен за психотерапевт.

Грейс отвори прозореца на колата и си запали цигара. Вечерята ѝ бе подействала отпускащо. Ед ѝ беше помогнал да се отпусне, поправи се тя. Беше толкова лесно да се разговаря с него. Имаше толкова приятно забавно отношение към живота.

— Сремнаха се при един случай, върху който работехме преди няколко месеца.

Ед си напомни, че трябва да спре напълно при кръстовището. В края на краищата Грейс не беше Бен. Тя не беше като другите.

— Вероятно този случай ще те заинтересува, защото беше сериен убиец.

— Наистина ли? — Тя никога не криеше вълнението си, когато се отнасяше до убийства. — Досетих се. Била е извикана, за да му направи психиатричен профил.

— Права си.

— Тя добра ли е?

— Най-добрата.

Грейс кимна. Мислеше си за Катлин.

— Бих искала да поговоря с нея. Възможно ли е да вечеряме заедно или нещо подобно? Катлин не поддържа много контакти.

— Притесняваш се за нея.

Грейс въздъхна, като завиха зад ъгъла.

— Съжалявам. Не исках да развалям вечерта, предполагам, че не бях най-добрата компания.

— Не съм се оплакал.

— Това е, защото си много любезен.

Когато спря, тя се наведе и го целуна по бузата.

— Защо не влезеш за едно кафе... не, ти не пиеше кафе. Ще ти направя чай. Ще направя чай специално за теб.

Тя вече беше изскочила от колата, преди той да успее да излезе и да ѝ отвори вратата.

— Не трябва да си правиш труда да приготвяш нещо за мен.

— Компанията ти ще ми бъде приятна. Кет вероятно вече си е легнала. — Тя ровеше в чантата си за ключ. — Можем да поговорим кога ще ме разведеш из участъка. По дяволите! Знам, че е някъде в чантата ми. Щеше да ми бъде по-лесно, ако Кет не беше забравила да остави светната външната лампа. А, ето го.

Отключи вратата и нехайно пусна ключа в джоба си.

— Защо не седнеш в гостната, пусни си радиото, докато приготвя чая.

Грейс свали палтото си, докато отиваше към кухнята, и небрежно го остави на един стол. Ед го вдигна, когато то се изхлузи на пода, и го сгъна. Мирише като нея, помисли си той. После си каза, че е голям глупак и отново го постави на облегалката на стола. Пресече стаята и се отправи към прозореца, за да види как е подреден дворът. Беше навик, който придоби, откакто купи къщата. Прокара пръста си по прозореца и си представи, че е неговият прозорец.

Чу как Грейс извика името на сестра си. Звучеше по-скоро като въпрос, извика я още и още веднъж.

Откри я, наведена над тялото на сестра си, притегляше я към себе си и крещеше. Когато я откъсна от нея, тя се нахвърли върху него

като тигрица.

— Пусни ме. По дяволите, остави ме! Това е Кет.

— Иди в другата стая, Грейс.

— Не. Това е Кет. О, господи, трябва да съм при нея. Тя има нужда от мен.

— Иди оттатък. — Той здраво я държеше за раменете, закри от погледа ѝ тялото на сестра ѝ със своето тяло и силно я разтърси. — Иди в другата стая. Аз ще се погрижа за нея.

— Но аз трябва...

— Искам да ме послушаш.

Твърдо я гледаше в очите, беше разпознал шока. Но не можеше нито да я успокои, нито да я поглези, нито дори да я приласкае с топло одеяло около раменете.

— Иди в другата стая и се обади на 911. Можеш ли да го направиш?

— Да. — Тя кимна и се препъна. — Да, разбира се, 911.

Запъти се към вратата, но се обърна да погледне тялото.

Номер 911 нямаше да може да помогне на Катлин Брийзуд. Ед се наведе над нея и отново стана полицаи.

---

[1] Фамилията Homeowner на английски означава притежател на дом. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Приличаше на сцена от нейна книга. След убийството идват полицаи. Някои от тях са загрижени, други здраво стискат устни, трети са цинични. Зависи от атмосферата на историята. Понякога зависи и от личността на жертвата. Но досега това винаги бе зависело преди всичко от нейното въображение.

Действието можеше да се развива на алеята или в стаята. Атмосферата винаги беше интригуващата част на всяка сцена. В книгата, която сега пишеше, беше замислила убийството в Секретариата на Държавната библиотека. Интригуваше я перспектива да намеси тайните служби, политиците, шпионаж, както и полицията.

Въпросът беше в това кой ще изпие чашата с отровата. Убийството винаги е много по-интригуващо, когато е малко объркващо. Беше доволна от замислената нишка на развитие на сюжета, може би защото все още не беше решила кой точно да бъде убиецът. Винаги беше много вълнуващо да го избере и да изненада и самата себе си.

Накрая лошият мъж винаги попадеше в капана.

Грейс седеше на дивана — мълчалива и с втрещен поглед. По някаква причина тя просто не можеше да надскочи тази мисъл. Инстинктът ѝ за самосъхранение беше превърнал истерията в шок, така че дори тръпките, които я побиваха, сякаш минаваха по някое чуждо тяло. В книгите ѝ добре замисленото убийство беше по-интересно, ако жертвата оставяше след себе си някой, който да страда, да бъде потресен или опропастен. Ако е измислен както трябва, сюжетът просто грабва читателя. А тя винаги бе имала талант да описва чувства и емоции: тъга, ярост, сърдечно страдание. Веднъж да разбере героите, които създаваше, и вече можеше да ги почувства. Можеше да работи с часове, по всяко време на деня, изпълнена с чувства, наслаждаваща се както на светлата, така и на тъмната страна на човешката природа. После внимателно ги изключваше от

съзнанието си, както внимателно изключваше компютъра си, за да се върне в реалния си живот.

В края на краищата това беше само история и справедливостта щеше да възтържествува в последната глава.

Позна професиите на мъжете, които влизаха и излизаха от къщата на сестра й: коронерът^[1], екипът на съдебните лекари и полицейският фотограф.

Веднъж беше взела полицейски фотограф за прототип на един от своите герои, рисувайки и най-малките подробности от смъртта с особено увлечение. Знаеше процедурата. Беше я описвала толкова пъти, без ни най-малко да потръпне. Видът и мирисът на смъртта не й бяха непознати, поне що се отнасяше до въображението й. Даже й се струваше, че ако затвори плътно очи, всичко това наоколо ще изчезне и ще се превърне в герои, които тя може да контролира; герои, които са реални само в мислите й; герои, които може да създаде или разруши само с натискането на един клавиш.

Но не и сестра й. Не и Кет.

Трябва да се промени действието, мислеше си Грейс, докато свиваше краката под тялото си. Ще го напише отново и ще изтрие сцената с убийството, ще изгради други характери на героите си. Ще го променя, докато всичко се подреди по начина, по който тя иска. Трябваше само да се концентрира. Затвори очи. Разтриваше с длани главата си. Бореше се всичко да се промени.

— Не се е дала лесно — каза Бен, докато наблюдаваше как следователят изследва тялото на Катлин Маккейб Брийзуд. — Струва ми се, че някои от кървавите следи ще се окажат негови. Можем да вземем отпечатъци от телефонната жица.

— Колко време ще отнеме? — Ед си водеше бележки в тефтера и се опитваше да не мисли за Грейс. Не можеше да си позволи да мисли за нея сега. Можеше да пропусне нещо, нещо жизненоважно, ако мисълта му бе само в другата стая, ако мисълта му бе изпълнена с образа й, ако я вижда как седи сега сама като счупена кукла.

Следователят се потупа с юмрук по гърдите. Чилито и лукът, които беше ял на обяд, му излизаха през носа.

— Вероятно ще ми отнеме не повече от два часа. — Погледна часовника си. — Засега бих могъл да кажа, че се е случило между девет и единадесет. Ще бъда по-точен, като свърша.

Направи знак на останалите двама и се изправи. Тялото беше преместено в плътния черен найлонов чувал. Много грижливо. Като за последно.

— Да. Благодаря.

Бен запали цигара и се наведе да проучи очертаното с тебешир пространство на килима.

— Всичко в стаята говори, че я е изненадал. Разбил е задната врата. Не му е коствало много усилие. Не се учудвам, че не го е чула.

— Кварталът тук е спокоен — каза Ед. — Хората не заключват даже колите си.

— Тежко е, когато подобно нещо се случи толкова близо до дома ти. — Бен почака, но Ед не отговори и той продължи: — Ще трябва да поговорим със сестра й.

— Да. — Ед затвори бележника и го пусна в джоба си. — Момчета, ще ме оставите ли няколко минути с нея преди това?

Кимна на следователя, преди да излезе. Не беше успял да я предпази от това тя да открие тялото, но можеше да я предпази от това, което ставаше сега.

Намери я там, където я беше оставил. Седеше, свита на дивана. Очите й бяха затворени и той помисли, по-скоро се надяваше, че е заспала. Но тя вдигна поглед към него. Очите й бяха огромни и съвсем сухи. Добре познаваше този израз. Беше израз на човек, изпаднал в шок.

— Не успявам да го накарам да задейства. — Гласът й беше равен, но толкова тих, сякаш едва се отронваше от устните й. — Опитах се да пресъздам цялата сцена по друг начин. Връщам се по-рано. Изобщо не съм излизала. Кет е решила да си освободи вечерта... Обаче нищо не се получава.

— Грейс, да отидем в кухнята. Ще си направим чай и ще поговорим.

Тя пое протегнатата ръка, но не стана.

— Нищо не иска да се промени, защото вече е много късно.

— Съжалявам, Грейс. Защо не дойдеш с мен?

— Още не са я изнесли, нали? Трябва да я видя, преди...

— Не сега.

— Трябва да почакам, докато я отнесат. Знам, че не мога да отида с нея, но трябва да изчакам, докато я вземат. Тя ми е сестра.

Изправи се, но само за да отиде в хола и зачака.

— Нека да остане — каза Бен на Ед, когато той се отправи към нея. — Тя има нужда от това.

Ед сложи ръце в джобовете си.

— Никой няма нужда от това.

Беше виждал хора да се сбогуват така е любими за тях същества. След толкова много сцени, жертви, разследвания, не чувстваше нищо. Но толкова дълго се бе учил да чувства колкото може по-малко.

Грейс стоеше, стиснала студените си ръце една в друга, докато изнасяха тялото на Катлин. Не плачеше. Търсеше дълбоко в себе си, за да разбере, какво чувства, но не намираше. Искаше тази печал, имаше нужда от нея, но тя се бе свила някъде дълбоко в едно ъгълче на сърцето ѝ и Грейс чувстваше само празнота. Когато Ед постави ръка на рамото ѝ, тя не потрепери, нито помръдна. Само дълбоко си пое дъх.

— Трябва да ми зададете няколко въпроса?

— Ако си в състояние да говориш?

— Да. — Тя прочисти гърлото си. Гласът ѝ трябваше да е по-силен. Винаги е била по-силната. — Ще направя чай.

Когато влязоха в кухнята, постави чайника на котлона, а после извади чаши и чинии.

— Кет винаги поддържа такъв ред. Просто трябва да си спомня къде мама подреждаше нещата и... — Гласът ѝ постепенно заглъхна. Майка ѝ. Трябваше да се обади и да съобщи на родителите си.

„Съжалявам, мамо. Съжалявам. Не бях тук. Не можах да го предотвратя.“

Не, не сега, каза си, докато слагаше пакетчетата чай. Не трябва да мисля за това сега.

— Предполагам, че не искаш захар?

— Не, благодаря. — Ед неспокойно се размърда. Искаше му се тя да седне. Движенията ѝ бяха отмерени, но на лицето ѝ нямаше капчица цвят. Не се бе появявал, откакто я видя наведена над тялото на сестра си.

— А за вас? Вие сте детектив Парис, нали? Партньорът на Ед?

— Наричайте ме Бен. — Хвана за облегалката един стол, за да го отмести от масата. — С две лъжички.

И той като Ед бе видял колко е бледо лицето ѝ, но беше забелязал и решителността ѝ да се справи с всичко това. „По-скоро е крехка,

отколкото чуплива — помисли си, — като стъклена чаша, която всеки миг ще се счупи на парчета.“

Тя сервира чая и погледна към задната врата.

— Влязъл е оттук, нали?

— Така изглежда. — Бен извади пакетчето чай и го постави в чинийката. Грейс сдържаше скръбта си, а като полицай той трябваше да се възползва от това. — Съжалявам, че трябва да говорим за...

— Няма нищо. — Тя вдигна чашата си с чай и отпи една глътка. Почувства топлотата на течността, но не и вкуса ѝ. — Наистина няма много неща, които бих могла да ви кажа. Кет си беше в офиса, когато излязох. Щеше да работи. Не съм сигурна, но май беше около шест и половина. Когато се върнахме, помислих, че си е легнала. Не беше оставила външната лампа да свети. — Подробности, помисли си Грейс, като се опитваше да потуши нов изблик на истерия. На полицията ѝ бяха нужни подробности, както за всеки добър роман. — Когато се отправих към кухнята, забелязах, че вратата ѝ е открената и че лампата свети. Така че влязох. — Отново поднесе чашата с чай към устните си и внимателно изключи съзнанието си от това, което се бе случило после.

Бен не настояваше повече, защото и Ед е бил там. Всички знаеха какво се беше случило после. Затова попита:

— Виждаше ли се с някого?

— Не. — Грейс се отпусна малко. Щяха да говорят за други неща, за логични неща, а не за невъзможната сцена зад вратата на офиса. — Току-що беше преживяла тежък развод и все още не можеше да се отърси от него. Работеше и не се срещаше с хора извън работата си. Съзнанието на Кет беше завладяно от мисълта да изкара достатъчно пари, за да се яви в съда и да си върне сина.

„Кевин. Мили боже, Кевин.“ Грейс вдигна чашата си с две ръце и отново отпи.

— Съпругът ѝ беше Джонатан Брийзуд Трети от Палм Спрингс. Богат род, стар род и отвратителен характер. — В погледа ѝ се прокрадна жестокост, като погледна към задната врата. — Може би, може би ще откриете, че е предприел едно пътуване на Изток?

— Имате ли причини да смятате, че бившият съпруг на сестра ви може да е извършил убийството?

Тогава тя вдигна поглед към Ед.

— Не са се разделили много дружелюбно. Мамил я е с години и тя бе наела адвокат и детектив. Може да е открил това. Брийзуд е фамилия, която не би позволила да бъде опетнена с някакъв скандал.

— Знаете ли да е заплашвал сестра ви? — Бен изпи чая си, въпреки че копнееше за голяма чаша кафе.

— Сестра ми никога не ми е казвала нещо такова, но тя се страхуваше от него. Не беше се борила срещу решението да ѝ отнемат Кевин поради опасния темперамент на съпруга си и заради силата и властта на семейството му. Каза ми, че е пребил един от градинарите им така, че му се е наложило да постъпи в болница, само заради някаква грешка с един розов храст.

— Грейс — Ед постави ръката си върху нейната, — забелязала ли си някой да се навърта наоколо? Идвал ли е някой до вратата ви, да ви предлага нещо, да изказва загриженост?

— Не. Освен разносвача, който ми донесе сандъка, но той беше безобиден. Бях сама с него в къщата повече от двадесет минути.

— Как е името на компанията?

— Не знам... — Тя разтри с палеца и показалеца носа си. Винаги много лесно си спомняше подробностите, но сега сякаш се движеше в мъгла. — „Бързо и лесно“. А името на момчето беше, ммм, Джимбо. Да, Джимбо. Имаше закачена карта на джоба си. Звучеше като Оклахома.

— Сестра ви е била учителка? — подхвърли Бен.

— Точно така.

— Да е имала проблеми с колегите си?

— Повечето от тях са монахини. Човек трудно се кара с монахини.

— Да, вярно. А какво ще кажете за учениците?

— Нищо не ми е споменавала. Всъщност тя никога не разказваше нищо. — При тази мисъл стомахът ѝ отново се сви. — Първата нощ, когато пристигнах, си поговорихме. Пийнахме малко повече вино. Тогава ми разказа за Джонатан. Но оттогава се затвори в себе си, както и през по-голямата част от живота ни заедно. Мога да ви кажа, че Катлин не си създаваше врагове, но нямаше и приятели, близки приятели. През последните години животът ѝ беше нейното семейство. Твърде малко време е минало, откакто се е върнала във Вашингтон, за да успее да си създаде нови връзки, да срещне някой,

който би поискал... който би направил това с нея. Бил е Джонатан или някой непознат.

Бен замълча за момент. Който и да беше нощният посетител, не бе дошъл, за да открадне, а за да я изнасили. Винаги чувстваше кога е било опит за кражба и кога е било заради изнасилване. Всички останали стаи, освен кабинета, бяха непокътнати. А в цялата къща се долавяше мирис на жестокост.

— Грейс. — Ед току-що беше стигнал до същото заключение като Бен, но беше направил още една крачка. Който и да е бил човекът, промъкнал се в къщата, той беше дошъл или заради жената, която беше хванал, или заради тази, която седеше до него. — Има ли някой, който да ти има зъб? — Когато Грейс го погледна с празен поглед, продължи: — Има ли някой, с когото скоро си имала връзка и който би искал да те нарани?

— Не. Не съм имала време да навляза толкова дълбоко в някоя връзка. — Но въпросът беше достатъчно сериозен, за да предизвика паниката ѝ. Дали тя е била причината? Тя ли е причината? — Идвам от една обиколка. Не познавам човек, който би направил това. Не и сред моите познати.

Бен направи следващата стъпка.

— Кой знае къде си?

— Издателят ми, редакторът ми, всеки, който би искал да го узнае. Обиколих повече от дванадесет градчета. Ако някой е искал да се добере до мен, можел е да го направи и преди това хиляди пъти — в хотелските стаи, в метрото, в собствения ми апартамент. Катлин е тази, която е мъртва. Аз дори не си бях вкъщи. — Спря за момент, за да се успокои. — Нея са я изнасилили. — Поклати глава, преди Ед да успее да отвърне. — Не. Не. Не искам да съсредоточавам вниманието си върху това точно сега. Не и сега.

Стана. Намери бутилка коняк в шкафа до прозореца. Взе тумбеста чаша и я напълни до средата.

— Има ли още въпроси?

Ед искаше да хване ръката ѝ, да я погали по косата и да ѝ каже да не мисли повече за това. Но беше полицаи и трябваше да си върши работата.

— Грейс, знаеш ли защо сестра ти има два телефонни апарата в кабинета?

— Да. — Тя бързо изпи голяма глътка коняк, изчака да почувства топлината, която се разля по вените ѝ, и отпи още една глътка. — Няма начин да запазим това в тайна, нали?

— Ще направим каквото можем.

— На Катлин нямаше да ѝ бъде приятно. — Отново седна, като държеше чашата за коняк с двете си ръце. — Винаги е искала да не ѝ се бъркат в личния живот. Вижте, наистина си мисля, че едва ли допълнителният телефон има нещо общо със случая.

— Трябва да знаем всичко. — Ед изчака, докато Грейс отпи от коняка си. — Вече нищо не може да я нарани.

— Не.

Разбра, че алкохолът няма да ѝ помогне, но не можеше да измисли какво хапче би спряло ужасното ѝ главоболие. Конякът бе възможно най-доброто средство.

— Казах ви, че е наела адвокат и детектив. Трябваше ѝ добър адвокат, за да успее да се пребори с Джонатан, а добрите адвокати не могат да се наемат с учителска заплата. Не би взела пари от мен. Кет беше много горда и ако трябва да бъдем честни, винаги се чувстваше обидена от... но това няма значение. — Пое си дълбоко дъх. Конякът беше слязъл право в стомаха ѝ и го преобръщаше. Без да обръща внимание, тя отново отпи от чашата си. — Другият телефон беше служебен. Сестра ми работеше и през нощта. За една компания — „Фентъзи Инкорпорейтид“.

Бен повдигна вежди, докато си записваше в бележника.

— „Обадете се на фантазията“?

— Може и така да се каже. — Грейс въздъхна и потърка с ръце скулите под очите си. — Секс по телефона. Струва ми се, че беше много изобретателна. Дори си мислех как бих могла да го използвам в някоя от книгите си. — Стомахът ѝ отново се сви. Посегна за цигара. Когато потърси запалката, Бен я взе, запали ѝ цигарата и я остави до чашата с коняк. — Благодаря.

— Пуши по-бавно — посъветва я той.

— Добре съм. Изкарваше много пари и изглеждаше безопасно. Никой от клиентите нямаше телефонния ѝ номер, нито пък знаеше истинското ѝ име, защото главният офис поемаше обажданията и чрез него се обаждаше и тя.

— Споменавала ли е за някого, който е бил прекалено ентузиазизиран?

— Не. Сигурна съм, че би го направила. Първата нощ, когато пристигнах, тя ми разказа за работата си. Изглеждаше, че не се забавлява толкова много и че е малко отегчена. Дори и някой да е искал по-близък контакт, не би могъл да я открие. Както вече ви казах, тя дори не е използвала истинското си име. Освен това Кет ми спомена, че говори само за нормален секс. — Грейс сложи дланта си на масата. Точно тук седяха първата вечер и разговаряха за това, когато слънцето залязваше. — Никога не е говорила за принуда, мазохизъм, садизъм и други подобни жестокости. Много внимателно подбираше клиентите си. Всеки, който е поискал нещо по-необичайно, го е отправяла при другите.

— И никога не се е срещала с някого, с когото е говорила? — попита Ед.

Не беше нещо, което можеше да докаже, но беше сигурна в това.

— Не, абсолютно никога. За нея това беше просто работа, която вършеше професионално, както професионално преподаваше в училище. Не ходеше на срещи, не ходеше по събирания. Животът ѝ беше училището и този дом. Ти живееш в съседната къща, Ед — погледна към него. — Виждал ли си някога някой да влиза в тази къща? Виждал ли си я някога след девет часа навън?

— Не.

— Ще трябва да проверим информацията, която ни дадохте — каза Бен, като стана от стола. — Ако си спомните още нищо, обадете се.

— Да, знам. Благодаря. Ще ми се обадят ли, когато, когато мога да си я прибера?

— Ще се опитаме това да стане по-скоро. — Бен отново погледна към колегата си. Той знаеше, може би по-добре от всеки друг, колко е страшно да се смесват личните чувства с разследването на убийството. Но беше сигурен, че Ед сам, по свой начин ще разбере това. — Аз ще напиша рапорта. Ти ще можеш ли да се справиш с нещата тук?

— Да. — Ед кимна и стана, за да занесе чашите в мивката.

— Той е много симпатичен човек — каза Грейс, когато Бен излезе. — Добър полицай ли е?

— Един от най-добрите.

Стисна устни. Искаше ѝ се, имаше нужда той да бъде при нея.

— Знам, че вече е късно, но имаш ли нещо против да останеш още малко? Трябва да се обадя на родителите си.

— Разбра се. — Продължи да държи ръцете си в джобовете, защото тя все още изглеждаше много крехка, за да бъде докосната. Тъкмо бяха станали приятели и ето че отново трябваше да бъде просто полицай. Значката и оръжието винаги създаваха дистанция между него и „гражданите“.

— Не знам какво да им кажа. Не знам дали изобщо мога да кажа нещо.

— Искаш ли да се обадя вместо теб?

Грейс всмукна дълбоко от цигарата си. Много ѝ се искаше да приеме.

— Винаги някой се е грижел за мен и е поемал неприятните неща на своя гръб. Мисля, че това е нещо, с което трябва да се справя сама. Ако изобщо може да им бъде по-леко в подобна ситуация, смятам, че ще им бъде по-леко да го научат от мен.

— Мога да почакам в другата стая.

— Ще ти бъда много благодарна.

Ед влезе в хола. Изкушаваше го мисълта да отиде в кабинета и щателно да огледа всичко още веднъж, но се въздържа. Неговата работа беше да обмисли ситуацията логично, да провери всяка подробност — очевидните и неуловимите, докато събере достатъчно доказателства за арест. Събирането на разпръснатите парчета му доставяше най-голямо удовлетворение от полицейската работа. Бен имаше интуиция и сила, а Ед беше методичен. Изграждаше случая пласт по пласт по пътя на логиката и факт по факт — чрез детайлите. Трябваше да контролира чувствата и емоциите, по-скоро да се опита да ги отстрани. Без емоции, но ангажирано и чрез логиката — това беше начинът, по който бе избрал да работи, а той беше добър. Ако полицаят прекрachesе границата или към емоциите, или към хладната логика, той щеше да е безполезен.

Майка му не искаше той да става полицай — беше настоявала да работи при чичо си в строителството. „Имаш златни ръце — казваше му тя. — Имаш здрав гръб. Ще направиш добра кариера.“ Дори и сега, след толкова години, тя все още се надяваше, че един ден синът ѝ ще

напусне полицията и ще замени полицейската си значка с каската на строителен работник.

Никога не успя да ѝ обясни защо не може да го направи, защо ще остане полицай. Не беше заради вълнението. Следенето на заподозрените, студеното кафе или в неговия случай — хладкият чай и рапортите в три екземпляра съвсем не бяха вълнуващи. И той със сигурност не беше започнал тази работа заради тях.

Всичко беше заради чувствата, които изпитваше. Не ставаше въпрос за усещането, което обзема човека с насочен пистолет. Нито пък за онова, което изпитваше, когато беше принуден да натисне спусъка. Всичко беше заради чувството, че е направил добро, с което си лягаше понякога вечер, само понякога. Ако беше настроен философски, би казал нещо и за закона като за най-важното откритие на човечеството. Но дълбоко в себе си знаеше, че не е така елементарно.

Просто ти си добрият. Може би, може би действително беше толкова просто.

После имаше случаи като този, когато вечерта те заварва клекнал до някой труп, с дълбокото чувство, че ще откриеш човека, който го е направил, и ще го заловиш. Ще приведеш закона в действие и ще припомниш на съда за същността му.

Справедливост. Бен беше този, който говореше за справедливост. Ед предпочиташе да дели нещата на добри и лоши, на черни и бели.

— Благодаря, че ме изчака.

Обърна се и видя Грейс до вратата. Тя беше пребледняла още повече. Очите ѝ бяха станали огромни и потъмнели, косата ѝ разрошена, сякаш непрестанно бе прокарвала пръстите си през нея.

— Добре ли си?

— Струва ми се току-що осъзнах, че каквото и още да ми се случи в този живот, никога няма да ми се наложи да направя нещо болезнено от това, което сега трябваше да направя. — Грейс извади цигара от пакета и я запали. — Родителите ми ще вземат първия самолет утре сутринта. Излъгах, че съм извикала свещеник. За тях това беше много важно.

— Можеш да го извикаш утре сутринта.

— Трябва да се съобщи и на Джонатан.

— Ще се погрижат за това.

Тя кимна. Ръцете ѝ отново започнаха да треперят. Всмукна дълбоко от цигарата, докато се опитваше да се овладее.

— Не знам... не знам на кого да се обадя, за да подготвим погребението. Знам, че Кет би предпочела нещо по-скромно. — Почувства как нещо я задуши в гърдите. Изпълни дробовете си с дима от цигарата. — Ще трябва да отслужим литургия. Родителите ми ще имат нужда от това. Съдбата предпазва от страданието. Мисля, че бях писала това някъде. — Отново пое дълбоко от цигарения дим, докато върхът на цигарата ѝ се превърна в червена топчица. — Бих искала да се погрижа за колкото се може повече неща, преди да пристигнат родителите ми. Трябва да се обадя и в училището.

Разбра, че малко се е отпуснала. Но движенията ѝ все още бяха резки, а гласът ѝ се колебаеше — беше ту неестествено спокоен, ту треперещ.

— Утре, Грейс. Утре ще направим всичко. Защо не поседнеш?

— Толкова ѝ бях сърдита, когато излязох и почуках на вратата ти. Бях разстроена и ядосана. Мислех си, по дяволите всичко, да върви по дяволите и тя. — Отново трепереца, младата жена дълбоко дръпна от цигарата. — Не мога да престана да си мисля — само ако бях съумяла да се преборя със себе си, само ако бях достатъчно настойчива да остана и да я накарам да се отпусне, тогава...

— Грещиш. Човек винаги грещи, като мисли, че е можело да промени нещо, което е било извън контрола му. — Той се опита да докосне ръката ѝ, но тя леко я премести настрана и поклати глава.

— Аз щях да успея да овладеея нещата. Не разбираш ли? Никой не може като мен да овладява положението. Само с Кет не успях да се справя. Винаги бяхме раздразнителни и изнервени, когато бяхме заедно. Дори не знам почти нищо за живота ѝ. Дори не бих могла да назова поне шестима нейни познати. Ако можех, сигурно щях да я познавам по-добре. Ох, трябваше да я попитам. — Грейс бързо и нервно се засмя. — Кет щеше да ме отблъсне и аз нямаше да настоявам. Така беше по-лесно. Точно тази вечер бях открила, че е прирастена... към лекарства.

Грейс осъзна, че не беше им казала за това. Нямаше намерение да го споменава пред полицията. Изтръпна. Въздъхна, когато разбра, че пред нея стои не полицаят, а Ед, мъжът от съседната къща. Беше

твърде късно да върне думите назад. Трябваше да помни, че той не е само един хубав мъж с мили очи.

— В чекмеджето на спалнята ѝ имаше три проклетни шишенца с валиум. Случайно ги открих и имахме голяма разправия. Не можах да се оправя с нея и просто излязох. Така беше по-лесно. — Загаси цигарата си с бърз и ядосан жест. Веднага посегна за друга. — Тя имаше проблеми, беше наранена, а за мен беше по-лесно просто да изляза.

— Грейс — Ед се приближи и взе цигарата ѝ, — винаги е по-лесно да търсиш вината в себе си след това.

Изгледа го втренчено. Вдигна ръце към лицето си, преди избликът да избухне отново.

— О, господи! Сигурно е била много изплашена! Била е съвсем сама. Не е имало кой да ѝ помогне. Защо, Ед? Мили боже, защо е трябвало да ѝ сторят това? Не мога да разбера! Не мога да разбера!

Той нежно я прегърна. Дори когато пръстите ѝ се забиха в гърба му, продължаваше нежно да я прегръща. Леко я галеше, без да промълви нищо.

— Аз я обичах. Наистина я обичах. Когато пристигнах, бях толкова щастлива да я видя отново. Дори ми се стори, че можем да станем по-близки. След всичките тези години. А сега я няма. Отиде си от този свят по такъв начин и аз не мога да я върна. Майчице. О, господи, Ед, не мога да го понеса!

Той направи единственото нещо, което изглеждаше добро. Взе я на ръце и я занесе до дивана, за да я утеши. Нямахте опит как да утеши една жена, не знаеше какво точно да ѝ каже и с какъв тон, но знаеше твърде много за смъртта и за шока и безверието, които идваха след нея. Тя обаче не беше някоя непозната, която трябваше да разпита и да ѝ изкаже съчувствие. Тя беше жената, която го повика през прозореца в пролетната утрин. Познаваше парфюма ѝ. Знаеше как звучи гласът ѝ. Познаваше и лекото движение на устните, при което заиграваха трапчинките на бузите ѝ. Сега тази жена плачеше на рамото му.

— Не искам да е мъртва — успя да прошепне тя. — Не мога да не мисля за това, което са направили с нея... за това, което става сега.

— Не мисли. Това няма да помогне. — Здравно я държеше в прегръдката си, малко по-здравно от нужното. — Не трябва да оставаш тук тази вечер. Ще те заведа в съседната къща.

— Не... ако се обадят родителите ми... не мога.

Тя силно притисна лицето си към рамото му. Не можеше да мисли, докато сълзите се стичаха по бузите ѝ, не можеше да мисли. А трябваше да свърши толкова много неща. Но шокът си вземаше своето. Чувстваше се безкрайно изтощена.

— Можеш ли да останеш? Моля те, не искам да бъда сама. Можеш ли да останеш?

— Разбира се. Опитай се да се отпуснеш. Никъде няма да ходя.

Той лежеше в леглото. Сърцето му биеше като камбана. В главата му още кънтяха нейните писъци. Мускулът на ръката му все още пулсираше на мястото, където тя го беше издрала. Беше го омотал с някакъв парцал, за да не изцапа с кръв чаршафите. Майка му беше много придирчива по отношение на чаршафите си. Но непрекъснатата болка, която изпитваше, му напомняше за одраното място. Беше му като сувенир.

Господи, никога не бе очаквал, че ще изпита подобно нещо. Тялото му, съзнанието му, може би дори душата му, ако съществуваше душа, се бяха извисили, бяха се изопнали до краен предел. Всички други средства, които бе изпробвал — алкохолът, опиатите, постенето — нищо не беше му доставяло това грубо удоволствие.

Беше се почувствал слаб. Беше изпитал силата. Беше непобедим. Дали сексът или убийството го бяха възбудили така?

Усмивка заигра на устните му. Чувстваше потната си риза. Как можеше да разбере, като и двете му бяха за пръв път? Може би възбуждащата комбинация се дължеше на двете? Във всеки случай трябваше да разбере това.

В един кратък, пресметлив миг реши да слезе долу и да убие един от прислужниците в съня му. Но кръвта му не се разпали при тази идея и той реши, също толкова пресметливо и студено, да се откаже от нея. Трябваше да изчака няколко дни. Да премисли. Беше очевидно, че нямаше да се възбуди толкова много, ако убие някой, който не означава нищо за него, като прислужника например.

Виж, Дезире беше нещо друго.

Обърна се и заплака. Не искаше да я нарани. Искаше да се люби с нея, да ѝ покаже колко много може да ѝ даде. Но тя крещеше

непрекъснато. Письците ѝ го влудяваха. Събудиха у него чувства, които дори не беше подозирал, че съществуват. Беше прекрасно. Чудеше се дали и тя бе почувствала дивата, разгаряща се в него кръв, преди да умре. Надяваше се, че е почувствала. Бе искал да ѝ даде най-доброто.

А сега нея вече я нямаше. Въпреки че беше умряла от собствените му ръце и най-неочаквано това бе му доставило удоволствие, той тъгуваше за нея. Вече нямаше да чуе гласа ѝ как се извисява, дразни и обещава. Трябваше да намери друга. Само мисълта за това накара мускулите му да потреперят. Друг глас, който да говори само с него. Със сигурност човек не може да има само веднъж в живота си подобно изживяване. Ще открие Дезире отново, няма значение как ще се нарича тя.

Претърколи се в леглото. Загледа се в прокрадващите се през прозореца лъчи на зората. Ще я открие.

---

[1] Следовател при смъртни случаи. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Грейс се събуди с първите утринни лъчи. В душата ѝ сякаш нямаше и помен от объркване или приспано безпокойство. Смъртта на сестра ѝ беше единствената мисъл в съзнанието ѝ, когато ставаше от леглото и се опитваше да свикне с новото положение.

Катлин вече я нямаше и тя не можеше да промени това. Както никога не бе успяла да промени взаимоотношенията им. Сега беше още по-трудно да погледне истината в очите — сега, когато първият изблик на скръбта бе изпепелил всичко.

Бяха сестри, но никога не станаха приятелки. Истината беше, че изобщо не познаваше Катлин така, както би се заклела, че познава поне една дузина хора. Никога не е била човекът, с когото сестра ѝ е споделяла мечтите и надеждите си, неуспехите и разочарованията си. Никога не бяха споделяли тайните си лудории или малки мистерии. И тя никога не се бе опитала наистина да преодолее тази бариера.

А сега вече никога нямаше да разбере нещо повече за сестра си. Грейс скри лице в дланите си. Опита се да събере сили. Никога вече нямаше да има възможност да разбере дали би могла да преодолее пропастта помежду им. Единственото нещо, което можеше да направи сега, беше да си припомни всички подробности, които смъртта коравосърдечно бе разпиляла, оставяйки живите да ги съберат.

Отметна одеялото, с което Ед я беше завил през нощта. Трябва да му благодари. Сигурно е направил за нея много повече, отколкото полицейските му задължения изискват. Останал е с нея, докато заспи. Сега имаше нужда от един галон кафе, за да може да вземе телефона и да проведе необходимите разговори.

Не искаше да спира пред вратата на кабинета. Искаше да мине покрай него, без дори да поглежда натам. Но спря. Сякаш нещо я принуди да спре. Знаеше, че вратата ще бъде заключена. Полицията вече беше залепила лепенка на вратата, но писателското ѝ въображение с лекота видя всичко зад нея. В съзнанието ѝ постепенно изплува всичко, което то, въпреки шока, беше попило. Обърнатата маса,

купчината тетрадки, счупеното преспание, телефонният апарат, отвореният телефон на пода.

Видя сестра си. В синини, кръв, полугола. Накрая дори не ѝ е било позволено да запази достойнството си.

Сега Катлин се беше превърнала в криминален случай, в заглавие на първите страници на вестниците за любопитните, които ще изчетат всички подробности, докато си пият кафето. Не ѝ помогна мисълта, че ако Катлин бе някоя непозната, Грейс също щеше да чете заглавията във вестниците по време на сутрешното си кафе. Щеше да запомни дребните подробности, а после сама щеше да изгради собствена история.

Убийството винаги я вълнуваше. В края на краищата тя си изкарваше прехраната от това.

Обърна се и се отправи към кухнята. Подробности, щеше да запълни времето си с подробности, докато се почувства достатъчно силна, за да се обърне към чувствата. Поне веднъж в живота си щеше да бъде практична. Това беше най-малкото, което можеше да направи.

Не очакваше, че ще завари Ед в кухнята. За мъж с неговите размери се движеше много безшумно. Колко странно! Почувства се неловко. Не си спомняше откога не се е чувствала неловко с някого.

Той беше останал не само докато заспи, но и през цялата нощ. Беше останал с нея. Може би точно неговото внимание я караше да се чувства неловко. Стоеше до вратата и се чудеше как се благодари на някого за това, че е чудесен човек.

Ръкавите на ризата му бяха навити. Стоеше бос пред печката и бъкеше нещо, чийто аромат напомняше на овесена каша. Освен това Грейс с благодарност долови аромата на кафе.

— Здравей.

Той се обърна. Само един бегъл поглед му беше достатъчен, за да забележи, че тя все още е потисната, с празен поглед, но се опитва да изглежда по-спокойна от предишната нощ.

— Здравей. Мислех, че ще успееш да поспиш още някой и друг час.

— Има много неща, които трябва да свърша днес. Не очаквах да те намеря тук.

Ед се протегна за чаша и ѝ сипа кафе. И той не беше очаквал, че ще остане, но не можа да си тръгне.

— Ти ме помоли да остана.

— Знам. — Защо отново имаше чувството, че всеки момент ще заплаче? Грейс трябваше да преглътне няколко пъти, да поеме дълбоко дъх. — Съжалявам. Сигурно не си успял да поспиш.

— Откраднах няколко часа сън на стола. Ченгетата могат да спят навсякъде. — Тя не бе помръднала от мястото си. Той се приближи към нея и ѝ подаде чашата. — Съжалявам, правя отвратително кафе.

— Тази сутрин мога да изпия и машинно масло. — Взе чашата, а после хвана и ръката му, преди да успее да се обърне. — Ти си много добър човек, Ед. Не знам какво бих правила без теб миналата нощ.

Понеже никога не знаеше какво точно трябва да се каже в такъв момент, той просто ѝ стисна ръката.

— Защо не седнеш? Можеш да хапнеш нещо.

— Едва ли... — Когато телефонът иззвъня, тя подскочи и изсипа кафето върху ръката си.

— Седни. Аз ще се обадя.

Ед я върна обратно в стола, преди да вдигне слушалката. Слуша известно време, погледна към Грейс, после спря пламъка под тигана.

— Госпожица Маккейб няма да коментира.

Постави обратно телефонната слушалка и започна да сипва овесената каша в купата.

— Не им е трябвало много време, нали?

— Не. Грейс, цял ден ще ти звънят така. Пресата е научила, че си сестра на Катлин и че си тук.

— Криминална писателка намира трупа на сестра си — кимна тя. — Да. От това може да стане хубава история за първа страница. — Загледа се в телефона. — Мога да се справя с пресата, Ед.

— Може би ще е по-добре да отидеш за известно време на хотел.

— Не — поклати глава тя. Не беше мислила за това, но веднага реши. — Трябва да остана тук. Не се притеснявай. Разбирам репортерите. — Успя да се усмихне, преди да започне да спори с него. — Не мислиш, че мога да изям всичко това, нали?

— Да. — Той постави купата пред нея, после ѝ подаде лъжица. — Ще ти трябва нещо повече от студени спагети.

Грейс се наведе напред и помириша.

— Мирише като нещо първокласно. — Загреба с лъжицата си. — Мислиш ли, че трябва да дойда до участъка и да подпиша

показанията?

— Когато се почувствах готова за това. Фактът, че и аз бях тук, улеснява нещата.

Тя кимна и успя да преглътне една лъжица. Вкусът на кашата не беше като на тази, която приготвяше майка ѝ. Беше ѝ сложил още нещо — мед или горена захар, нещо различно. Но овесената каша си беше овесена каша. Грейс посегна към кафето си.

— Ед, ще ми отговориш ли честно?

— Ако мога.

— Мислиш ли, имам предвид като професионалист, мислиш ли, че който и... който и да го е направил, е избрал тази къща случайно?

Той беше огледал стаята още веднъж миналата нощ, когато се увери, че Грейс е заспала. Вътре нямаше много ценни неща. Но например новата електронна пишеща машина не беше докосната. Освен това си спомни, че беше видял малък златен медальон на шията на Катлин, преди да приберат тялото ѝ в полиетиленовия чувал. Можеше да каже на Грейс една успокояваща лъжа или да ѝ каже истината. Очите ѝ го накараха да реши второто. Тя вече знаеше.

— Не.

Грейс кимна и се загледа в кафето си.

— Трябва да позвъня в „Our Lady of Hope“. Надявам се, че игуменката ще ми препоръча свещеник и църква. Кога, мислиш, че ще ми разрешат да прибера тялото на Катлин?

— Ще завъртя няколко телефона. — Искаше му се да направи нещо повече, но само сложи ръката си върху нейната. Ама че недодялан жест, помисли си той. — Бих искал да ти помогна.

Грейс погледна ръката му. Двете ѝ ръце спокойно можеха да се съберат в нея. Тя излъчваше сила. С такъв човек можеш да се чувстваш сигурен. При тази мисъл устните ѝ леко се усмигнаха. Имаше толкова малко хора в този живот, с които човек можеше да се чувства сигурен.

— Знам. — Грейс докосна с ръка бузата му. — Ти вече ми помогна. Следващите стъпки трябва да направя сама.

Не му се искаше да я остави. Доколкото си спомняше, никога досега не бе изпитвал това чувство с друга жена. И защото сега го изпита, реши, че трябва да си тръгне веднага.

— Ще ти оставя номера на участъка. Позвъни ми, когато решиш да дойдеш.

— Благодаря за всичко. Наистина много ти благодаря.

— Поставили сме полицаи отвън, но ще се чувствам по-сигурен, ако не стоиш тук сама.

Беше живяла прекалено дълго сама, за да се чувства уязвима.

— Родителите ми скоро ще пристигнат.

Ед надраска на салфетката номера, преди да стане.

— Ще бъда наблизко.

Грейс изчака, докато вратата се затвори след него, после стана и се отправи към телефона.

— Никой нищо не е видял. Никой нищо не е чул. — Бен се облегна на вратата на колата и извади цигара.

Цяла сутрин бяха обикаляли къщите поред и все един и същ резултат. Нищо. А сега можеше да открадне няколко мига и да изучи околността с нейните уморени къщи и малки дворчета.

„Нима тук няма от тези хора, дето са на всяко гърне мерудия?“, чудеше се той. Къде са любопитните, които стоят до прозореца и надничат през пердетата при всяко отваряне на вратите за всеки новодошъл и излязъл? Беше израснал в квартал, който не беше различен от този. Спомняше си, че ако някой си купи нова лампа, новината за това се разпространява, преди още собственикът да е успял да включи щепсела. Вероятно животът на Катлин Брийзуд е бил толкова сив, че никой не се е интересувал от него.

— Според съседите никой не е посещавал Брийзуд. Тя винаги се е прибирала между четири и половина и шест. Водила е много затворен живот, миналата нощ всичко е било спокойно. Освен кучето от номер 634, което е лаело много настървено към девет и половина. Времето съвпада, може би мъжът е паркирал пред съседна къща и е минал през техния двор. Няма да навреди, ако проверим на съседната улица дали някой е забелязал непозната кола или мъж.

Бен погледна към партньора си. Ед напрегнато гледаше надолу по улицата. Пердетата в къщата на Брийзуд все още бяха спуснати. Изглеждаше празна, но Грейс си беше вкъщи.

— Ед?

— Да?

— Ако искаш, можеш да отскочиш, докато аз разпитвам на следващото място.

— Просто мразя мисълта, че тя стои там съвсем сама.

— Е, иди при нея. — Бен хвърли угарката си на улицата. — Мога да се справя сам.

Ед се поколеба и тъкмо реши да отиде да я види, когато по улицата отби една кола. Тя намали ход и спря три къщи по-долу. Видяха как от нея слязоха мъж и жена. Жената бавно тръгна по тротоара. Дори и отдалеч Ед забеляза приликата ѝ с Грейс — в телосложението, в цвета на косата. Тогава от къщата излезе Грейс. Хълцанията на жената се чуваха даже и от прегръдките на Грейс.

— Тате.

Ед видя как Грейс протегна ръка и стисна ръката на баща си. Тримата стояха безмълвни, потънали в скръбта си.

— Господи! — промърмори Бен.

— Да вървим. — Ед се обърна и пхна ръце в джобовете си. — Може този път да имаме по-голям късмет.

Почука на вратата. Овладея желанието си да се обърне и да погледне към Грейс. Да я наблюдава в този момент би било натрапване. Беше го правил достатъчно в своята професия, но с непознати.

— Лоуенщайн проверява останалите — каза Бен. — Дано открие нещо за нас.

— Да. — Ед разтри врата си. Беше се схванал от спането на стола. — Трудно ми е да повярвам, че някой непознат би минал през задната врата и би нападнал жената.

— Случват се и странни неща. Помниш ли... — Бен спря, защото вратата се откряна със скърцане. Видя кичур бяла коса и старчески пръсти с евтин стъклен пръстен. — Полиция, мадам. — Показа значката си. — Бихте ли ни отговорили на няколко въпроса?

— Влезте. Влезте. Чаках ви. — Гласът пресекна от старостта и вълнението. — Прибирайте се, Борис, Лириан! Да, имаме гости. Влизайте. Влизайте — повтори тя. Наведе се. Костите ѝ изпукаха. Вдигна една пухкава котка. — Есмералда, не се страхувай. Те са полицаи. Седнете. Седнете тук.

Жената си проправи път между котките. Бен успя да преброи пет. Беше малка прашна стая с дантелени пердета и овехтели покривчици.

— Казах тази сутрин на Есмералда, че можем да очакваме посещение. Седнете, седнете. — Посочи им към дивана, пълен с котешки косми. — Идвате заради онази жена, разбира се. Горката жена, дето живееше надолу по улицата.

— Да, мадам. — Ед внимателно седна на крайчеца на дивана. Една оранжева котка изскочи отдолу и изфуча.

— Дръж се прилично, Бруно. — Жената се усмихна и бръчките по лицето ѝ станаха още по-дълбоки. — Не е ли тайнствено? Аз съм госпожа Клепингер, Ида Клепингер, но вие вероятно знаете това. — Някак церемониално извади очилата си и ги постави на носа си, внимателно ги огледа. — Вие не сте ли младият човек, който живее две къщи по-надолу? Купихте мястото на Фоулер, нали? Ужасни хора. Не обичаха котки. Вечно се оплакваха, че събаряли боклукчийската им кофа и разпръсквали боклука. Казах им, че ако си поставят капак, моите момчета няма и да си помислят да се ровят в техния отвратителен боклук. Те не са някои улични котки. Моите момчета имам предвид. Радваме се, че напуснаха. Нали, Есмералда?

— Да, мадам. — Ед се изкашля. Опита се да не поема много дълбоко дъх. Из цялата къща се виждаха сламени постели за котките. — Бихме искали да ви зададем няколко въпроса.

— За бедната госпожа Бриъзуд, знам. Чухме за случилото се по радиото тази сутрин, нали, скъпи? Нямам телевизор. Винаги съм вярвала, че телевизорът прави човек стерилен. Удушили са я, нали?

— Питаме се дали не сте забелязали нещо миналата нощ? — Бен се опита да не мърда, докато една котка се мушна в крачола му и опасно напредваше към чатала му.

— Борис ви хареса. Симпатичен е, нали? — Старата жена седна и загали котката си. — Миналата нощ ние медитирахме. Бях се върнала в осемнадесети век. Бях една от фризьорките на кралицата. Толкова мъчителни времена...

— Уф. — Това вече беше прекалено. Бен стана и се опита да се отърве от котката. — Благодаря за времето, което ни отделихте.

— О, няма нищо. Разбира се. Изобщо не се изненадах, когато чух какво се е случило. Трябваше да се очаква.

Ед, който с безпокойство гледаше как Борис се готви да се изпикае на обувката му, вдигна поглед към нея.

— Така ли?

— Да, абсолютно. Горката, нямаше късмет. Миналите грехове винаги се плащат.

— Миналите грехове? — Бен бе заинтригуван и се поколеба. — Познавахте ли добре госпожа Брийзуд?

— Много добре. Заедно оцеляхме при Виксбург. Беше ужасна битка. В ушите ми още звучи канонадата на стрелбата. Но нейната аура... — Госпожа Клепингер тъжно поклати глава. — Страхувам се, че беше обречена. Беше убита от янките.

— Мадам, повече ни интересува какво се е случило с госпожа Брийзуд миналата нощ. — Търпението на Ед, обикновено много голямо, беше започнало да се изчерпва.

— Разбира се, че се интересувате повече от това. — Очилата ѝ бяха паднали на върха на носа и тя гледаше над тях с късогледите си очи. — Толкова тъжна жена. Потисната сексуално. Сигурна съм. Помислих си, че е щастлива, че сестра ѝ пристигна на гости, но не изглеждаше да е така. Виждах я, като отива сутрин на работа, докато поливах гардениите си. Беше много напрегната. Жената беше много напрегната. Нервите ѝ бяха изопнати, точно както я помня от Виксбург. Една сутрин видях една кола, която я проследи.

Бен отново седна. По дяволите котките!

— Каква кола?

— О, една тъмна кола, от тези скъпите коли, голяма и безшумна. Не бих обърнала внимание, но поливах гардениите си. Човек трябва да бъде много внимателен с тях. Те са толкова крехки. Както и да е. Аз поливах и видях как колата се спусна надолу по улицата и последва колата на госпожа Брийзуд. Получих такова сърцебиене. — Жената поя с ръка пред лицето си, сякаш да се разхлади. Стъклото на пръстена ѝ беше прекалено евтино, за да отрази светлината. — Сърцето ми така силно заби, че трябваше да седна. Точно както при Виксбург... по време на революцията, разбира се. Единственото нещо, за което можех да мисля, беше бедната Люсил... така се казваше тя преди — Люсил Грийнсборф. Бедната Люсил, това щеше да се случи отново. Нищо не можех да направя! — възкликна тя и отново започна да гали котката си. — В края на краищата съдбата си е съдба.

— Видяхте ли кой караше колата?

— О-о, господи, не. Очите ми не са вече като на младини.

— Видяхте ли марката на колата?

— О-о, момче, аз едва ли бих видяла и слон в съседния двор. — Старицата отново сложи очилата си и той с изненада видя втренчения ѝ поглед. — Аз имам усещанията си, чувствата. Тази кола предизвика у мен лоши чувства. Смърт. О, да, аз изобщо не се изненадах, като чух новината по радиото тази сутрин.

— Госпожо Клепингер, можете ли да си спомните кой ден забелязахте колата?

— Времето не означава нищо. Всичко е един цикъл. Смъртта е обикновено природно явление и много временна. Тя ще се върне отново и може би най-после ще бъде щастлива.

Бен затвори входната врата зад себе си и пое дълбоко въздух.

— Господи, каква миризма! — Внимателно опипа с ръка бедрото си. — Помислих си, че това малко копеле ме е издрало до кръв. — Докато крачеше към колата, напразно се опитваше да изчисти панталоните си от котешките косми. — Какво мислиш за нея?

— Изглежда, си е загубила ума при Виксбург. Но може и да е видяла кола. — Погледна към къщата и забеляза, че от няколко прозореца може да се наблюдава улицата. — Но колата може и да е карала след Брийзуд, а може и да не е. И в двата случая това не означава нищо.

— Аз ще карам. — Бен седна на мястото на шофьора. — Искаш ли да спрем за малко? — попита, като кимна с глава към къщата на Брийзуд. — Или ще я чуеш по-късно?

— Ще се обадя по-късно. Вероятно има нужда да остане известно време насаме с родителите си.

Грейс настойчиво наливаше на майка си чай с малко коняк в него. Държеше баща си за ръка. Плакаха заедно, докато просто не им останаха сили за повече. Имаха нужда от това. Грейс ги излъга. Каза им, че Катлин е била на път да започне нов живот. Не спомена изобщо за хапчетата или за овладяната горчилка. Грейс знаеше нещо, което Катлин надали би разбрала — че родителите ѝ възлагаха големи надежди на по-голямата си дъщеря.

Винаги бяха смятали Катлин за по-уравновесената, за дъщерята, на която можеха да разчитат. А за Грейс мислеха с усмивка и се забавляваха с историите ѝ. Радваха се на творческите ѝ способности, но не ги разбираха. Изгодният брак на Катлин, красивият ѝ съпруг, синът ѝ бяха неща, които лесно можеха да разберат.

Наистина нейният развод ги разтърси. Но те бяха родители, любещи родители, и вярваха, че един ден нещата ще се оправят и дъщеря им отново ще се събере със семейството си.

Сега трябваше да приемат факта, че това никога няма да стане. Трябваше да погледнат истината в очите и да осъзнаят, че по-голямата им дъщеря, тази, на която възлагаха надеждите си, е мъртва. А това е прекалено много за тях, мислеше си Грейс. Повече от прекалено.

Затова изобщо не им спомена за променящите се настроения на Кет, за валиума, нито за обидата, която разяждаше сестра ѝ отвътре.

— Беше ли щастлива тя тук, Грейс? — Луис Маккейб се беше сгушила до съпруга си и късаше вестника на малки парчета.

— Да, мамо. — Грейс вече не знаеше колко пъти бе отговорила на този въпрос през последния час, но продължаваше да утешава майка си. Никога не я беше виждала да изглежда толкова безпомощна. През целия си живот Луис Маккейб бе тази, която вземаше решенията и ги изпълняваше. А баща ѝ винаги бе до нея. Той беше този, който скришом пъхваше в ръката ѝ по пет долара или пък почистваше, след като кучето направеше беля на килима.

А сега, като го погледна, Грейс сякаш за пръв път видя колко е остарял. Косата му беше оредяла. Беше почернял от часовете, прекарани в градината. Лицето му все още бе пълно. Мислеше си, че е човек в разцвета на силите си, здрав, енергичен. Сега раменете му се бяха смалили, а жизнеността в очите му беше изчезнала.

Искаше ѝ се да прегърне родителите си, които бяха направили всичко, за да тръгне добре животът ѝ. Искаше ѝ се да върне времето назад и те отново да са млади, да живеят в красивата си къща в края на града с пухкавото куче.

— Канихме я да дойде и да поседи във Финикс — продължи Луис, като бършеше очи с крайчеца на кърпичката си. — Мич говори с нея. Тя винаги беше слушала баща си. Но този път не го послуша. Толкова се радвахме, когато ѝ дойде на гости. Тези неприятности,

които имаше, ни измъчваха. Бедният малък Кевин. — Затвори очи и здраво стисна клепачи. — Горкичкият малък Кевин.

— Кога ще можем да я видим, Грейс?

Грейс стисна ръката на баща си и го гледаше напрегнато, докато той говореше. Той внимателно огледа стаята. Грейс си помисли, че иска да запечата в съзнанието си всичко, което бе останало от по-голямата му дъщеря. А в стаята имаше толкова малко неща от нея. Няколко книги, сребърна вазичка с цветя. Тя се обърна към него. Надяваше се, че не е забелязал колко студено, не приветливо е всичко наоколо.

— Може би тази вечер. Помолих отец Доналдсън да дойде следобед. Той е от старата енория. Мамо, ела горе, би могла да починеш малко, докато той дойде. Ще се почувстваш по-добре, когато поговориш с него.

— Грейс е права, Лу. — Той също беше забелязал. И той като нея имаше око за подробностите. Единственото нещо, от което лъхаше живот в тази стая, беше сакото на Грейс, небрежно хвърлено на облегалката на стола. Това го разстрои още повече, но не можеше да ѝ го обясни. — Ще те заведе горе.

Луис тежко се облегна на съпруга си. Беше слаба и стройна, с тъмна коса. Грейс ги гледаше как се качват по стълбите. Разбра, че в скръбта си те оставяха нея за глава на семейството. Надяваше се, че ще има достатъчно сили да се справи с тази отговорност.

След дългия плач чувстваше празнотата в себе си. Беше уредила много неща, но все още имаше много работа. Знаеше, че когато скръбта отmine, родителите ѝ ще намерят утеха в религиозната си вяра. А Грейс за пръв път в живота си се сблъскваше с истината, че животът невинаги е игра, която можеш да играеш с хладен и бистър ум. Оптимизмът не всякога можеше да бъде щит срещу най-лошото и приемането на нещата такива каквито са, невинаги беше достатъчно.

Никога не бе изпитвала толкова силни чувства нито в личния си, нито в професионалния си живот. Никога не бе смятала, че животът ѝ е чаровен, но не разбираше тези хора, които вечно се оплакваха, че съдбата ги е оцетила. Всеки сам постига щастието си. Винаги беше мислила, че накрая човек намира правилния изход. Може да се разпали, може и да изругае, но накрая намира най-верния път.

Когато реши, че ще започне да пише, просто седна и го направи. Вярно е, че имаше талант, богато въображение и желание да работи, но също така твърдо вярваше, че ако човек иска нещо достатъчно силно, ще го постигне. Не е умирала от глад по мансардите, нито е преживявала творчески страдания. Не е изпадала в агониите на артиста. Просто изтегли спестяванията си и се премести в Ню Йорк. Работеше на час, за да си плаща наема, докато написа първия си роман — на един дъх, за три месеца.

Когато реши, че е време да се влюби, направи го по същия начин и със същата енергия. Нямаше колебания, нямаше съжаление. Опиваше се от чувствата, докато те съществуваха, а когато всичко свърши, просто си отиде, без сълзи и без взаимни обвинения.

Наближаваше тридесет години, но досега нищо не беше успяло да разбие нито сърцето ѝ, нито мечтите ѝ. Може би един-два пъти се беше почувствала разтърсена, но бе успяла да се овладее и отново да погледне напред. Сега за пръв път в целия си живот беше изправена пред стена, която не можеше да преодолее. Смъртта на сестра ѝ не беше нещо, което можеше да промени, нещо, от което да намери изход. Не можеше да приеме убийството на сестра си като една от малките превратности на живота.

Имаше желание да крещи, да хвърля, да чупи. Ръцете ѝ трепереха, когато вдигна чашите от масата. Ако беше сама, сигурно щеше да го направи. Нещо повече — сигурно би ѝ олекнало. Но вместо това, опита да се овладее. Родителите ѝ имаха нужда от нея. За пръв път в живота си имаха нужда от нея. И тя нямаше да ги изостави.

Когато звънецът на външната врата иззвъня, тя остави чашите и отиде да отвори. Ако отец Доналдсът идваше по-рано, биха могли първо да поговорят за погребението. Но когато отвори вратата, видя не отчето, а Джонатан Брийзуд Трети.

— Грейс. — Той ѝ кимна, но не подаде ръка. — Мога ли да вляза?

Трябваше да се пребори с желанието си да тръшне вратата под носа му. Не го е било грижа за Катлин, когато е била жива, защо ще го е грижа сега, когато е мъртва? Не каза нищо, а отстъпи назад.

— Дойдох веднага щом научих.

— В кухнята има кафе. — Обърна му гръб и се запъти към хола. Спря пред кабинета на Катлин не само защото той сложи ръка на

рамото ѝ. По-скоро защото не искаше да се покаже слаба пред него.

— Тук?

— Да. — Задържа погледа си на лицето му достатъчно дълго време, за да забележи, че нещо пробягна по него. Скръб, отвращение, съжаление. Беше твърде уморена, за да я интересува. — Не си довел Кевин?

— Не. — Той продължаваше да се взира във вратата. — Не, реших, че е по-добре да остане с родителите ми.

Беше принудена да се съгласи и затова не каза нищо. Той беше още дете, прекалено малък, за да се сблъска с погребения и плач.

— Родителите ми си почиват на горния етаж.

— Добре ли са?

— Не. — Тя се раздвижи. Трябваше да се отдалечи от заключената врата. — Не мислех, че ще дойдеш, Джонатан.

— Катлин беше моя съпруга, майка на сина ми.

— Да. Но очевидно това не ти е било достатъчно, за да ѝ бъдеш верен.

Той я гледаше със спокойните си очи. Без съмнение беше красив мъж, с правилни черти, строен. Калифорнийски блондин с добре поддържана фигура. Но очите му бяха непривлекателни. Спокойни, винаги хладни, почти ледени.

— Не, не ми беше достатъчно. Сигурен съм, че Катлин ти е разказала своята версия за нашия брак. Но сега едва ли е най-подходящото време да ти разкажа моята. Дойдох, за да те попитам какво се е случило.

— Катлин е била убита. — Като се опитваше да се овладее, Грейс сипа кафе. — Била е изнасилена и удушена в кабинета си миналата нощ.

Джонатан взе подадената му чаша и бавно се отпусна на кухненския стол.

— Тук ли беше, когато... когато се е случило това?

— Не. Бях излязла. Дойдох си малко след единадесет и я намерих.

— Ясно. — Каквото и да бе изпитал, ако изобщо беше почувствал нещо, то не можеше да се разбере в тази една дума. — Полицията има ли някаква идея кой може да го е извършил?

— Все още не. Ти, разбира се, можеш да поговориш с тях. Със случая се занимават детективите Джаксън и Парис.

Отново ѝ кимна. С неговите връзки можеше да получи копие от докладите за един час и без да се обажда на детективите.

— Насрочихте ли погребението?

— Вдругиден. В единадесет часа. Ще отслужим литургия в църквата „Сент Майкълс“. Ще има поклонение утре вечер. Това е важно за моите родители. В Памфри. Можеш да намериш адреса в указателя.

— Ще се радвам, ако мога да помогна с нещо или за разходите.

— Не.

— Тогава добре. — Стана, без да е опитал кафето си. — Отседнал съм в хотел „Вашингтон“, ако поискаш да ме чуеш.

— Не, няма.

Вдигна едната си вежда. Никога не беше видял и най-малка прилика между Катлин и Грейс като сестри.

— Никога не си могла да ме понасяш, нали, Грейс?

— Почти. Но едва ли сега това има значение. Искам да ти кажа едно нещо. — Взе последната цигара от пакета и веднага я запали. Ненавистта ѝ даваше сила. — Кевин ми е племенник. Очаквам, че ще мога да го виждам, когато идвам в Калифорния.

— Естествено.

— И моите родители също. — Здравно стисна устни. — Кевин е всичко, което им остана от Катлин. Ще имат нужда да го виждат.

— Това се разбира от само себе си. Винаги съм смятал, че връзките ми с родителите ти са били много разумни.

— Ти се мислиш за разумен човек? — Изненада се от горчивината, която се изплъзна от устата ѝ. За един кратък миг прозвуча точно като Катлин. — Да не би да мислиш, че е разумно да вземеш Кевин от майка му?

Отначало той замълча. Въпреки че лицето му запази любезен израз, тя сякаш чуваше как мисълта му работи. След това дойде отговорът му — кратък и безизразен:

— Да. А сега тръгвам.

Тя го изруга. Залитна, облегна се на шкафа и продължи да го ругае, докато отново почувства празнотата в себе си.

Ед потопи лицето си в студената вода в мивката и задържа дъха си. Пет секунди, после десет. Почувства как умората му постепенно изчезва. Десетчасов работен ден не беше нещо необичайно. Десетчасов работен ден при два часа сън също не беше нещо необичайно. За разлика от тревогата. Откри, че тя изсмуква силите му много повече от всичко друго.

Какво трябваше да й каже? Вдигна глава и водата потече надолу по брадата му. Не бяха открили следа. Нищо. А тя беше достатъчно умна, за да разбере, че ако в първите двадесет и четири часа не открият някаква следа, много скоро всичко ще замре.

Имаше само една побъркана старица, която може да е видяла, може и да не е видяла подозрителна кола, която може да е следила, а може би не, колата на сестра й по някое време. Едно лаещо куче. Катлин Брийзуд нямаше близки приятели или познати. Поне нито един по-близък от самата Грейс. Ако тя им бе казала всичко, което знаеше, значи следата водеше към някой непознат. Някой, който бе видял Катлин, когато отива на работа, на пазар, в двора. Градът си имаше своята престъпност и Катлин изглеждаше като една от поредните й жертви.

Бяха разпитали няколко „отхвърлени“ тази сутрин. Двама пуснати под гаранция, чиито адвокати успяха да ги върнат на улицата след опити за изнасилване на жени. Събирането на доказателства и арестуването не означава наказание, както законът не означава справедливост. Нямаха достатъчно улики, за да задържат когото и да било от тях и, въпреки че Ед знаеше, че рано или късно ще изнасилват някоя друга жена, не те бяха сторили това с Катлин Брийзуд.

Не беше достатъчно добре. Взе една кърпа от гардероба. Вратите, които беше избрал за него, стояха, подпрени на стената на долния етаж. Чакаха да бъдат изстъргани с пясък. Беше планирал същата вечер да се занимава с тях един-два часа, така че на другия ден само да ги постави. Но сега си мислеше, че този път работата няма да му помогне да избистри съзнанието си.

Зарови лице в хавлиената кърпа. Мина му мисълта да й се обади по телефона. И какво ще й каже? Беше проверил дали са я уведомили, че ще й предадат тялото сутринта. Когато днес около шест часа се отби в участъка, на бюрото му лежеше докладът от аутопсията.

Нямаше смисъл да я запознава с подробностите. Била е изнасилена и удушена. Смъртта беше настъпила между 21.00 и 22.00 часа. В кръвта ѝ бяха открити само кафе и валиум. Беше нулева група. Което означаваше, че кръвната група на мъжа е „А“ резус положителен. Катлин не беше го оставила да се измъкне недокоснат. Беше откъснала парче кожа и коса и под ноктите ѝ имаше от неговата кръв. Така че те знаеха със сигурност, че е бил бял. Освен това е бил млад, под тридесетте.

Бяха успели да вземат и няколко отпечатъка от телефонната жица. Ед заключи, че или убиецът е бил много глупав, или убийството е било непредумишлено. Но отпечатъците помагаха само ако бъдат намерени в картотеките. До този момент компютърът не беше открил нищо.

Ако го хванеха, имаха достатъчно улики, за да го изправят пред съда. Може би дори достатъчно, за да бъде осъден. Но ако го хванат.

Хвърли хавлиената кърпа на ръба на мивката. Дали беше толкова напрегнат, защото убийството беше станало в съседната къща? Или защото познаваше жертвата? Или може би защото бе започнал да си фантазира разни неща за сестра ѝ?

Ед отметна глава назад и с едва доловима усмивка слезе на долния етаж. Не, не мислеше, че това, което изпитва към Грейс, каквото и да бе то, има нещо общо с необичайното му напрежение. Инстинктът му подсказваше, че в този случай има нещо противно и мръсно.

Може би имаше значение и това, че убийството е свързано с познат, но той беше загубил много по-близки за него хора от Катлин Брийд. Хора, с които беше работил, хора, чиито семейства познаваше. Тяхната смърт го бе разгневила, но не и изнервила.

По дяволите, щеше да се чувства по-добре, ако знаеше, че тя не е в тази къща.

Отиде в кухнята. Чувстваше се много по-добре в стая, която сам бе построил наново със собствените си ръце. Мисълта му беше някъде далече, когато взе купата със зеленчуци, за да направи салатата. Работеше сръчно, като човек, който почти през целия си живот се е грижил сам за себе си, и то добре.

Повечето от мъжете, които познаваше, бяха доволни, ако хапнат консерва или замразена храна над мивката. За Ед това бе най-

потискащото нещо от живота на самотниците. А микровълновите печки го правеха още по-потискащо. Можеш да си купиш напълно готова храна в пакетче, да я затоплиш за пет минути, а след това да я изядеш, без да използваш тигани и чинии. Спретнато, практически и много самотно.

Той често ядеше сам. Само книгата му правеше компания. Но грижата му за себе си не се изразяваше само в това да внимава за холестерина си или за въглехидратите. Беше въпрос на възгледи и той отдавна беше взел решението си. Истинските чинии и сервираната маса превръщаха самотната вечеря във вечеря за един човек.

Пусна малко моркови и целина в сокоизтисквачката и я включи. Почукването на задната врата го изненада. Бен често използваше задния вход, но никога не чукаше. Партньорите, както съпружеските двойки, ставаха особено близки. Ед изключи машинката, взе кърпата за чинии, за да си избърше ръцете и тогава отвори.

— Здравей! — Грейс му се усмихна, но остана с ръце в джобовете. — Видях, че свети и прескочих през оградата.

— Заповядай, влез.

— Надявам се, че нямаш нищо против. Съседите понякога могат да бъдат много досадни.

Влезе в кухнята и за пръв път от часове се почувства уверена и сигурна. Убеждаваше се, че беше дошла заради въпросите, които трябваше да зададе, но добре знаеше, че идва и за да потърси утеха.

— Прекъснах вечерята ти. Ще се отбия по-късно.

— Седни, Грейс.

Тя кимна с благодарност и си обеща, че няма да заплаче.

— Родителите ми отидоха на църква. Не бях осъзнала колко самотна се чувствам вкъщи. — Седна и премести ръцете си от скута върху масата, после отново ги постави в скута си. — Искях да ти благодаря, че си придвижил документите и всичко необходимо. Не бях сигурна как родителите ми ще могат да издържат още един ден, докато видят Кет. — Отново постави ръцете си на масата. — Не ме оставяй да бавя вечерята ти.

Той изведнъж си даде сметка, че може с часове да я наблюдава и това да го прави щастлив. Когато се улови, че се е втренчил в нея, започна да бърка салатата.

— Гладна ли си?

Тя вдигна глава и почти успя да се усмихне отново.

— Ние вечеряхме. Единственият начин да накарам родителите си да ядат е като дам пример. Странно как подобни неща могат да сменят ролите в едно семейство. Какво е това?

Тя погледна към чашата, която Ед постави на масата.

— Сок от моркови. Искаш ли?

— Пиеш моркови? — Тя дори се засмя. — Имаш ли бира?

— Разбира се. — Той извади една бутилка от хладилника. Сети се за чаша и постави и нея на масата. А когато извади от шкафа пепелник, тя го погледна с благодарност.

— Ти си приятел, Ед.

— Да. Имаш ли нужда от помощ утре?

— Мисля, че ще се оправя. — Грейс пренебрегна чашата и пи направо от бутилката. — Съжалявам, но трябва да те попитам открийте ли нещо?

— Не. Все още сме в началото, Грейс. Това изисква време.

Макар че кимна, тя също знаеше, че при такива случаи времето е враг.

— Джонатан е в града. Ще го разпитате ли?

— Да.

— Имах предвид дали ти ще го разпиташ? — Взе си цигара, докато той седеше срещу нея. — Сигурна съм, че имате много добри ченгета във вашия участък, но би ли могъл ти да го направиш?

— Добре.

— Джонатан крие нещо, Ед. — Той не отговори и тя отново взе бирата си. Нямах да ѝ помогне, ако се отдадеше на истерията. Нямах да може да обясни всичко онова, което занимаваше мислите ѝ през целия ден. И освен това Ед, макар да е мил и състрадателен, нямах да вземе на сериозно това, което му разкажеше, разгорещена от емоциите си.

Истината бе, че ѝ се искаше да вярва, че Джонатан е виновен. Тогава нещата щяха да бъдат по-лесни и по-реални. Толкова по-трудно е да мразиш някой непознат.

— Виж, знам, че не съм в най-добрата си форма. Знам, че изхождам от предубеждението си към Джонатан. — Грейс си пое въздух, за да успее да продължи с равен тон. Гласът ѝ беше спокоен и разумен. За разлика от Ед, тя не долавяше в него леките нотки на

отчаяние. — Той крие нещо. Това не е просто интуиция, Ед. Ти имаш опит и наблюдаваш хората. Аз ги усещам. Така съм се родила, преценявам и разбирам хората. Не мога да го спра.

— Когато си твърде близко до нещо, виденията могат да изглеждат много реални, Грейс.

Тя настръхна. Притъпените ѝ през последните двадесет и четири часа сетива се изостриха. Усети, че не може да овладее темперамента си.

— Добре. Точно затова те моля ти да говориш с него. Сам ще се убедиш. И тогава можеш да ми кажеш.

Ед бавно ядеше салатата си. Колкото повече продължеше разследването, толкова по-трудно щеше да стане.

— Грейс, не мога особено да те осведомя за работата си, не и за подробностите. Не бих могъл да ти кажа нищо повече от това, което управлението реши, че може да бъде предоставено на пресата.

— Но аз не съм никакъв проклет репортер. Аз съм ѝ сестра. Ако Джонатан има нещо общо с това, което се е случило на Катлин, нима нямам право да разбера?

— Може би. — Очите му я гледаха много спокойно, но между тях вече имаше дистанция. — Аз нямам право да ти кажа каквото и да е, ако то не е официално.

— Разбирам. — Много бавно ѝ много прецизно, нещо, което правеше само когато успяваше да овладее темперамента си, Грейс изтръска пепелта от цигарата си. — Сестра ми е била изнасилена и убита. Аз открих тялото ѝ. Аз съм единственият човек, който би могъл да утеши родителите ни. Но полицаят казва, че разследването е секретно. — Стана. Усещаше, че е на ръба на нов пристъп на плач.

— Грейс...

— Не, не ми давай някое банално обяснение. Със сигурност ще те намразя за това.

Искаше ѝ се да се успокои отново, докато го изчакваше.

— Имаш ли сестра, Ед?

— Да.

— Помисли си за това — каза тя, като се отправи към задната врата. — Каж ми, какво биха означавали за теб процедурите на полицейския участък ако ѝ се случеше нещо?

Когато вратата се затвори, Ед сложи настрана чинията си. Вдигна шишето с бира, което беше отворил на Грейс, и го пресуши на две глътки.

ГЛАВА 6

Джерълд не знаеше защо беше изпратил цветя на погребението ѝ. Може би защото искаше да признае странната и неповторима роля, която бе изиграла в живота му. Освен това си мислеше, че ако я признае, ще успее да затвори тази страница и ще престане да мечтае за нея.

Вече търсеше някоя друга, която би слушал с часове и която би успяла отново да предизвика у него тези вълнения. Не се съмняваше, че ще я открие. Нито пък, че няма да я познае от една фраза, от една дума. Гласът щеше да му доведе жената, а тя — победата.

Търпението беше важно, избирането на точния момент — съществено, но той не знаеше докога ще може да чака. Преживяното беше толкова специфично, толкова неповторимо. Да го преживее отново сигурно би било нещо, подобно на умирането.

Беше изгубил съня си. Дори майка му бе забеляза това, а тя рядко забелязваше нещо между събранията и коктейлите. Разбира се, беше приела обясненията му, че учи до късно. Дори го беше пошляпнала по бузата и му бе казала да не се преуморява. Беше такава глупачка. Въпреки това той не ѝ се сърдеше. Нейните занимания му осигуряваха пространство за неговите собствени развлечения. А той ѝ даваше в замяна илюзията за идеалния син. Не пускаше много високо музиката, не ходеше по щури събирания, подобни неща бяха детинщини.

Може и да смяташе, че училището е загуба на време, но успяваше да получава добри, даже отлични дипломи. Най-добрият начин да накараш хората да не ти досаждат е да им дадеш това, което искат. Или да ги накараш да мислят, че го правиш. Беше особено възискателен и придирчив по отношение на стаята си и към хигиената. По този начин прислугата беше държана настрана от личното му пространство. Майка му приемаше това като ексцентричност. Беше повече от сигурно, че никой няма да намери скривалището му за наркотици.

И това, което беше най-важното — нито прислужниците, нито някой от семейството му, нито приятелите му някога бяха докосвали компютър.

Имаше природна дарба за техниката. Винаги беше приемал машините като по-чисти и по-добри от хората. Беше на три години, когато за пръв път успя да влезе в личната сметка на майка си. Беше толкова лесно да си взема всичко, от което има нужда, и много по-приятно, отколкото да се моли за това. Беше успял да влезе и в други сметки, но скоро се отегчи от многото пари.

Точно тогава откри телефона и това колко е вълнуващо да слушаш другите. Като призрак в началото, „Телефонът на фантазията“ беше една случайност. Но скоро се превърна в единственото нещо, което го интересуваше.

Знаеше, че майка му е глупачка, но баща му... ако баща му забележеше нещо, непременно щеше да му задава въпроси. Като си помисли за това, взе едно хапче и после още едно. Въпреки че предпочиташе амфетамините пред барбитуратите. Искаше тази вечер да поспи, и то без да сънува. Знаеше колко е умен баща му.

С години той бе използвал таланта си в съда, преди да се включи в политиката. И в Конгреса, и в Сената Чарлтън П. Хайдън си бе извоювал репутацията на влиятелна и интелигентна личност. Изградил си бе образ на богат, привилегирован човек, който разбира нуждите на масите и побеждава. Беше пример за подражание и нямаше никаква сянка, която би помрачила репутацията му. Да, баща му винаги е бил много предпазлив човек. Човек, посветен на кариерата си. Много умен човек.

Джерълд не се съмняваше, че когато след година изборите приключат, когато гласовете бъдат преброени и последните конфети разпръснати, баща му ще бъде най-младият и най-известният в Овалния кабинет след Кенеди. Чарлтън П. Хайдън няма да бъде доволен да узнае, че единственият му син, неговият наследник, е удушил една жена и чака възможността да удуши друга.

Но Джерълд знаеше, че и той самият е много умен. Никой никога нямаше да разбере, че синът на един от най-сериозните кандидати за президент на Съединените щати има вкус към убийствата. Знаеше, че успее ли да го скрие от баща си, ще успее да го скрие от всички.

Така че изпрати цветя и стоя до късно през нощта в тъмното, очаквайки точно гласа, който иска, с думите, които му бяха нужни.

— Благодаря ви, че дойдохте, сестро. — Знаеше, че е глупаво да се чувства странно от това, че се ръкува с монахиня. Просто не можеше да не си припомни колко пъти кокалчетата на пръстите ѝ бяха удряни от пръчката на монахините. Не можеше да свикне и с факта, че те вече не носеха монашески одежди. Монахинята, която се бе представила като сестра Алис, носеше малък сребърен кръст върху старомодния си черен костюм. Бе обути с ниски обувки. Но нямаше роба или расо.

— Ще се молим за вас и семейството ви, мис Маккейб. Познавах сестра ви от няколко месеца. Уважавах я заради преподавателските ѝ умения.

Уважение, при тези думи отново почувства да я обгръща хлад. Никой не говореше за чувства или за приятелство.

— Благодаря ви, сестро.

В църквата бяха дошли няколко колеги на сестра ѝ, както и група ученици. Без тях църквата щеше да бъде празна. Няма един човек, мислеше си Грейс, който да е дошъл не от чувство за дълг или състрадание.

Имаше цветя. Погледна към кошницата и венеца. Дали само на нея ѝ се струва, че при тези обстоятелства цветовете са противни и скверни? Би бил достатъчен букет гардении от хората, които някога са били част от живота на Катлин. Или от живота на госпожа Джонатан Брийзуд.

Грейс мразеше даже мириса на тези цветя в църквата, точно както мразеше белия ковчег, до който отказа да се приближи. Знаеше, че никога вече няма да може да слуша орган, без това да ѝ напомня за смъртта.

Това бяха онези, церемониални неща, които мъртвите очакваха от живите. Или може би живите ги очакваха от мъртвите? Не можеше да разбере, но със сигурност знаеше, че когато ѝ дойде времето, няма да има церемонии, нито приятели и близки, които с насълзени очи да се взират в това, което е останало от нея.

— Грейс.

Обърна се. Надяваше се мислите ѝ да не са изписани върху лицето ѝ.

— Джонатан. Ти си дошъл!?

— Разбира се.

За разлика от Грейс, той се приближи към ковчега и погледна към бившата си съпруга.

— Както виждам, искаш да запазиш образа ѝ.

Грейс забеляза, че след думите ѝ всички се обърнаха към него. Той погледна часовника си и каза:

— Страхувам се, че мога да остана само за службата. Имам среща с детектив Джаксън след един час. А после трябва да тръгна към летището.

— За теб е добре, че си успял да вмъкнеш погребението на жена си в програмата си, нали? Не те ли притеснява това лицемерие? Катлин не означаваше нищо за теб.

— Не мисля, че времето и мястото са подходящи за подобен спор.

— Грешиш. — Хвана го за ръката, преди да успее да мине покрай нея. — Никога няма да има по-добро време, нито по-добро място за това.

— Ако продължаваш да ме притискаш, Грейс, ще чуеш неща, които би предпочела да не знаеш.

— Не те притискам. На мен просто ми прилява, като те гледам тук, играещ ролята на скърбящ съпруг, след всичко, което си ѝ причинил.

Шушуканията го накараха да се реши. Хората шушукаха и хвърляха осъдителни погледи към него. Той хвана Грейс за ръката и я изведе навън.

— Предпочитам семейните разговори да се водят насаме.

— Ние не сме едно семейство.

— Да, би било глупаво да се преструваме, че някога сме имали добри чувства един към друг. Никога не си си правила труда да прикриваш своята неприязън към мен.

— Никога не съм вярвала във външния блясък и особено в твоите чувства. Катлин не трябваше да се омъжва за теб.

— Ето едно нещо, за което и двамата сме на едно и също мнение. Катлин не е трябвало да се омъжва изобщо. Тя едва ли би могла да

бъде истинска майка и беше едно жалко подобие на съпруга.

— Как смееш!? Как смееш да стоиш тук и да ми говориш така? Ти си я унижавал, завирал си авантюрите си пред очите ѝ.

— По-добре ли щеше да бъде, ако ги правех зад гърба ѝ? — Джонатан се засмя и погледна към бряста, засаден при изливането на основите на църквата. — Смяташ ли, че това много я интересуваше? Ти си по-глупава, отколкото мислех.

— Тя те обичаше. — Гласът ѝ беше пълен с омраза. Болеше я, болеше я много повече, отколкото предполагаше. Стояха на същото това стълбище, на което толкова често бяха стояли със сестра си. На Майската процесия в белите си рокли, на Великденската служба с жълтите си бонета. Толкова често бяха слизали и се качвали по тези стълби в детството си, а сега стоеше на тях сама. Музиката от органа се прокрадваше през откренатата врата на църквата — тиха и печална. — Вие с Кевин бяхте целият ѝ живот.

— Грешиш много, Грейс. Ще ти разкажа за сестра ти. Нея не я интересуваше никой. Тя нямаше чувства, не беше способна на тях. Не само физически, но и емоционално. Не даваше пет пари за моите авантюри, докато бях дискретен, докато не застрашаваха единственото нещо, на което действително държеше. Да бъде Брийзуд.

— Престани!

— Не, сега ще ме изслушаш. — Хвана я, преди да успее да избяга в църквата. — Тя беше двойствена не само по отношение на секса, а и спрямо всичко, което влиза в разрез с плановете ѝ. Искаше син, един Брийзуд. И когато Кевин се роди, реши, че е изпълнила дълга си. За нея той беше по-скоро символ, а не дете.

Беше ѝ толкова познато, това беше толкова близко до собствените ѝ мисли, които с години се бяха трупали, че се засрами.

— Не е истина. Тя обичаше Кевин.

— Доколкото беше способна да обича. Кажете ми, Грейс, видяла ли си поне веднъж Катлин да направи някакъв спонтанен жест на обич, на привързаност към теб или към твоите родители?

— Катлин не демонстрираше чувствата си. Но това не означава, че не е изпитвала никакви чувства.

— Тя беше студена.

Грейс отдръпна глава назад, сякаш ѝ бяха зашлевили плесница. Не се изненада, че го чува. Изненада се, защото си даде сметка, че

тайно е споделяла това мнение през всичките тези години.

— И още по-лошо — продължаваше Джонатан, — мисля, че тя просто не можеше да го преодолее. През повечето години от нашия брак всеки живееше своя живот, защото така беше удобно и за двама ни.

Почувства се по-скоро зле, отколкото засрамена. Прималя ѝ. Разбра, че през цялото време го е знаела, виждала го е, но е отказвала да повярва в това. Видя как Джонатан приглади косата си, която лекият вятър беше разрошил. Беше обикновен жест на човек, който предпочита всичко да е изрядно. Може Катлин да е имала вина, но тя не е била само нейна.

— И изведнъж престана да ви бъде удобно.

— Точно така. Когато я помолих за развод, за пръв път я видях да изрази някакви чувства. Отказа, заплаши ме, дори започна да се моли. Но тя не се боеше от това, че ще ме загуби. Тя се боеше, че ще загуби положението си, в което се чувстваше много удобно. А когато видя, че твърдо съм решен да го направя, ме напусна. Отказа да се споразумеем по какъвто и да било начин. Три месеца не ми се обади, за да попита за Кевин. Цели три месеца не го видя, нито пък говори със сина си.

— Тя страдаше.

— Може и да е страдала. Това вече не ме интересува. Казах ѝ, че няма да откъсне насила Кевин от мен, но че ще се договорим да го взема по време на ваканциите.

— Тя щеше да се бори с теб срещу това решение. Тя се страхуваше от теб и семейството ти, но щеше да се бори за Кевин.

— Знам за това.

— Знаеш? — бавно попита Грейс. — Знаел си какво прави?

— Знам, че бе наела адвокат и детектив.

— И какво мислеше да направиш, за да ѝ попречиш да си върне сина?

— Всичко, което се наложи. — Той отново погледна часовника си. — Изглежда, задържахме службата.

Отвори вратата на църквата и пристъпи вътре.

Бен извади от хартиения плик една поничка с шоколадова глазура, когато спря на червения светофар. Беше твърде топло и той

беше отворил прозореца на колата. Звучите на радиото от автомобила зад него заглушиха станцията, която бе избрал.

— Как може някой да слуша такива лайна? — Погледна назад и видя, че колата е волво. — Предполагам, че това е съветска конспирация. Взели са радиовълните и са ги изпълнили с безсмислена и нелепа оркестрирана помия и ще продължават да я излъчват, докато мозъците на средния американец се превърнат в желе. А междувременно, докато ни чакат да изпаднем в Маниловска кома, те ще слушат Стоунс. — Отхапа от поничката си и усили своето радио. — А ние се притесняваме дали няма да ни пратят ракетен снаряд от Европа.

— Трябва да пишеш до Пентагона — предложи Ед.

— Вече е късно. — Бен пресече улицата и зави надясно в следващата пресечка. — Те вече ни чакат да узреем и да ни извоят както искат.

Партньорът му не отговори и той изключи радиото. Щом като не можеше да накара Ед да не мисли за това, по-добре беше да го попита направо.

— Днес ли е погребението?

— Да.

— Когато свършим, можеш да си вземеш няколко свободни часа.

— Тя няма да иска да ме види, ако нямам какво да ѝ кажа.

— Може би ще имаме нещо. — Бен внимателно следеше номерата по тяхната уличка. — Кога се връща в Ню Йорк?

— Не знам. — Беше направил всичко възможно да не мисли за това. — Може би след ден-два.

— Сериозни ли са намеренията ти към писателката?

— Не съм имал време да мисля за това.

Бен качи колата на тротоара.

— По-добре мисли по-бързо.

Погледна зад Ед към малкия спретнат офис сред дузина други. Изглеждаше по-скоро като малък бутик или занаятчийски магазин. Това беше „Фентъзи Инкорпорейтид“.

— Не прилича на свърталище на порока.

— Ще разберем. — Бен небрежно изчисти глазурата, останала по палеца му. — За бизнес като техния не са се постарали много да си създадат имидж.

— Гледах „Маями Вайс“. — Ед изчака, докато покрай тях минат два автомобила и тогава отвори вратата на колата. Излезе на улицата. — Не мисля, че имат много посещения на клиенти тук.

Вътре офиса имаше размери на обикновена спалня, без излишни украшения. Стените бяха бели, а килимът — сив. Имаше два стола, които изобщо не си подхождаха, сякаш бяха взети от някоя разпродажба на стари вещи. Беше достатъчно просторно, защото двете бюра бяха поставени близо до стената. На Бен му заприличаха на бюрата в армейските канцеларии — стабилни и безлични. Но компютърът беше първокласен.

Когато влязоха, жената зад монитора престана да пише по клавиатурата. Отметна назад падналия кичур кафява коса и откри овалното си красиво лице. Сакото на костюма ѝ висеше върху облегалката на стола. А върху бялата ѝ копринена риза се виждаха три реда златни синджири. Тя се изправи и посрещна двамата мъже с лека усмивка.

— Здравейте. С какво мога да ви услужа?

— Бихме искали да поговорим със собственика. — Бен извади полицейската си значка. — Полиция.

Тя протегна ръка и взе личната карта на Бен, проучи я и му я върна.

— Аз съм собственичката. Какво мога да направя за вас?

Бен прибра значката в джоба си. Не беше сигурен какво точно бе очаквал, но във всеки случай не тази спретната и привлекателна млада жена, която изглеждаше, сякаш току-що се бе върнала след резервиране на пътуване из Броуниз.

— Бихме искали да поговорим с вас за една жена, която работи при вас, госпожице...

— Госпожа Коуфилд. Айлин Коуфилд. Става въпрос за Катлин Брийзуд, нали?

— Да, мадам.

— Детектив Парис, седнете, моля. — Тя погледна въпросително към Ед.

— Джаксън — представи се той.

— Моля, седнете. Да ви предложи ли кафе?

— Не, благодаря — отговори Ед, преди Бен да успее да приеме. — Знаете, че Катлин Брийзуд е била убита.

— Прочетох във вестниците. Ужасно. — Жената отново седна зад бюрото и склучи ръце върху розовата попивателна хартия. — Виждала съм я само веднъж, когато дойде на събеседване, но аз се чувствам близка с всички, които работят при мен. Тя беше много популярна. Всъщност Дезире... съжалявам, боя се, че имаме навика да говорим за тях с техните псевдоними... Катлин бе една от най-търсените. Имаше такъв успокояващ глас. Това е много важно за нашата работа.

— Катлин оплаквала ли се е някога от някой клиент? — Ед отвори бележника си. — Някой карал ли я е да се чувства притеснена, да я е заплашвал?

— Не. Катлин беше много стриктна по отношение на обажданията, които приемеше. Беше много консервативна жена и ние уважавахме това. Имаме една-две, които поемат по... необичайните фантазии. Извинете ме — каза тя, когато телефонът иззвъня.

— „Фентъзи Инкорпорейтид“. — С жест на професионална телефонистка жената взе молива в ръка. — Да, разбира се. С удоволствие ще проверя дали Луиза е свободна. Кажете ми номера на кредитната си карта. Да? Срокът ѝ е на изтичане. А сега телефонния номер, на който да ви се обади. Имате ли други предпочитания, ако Луиза не е свободна? Добре, ще проверя. Благодаря ви.

Щом затвори телефона, Айлин отправи към Бен и Ед извинителна усмивка.

— Само още една минута. Това е постоянен клиент и ние сме улеснени. — Натисна няколко клавиша на клавиатурата пред себе си. После отново взе телефонната слушалка. — Луиза? Да, аз съм, Айлин. Добре съм, благодаря. Мистър Даниген би искал да говори с теб. Да, както обикновено. Имаш ли номера? Точно този. Винаги си добре дошла. Засега довиждане.

Постави обратно телефонната слушалка и отново скръсти ръце.

— Съжалявам, че трябваше да прекъснем.

— Много ли обаждания имате? — попита Бен. — Такива постоянни клиенти?

— О, да. Има много самотни хора, хора със сексуални проблеми. А и в тези времена много хора предпочитат безопасността и анонимността на телефонния секс пред рисковете на истинския. — Облегна се назад и кръстоса краката си под бюрото. — Всички знаем

как се увеличава числото на болестите, предавани по сексуален път. Начинът на живот през шестдесетте и седемдесетте години не е имал алтернатива преди средата на осемдесетте. Обажданията на „Фентъзи“ са само една алтернатива.

— Да. — Ед всъщност беше съгласен с нея, но повече се интересуваше от убийството, отколкото от философските ѝ разсъждения.

— Катлин имаше ли много постоянни клиенти?

— Както вече ви казах, тя беше много популярна. Няколко клиенти я търсеха през последните дни. Бяха много разочаровани, като разбраха, че не работи вече при нас.

— А има ли някой, който напоследък не я е търсил, а по-рано е бил редовен клиент?

Айлин замълча и се замисли. После отново се обърна към компютъра си.

— Разбирам, че искате да разпитате всеки, който е бил свързан по някакъв начин с Катлин. Но мъжете, които се обаждат тук, знаят само за Дезире. Тя беше един глас без лице или по-точно с такова лице, което те сами си избераат. Ние сме много внимателни както заради закона, така и от професионална гледна точка. Жените тук нямат фамилия, не им е позволено да дават домашния си телефон на който и да е клиент или да се виждат с него. Анонимността е част от илюзията, както е и част от предпазните ни мерки. Никой от клиентите ни няма възможност да установи контакт с някоя от жените, освен чрез телефона на нашия офис.

— Кой има достъп до файловете в компютъра ви?

— Аз, съпругът ми и сестра му. Това е семеен бизнес — обясни тя.

Телефонът отново иззвъня.

— Снаха ми учи в колеж и поема телефонните обаждания вечер. Само за минута.

Тя проведе следващия разговор със същата рутина. Ед погледна часовника си. Дванадесет и петнадесет. Очевидно телефонният секс беше много популярен по време на обедната почивка. Питаше се дали вече е свършило погребението и дали Грейс е отново сама в къщата.

— Съжалявам — каза отново Айлин. — Ще ви кажа, преди да ме попитате. Нашите файлове са поверителни. Никой от нас не говори с

външни хора за клиентите ни или жените, които работят тук. Това е бизнес, господа, но не такъв, за който можем да си бъбрим с приятели по време на коктейл. Ние много внимаваме да поддържаме нещата в рамките на закона. Нашите жени не са проститутки. Те не продават телата си, а гласовете си. Дамите, които работят при нас се проучват много внимателно и много внимателно се наблюдават, и ако нарушат някое от правилата, ги уволняваме. Знам, че има подобен на нашия бизнес, който дава възможност на малки момчета да се обаждат и да използват телефонната сметка на родителите си. Но мисля, че това е безотговорно и тъжно. Ние обслужваме само възрастни. Обясняваме условията си, преди да приемем поръчката.

— Ние сме от отдел „Убийства“, а не от Нравствената полиция, госпожо Коуфилд — каза Бен. — Но за всеки случай проверихме вашия бизнес. Вие сте в рамките на закона. Сега се интересуваме само от Катлин Брийзуд. Може да ни помогне, ако имаме списък на клиентите ѝ.

— Не мога да ви дам такъв списък. Той е поверителен по очевидни причини, детектив Парис.

— Убийството не е поверително също по очевидни причини, госпожо Коуфилд.

— Разбирам позицията ви, но и вие трябва да разберете моята.

— Можем да издайстваме заповед за обиск — предупреди я Ед. — Но това ще отнеме време.

— Покажете ми първо тази заповед, детектив Джаксън. Но докато я нямате, аз съм длъжна да пазя своите клиенти. Ще ви кажа още веднъж, че никой от тях не би могъл да разбере къде живее Дезире, освен ако няма връзка с този компютър и успее да открие кода към програмата.

— Ще трябва да поговорим със съпруга ви и със снаха ви.

— Разбира се. Ако не се налага да посегнем на анонимността и доверието на нашите клиенти, ние сме готови да ви сътрудничим по всяко време.

— Госпожо Коуфилд, знаете ли къде е бил съпругът ви вечерта на десети април? — Ед я погледна и приготви молива си.

Бен забеляза, че тя здраво стисна пръсти.

— Предполагам, че трябва да ме попитате за това, но за мен подобен въпрос е проява на лош вкус.

— Да. — Бен кръстоса крака. — И убийството не е проява на добър вкус.

Айлин овлажни устните си.

— Ален играе крикет. Вечерта на десети имаше мач. Той хваща топките. И аз бях там. Беше малко след девет часа. След това отидохме да хапнем по една пица с няколко други двойки. Прибрахме се у дома малко след единадесет.

— Ако имаме нужда от свидетели, ще ни посочите имена, нали?

— Разбира се. Съжалявам, много съжалявам за Катлин, но моят бизнес няма нищо общо с нейното убийство. А сега, ако ме извините, ще трябва да поема този разговор.

— Благодаря за времето, което ни отделихте. — Ед отвори вратата и почака навън Бен да го настигне. — Ако казва истината — а мисля, че е така, — никой от нейните клиенти не би могъл да узнае адреса на Катлин от офиса.

— Може би Катлин е нарушила правилата. — Бен извади цигара от пакета. — Дала е адреса си, истинското си име. Може би се е срещнала с някой от тях и той я е проследил до дома ѝ. Решил е, че иска нещо повече от приказки по телефона.

— Може би — отговори Ед. Все пак му беше трудно да си представи, че бившата му съседка е могла да наруши някакви правила. — Чудя се какво ли би казала Тес за възможността човек да използва кредитната си карта, за да плати за секс по телефона и да извърши изнасилване и убийство.

— Тя няма да се занимава с този случай, Ед.

— Само си помислих — каза той, защото добре познаваше нотките, които долови в гласа на партньора си. На Бен вече му се беше налагало да се погрижи за жена си, след като тя бе участвала в едно разследване на убийство. — Знаеш ли, много по-вероятно ми изглежда някой да е разбил вратата, да е попаднал случайно на нея и след това да е изчезнал.

— Но не изглежда да е така.

— Не — съгласи се Ед и отвори вратата на колата. — Не изглежда да е така.

— Ще трябва отново да поговорим с Грейс.

— Знам.

Трябваше отново да послуша нечий глас. Мина твърде много време. Щом учебните занимания свършиха, той се прибра вкъщи и се заключи в стаята си. Днес му се искаше да избяга от училище, но знаеше, че баща му ще се намеси, ако се обадят оттам. Така че остана във всичките часове. Беше прилежен, тих. Държа се добре и отговаряше с ясен глас. Истината бе, че така се прикриваше и никой от учителите му не би го забелязал, ако не беше син на един от най-сериозните кандидати за президент.

Джерълд не обичаше да му се натрапват. Не обичаше хората да го гледат, защото ако го гледаха достатъчно продължително, можеха да открият някои от тайните му.

Много рядко се включваше в линията на „Фентъзи“ през деня. Обичаше повече тъмнината. Въображението му бе по-богато в тъмното. Но след Дезире сякаш беше обладан от някаква натрапчива мисъл. Сложи си слушалките и се включи в терминала. Седеше и чакаше да чуе подходящия глас.

Познаваше гласа на Айлин. Той не му беше интересен. Беше прекалено делови. А другият, който говореше през нощта, също не беше подходящ. Беше прекалено младежки и морален. Никой от тях никога не обещаваха нищо.

Затвори очи и зачака. Все някога — беше сигурен в това, абсолютно сигурен — щеше да открие подходящия глас. И то много скоро.

Когато го откри, той беше на жена, наречена Роксана.

ГЛАВА 7

Зюмбюл. Грейс седна на стълбището пред къщата на сестра си и се загледа в розовите и бели цветове на зюмбюла. Беше благодарна, че ароматът им е лек и приятен. Достатъчно се бе наситила на благоуханията на цветя в този ден. Зюмбюлите изглеждаха по-различно — сигурни и надеждни, облепени на пропукания бетон. Не ѝ напомняха за белия ковчег и за риданията.

Не можеше повече да стои с родителите си. Мразеше се за това, но ги остави сами с безкрайните им чаши чай. Просто избяга. Имаше нужда от свеж въздух, слънце и самота. Трябваше да престане да скърби поне за час.

Мина кола и тя вдигна поглед. Няколко съседски деца се радваха на хубавото време, и караха велосипеди и скейтбордове надолу по улицата. Виковете им сякаш бяха повикът на лятото, което вече идваше. От време на време някое от тях поглеждаше към къщата с разширени, любопитни очи. Вече всички знаят, мислеше си Грейс, предпазливите родители са предупредили синовете и дъщерите си да стоят настрана от този дом. Ако къщата останеше празна за по-дълго време, тези деца, окуражавайки се едно друго, щяха да се промъкнат в нея, да се докоснат до забранения плод. Най-храбрите от тях може би щяха да се покатерят до прозореца и да проникнат вътре.

Къщата на духовете. Къщата на убийството. И дланите на децата ще се потят, сърцата им ще бият до пръсване, когато изтичат да разкажат на останалите какво са видели. Като дете тя беше правила същото.

Убийството е толкова вълнуващо нещо, как да устоиш?

Грейс знаеше, че в малките тихи домове надолу по улицата говорят за убийството на Катлин. Знаеше, че хората, които живееха в тях, ще си купят нови ключалки и ще ги поставят. По-внимателно ще проверяват затворени ли са вратите и прозорците. А като минат няколко седмици, ще забравят. В края на краищата това не беше се случило с тях.

Но тя нямаше да забрави. Грейс разтърка слепоочията си. Тя не можеше да забрави.

Когато позна колата на Ед, въздъхна с облекчение. До този момент не бе осъзнала, че чака именно него. И сега не искаше да си го признае. Стана, прекоси тревата и стигна почти до колата точно когато той излизаше от нея.

— Много работиш, детективе.

— Обиколихме района — каза той и дрънна с ключовете, преди да отвори багажника. От грима ѝ беше останало само малко от спиралата на миглите. — Добре ли си?

— Засега. — Тя погледна назад към къщата. Майка ѝ току-що бе запалила лампата в кухнята. — Ще закарам родителите си до летището утре сутринта. Като стоят тук, не се чувстват по-добре, нито пък аз мога да им помогна. Така че ги убедих да си тръгват. Те взаимно си дават кураж. — Прокара ръка по спортния си панталон и като не намери какво друго да направи с ръцете си, сложи ги в джобовете. — Знаеш ли, досега не бях разбрала колко здраво е тяхното семейство, колко здраво са свързани.

— При такива случаи помага, ако има на кого да се опереш.

— Мисля, че ще се справят... Те... те се примириха.

— А ти?

Грейс вдигна поглед към него и отново погледна настрани. Той прочете отговора в очите ѝ. Примирението беше твърде далеч.

— Ще постоят вкъщи няколко дни и след това ще отидат до крайбрежието, за да видят Кевин, сина на сестра ми.

— Ти ще отидеш ли с тях?

— Не. Мислех за това, но... не сега. Не знам, струва ми се, че погребението ги успокои малко.

— А теб?

— Мразя го. Първото нещо, което ще направя, когато се върна в Ню Йорк, ще бъде да проуча как стоят нещата с кремирането. — Прокара и двете си ръце през косата. — Господи, звучи ужасно.

— Не, не е ужасно. Погребенията ни карат да се замислим за смъртта. Това е целта им, нали?

— Цял ден се опитвах да разбера каква е целта им. Мисля, че предпочитам начина, по който са го правили викингите. Пускат те в една горяща лодка надолу по морето. Мразя мисълта, че сестра ми е

поставена в тази кутия. — Обърна се към него. Беше по-добре, много по-добре да мисли за децата, които играеха надолу по улицата, и за разцъфналите цветя. — Съжалявам. Излязох, за да се откъсна от тези мисли. Казах на родителите си, че ще се поразходя. Но май не отидох много далеч.

— Искаш ли да се разходим?

Грейс поклати глава и докосна ръката му. Скромнен. Точно така можеше да го опише човек с една дума.

— Ти си чудесен. Искам да ти се извиня, че се нахвърлих така върху теб миналата вечер.

— Няма нищо. Ти имаше своите основания.

Една майка извика от терасата детето си, а то измоли за още петнадесет минути.

— Не съжалявам за това, което казах, а за начина, по който го казах. Дълго време прекарвам, без да общувам с хора, а когато го направя отново, винаги ставам досадна. — Обърна се да погледне отново децата. Спомни си как и тя беше играла като тях. Тичаше бързо, за да стигне до слънцето. Тя и Катлин играеха на улицата. Не бяха по-различни от тези деца. — Е, все още ли сме приятели?

— Разбира се.

Той пое протегнатата ѝ към него ръка и я задържа в своята.

Точно от това имаше нужда. Разбра го едва сега, когато почувства ръката му.

— Означава ли това, че може да вечеряме заедно, преди да си тръгна?

Не пусна ръката ѝ. Само попита:

— Кога заминаваш?

— Все още не знам. Чувствам се много объркана. Вероятно другата седмица.

Без да мисли, тя импулсивно вдигна хванатите им ръце към лицето си. Почувства се добре от този допир. Знаеше, че се нуждае от него толкова, колкото се нуждае и от време, което да прекара сама с мислите си. Но точно сега не искаше да мисли за самотата.

— Ходил ли си някога в Ню Йорк?

— Все още не. Ще настинеш — каза той и ставите на пръстите му докоснаха кожата ѝ. — Не трябваше да излизаш без връхна дреха.

Тя се усмихна и пушна ръката му. Неговата се задържа още няколко секунди на бузата ѝ.

Грейс винаги беше действала импулсивно. Приемаше неприятностите, както приемаше и удоволствията. Преди той да успее да дръпне ръката си, тя обви ръце около него.

— Имаш ли нещо против? Имам нужда от нещо, което да ми покаже, че още съм жива.

Тя вдигна лице към него и допря устните си до неговите.

Солиден. Това беше първата мисъл, която мина през главата ѝ. Беше сигурен и реален. Устните му бяха топли и я приемаха. Не ги притискаше, не търсеше слепешката, нито се опитваше да ѝ направи впечатление с разни техники. Той просто отвърна на целувката ѝ. Меката му брада ѝ донесе успокоение. А внезапното притискане на пръстите му върху кожата ѝ я развълнува. Колко хубаво беше, че все още имаше нужда от това и го приемаше. Тя беше жива. Да. И се чувстваше прекрасно.

Тя го бе изненадала, но той бързо се окопоти. Беше искал да я държи в прегръдките си точно както сега, беше искал да зарови пръстите си в косата ѝ. Студът ги обгръщаше заедно с мрака и той я притисна по-силно, за да я стопли. Усети как пулсът му се учести, когато тялото ѝ се притисна към неговото.

Тя бавно се отдръпна, малко изненадана от собствената си реакция. Ед ѝ позволи да отстъпи назад, въпреки че романтичната мисъл да я вземе на ръце и да я отнесе в къщата си не го беше напуснала.

— Благодаря — успя да каже младата жена.

— Винаги си добре дошла.

Засмя се. Беше учудена, че е нервна, но пък и доволна, че се е разчувствала.

— По-добре да те оставя да се прибиращ. Знам, че работиш по цяла нощ. Светлините — обясни тя, когато той вдигна въпросително вежди.

— Оправям банята. Почти съм стигнал до тапетите.

Грейс погледна в багажника и видя четири галона с лепило.

— Трябва да е огромна баня.

— Имаше разпродажба.

— Мама би те харесала — каза тя, като се усмихна. — Сега е по-добре да се прибирам. Не искам да ги тревожа. Ще се видим пак.

— Утре ще ти приготвя вечеря.

— Добре.

Тя тръгна през поляната, спря и погледна през рамо:

— Да не забравиш сока от моркови.

Роксана всъщност беше Мери. Винаги бе таила известно негодувание за това, че родителите ѝ нямаха въображение. Ако ѝ бяха дали по-екзотично име, не толкова тривиално, може би щеше да бъде по-различна.

Мери Грайс беше на двадесет и осем години, живееше сама и беше дебела. Беше започнала да напълнява още в юношеските години и, разбира се, обвиняваше за това родителите си. Майка ѝ обикновено казваше, че родът им е такъв. Истината беше, че всички от семейство Грайс с удоволствие се отдаваха на добрата храна. Яденето беше като религиозен ритуал, а мама, татко и Мери бяха добри богомолци.

Мери израсна в къща, чийто шкаф за продукти и хладилник винаги бяха пълни с чипс, кутии с различни сокове, консерви, течен шоколад. Правеше си сандвичи, които бяха истинско гастрономическо чудо — на няколко етажа от хляб, месо, сирена. А след това обилно ги поливаше с мляко с какао и все още имаше място да похапне кутийка „Хо-Хо“.

По време на пубертета кожата ѝ се беше разбунтувала и приличаше на повърхността на любимата ѝ пица. И сега, макар да приближаваше тридесет години, тя все още имаше белези и пъпки по лицето. Беше принудена да ги прикрива с дебел слой крем и когато времето станеше много горещо и тя започнеше да се поти, гримът ѝ се стичаше, както се стича разтопен сладолед.

Докато учеше в училище и в колежа, не беше излизала с момчета. А характерът ѝ беше такъв, че не успя да си намери приятели. И яденето отново зае първо място. Когато чувствата ѝ бяха наранени или сексуалните ѝ желания пренебрегнати, тя изяждаше двойно количество сандвичи или препълнена чиния с шоколадови сладки с орехи.

Шията ѝ беше престанала да се вижда още когато беше на двадесет години. Тя просто бе изчезнала в множеството гуши. Носеше дългата си права коса хваната отзад с шнола. От време на време посещаваше салоните за разкрасяване, за да си боядиса косата ту червена, ту гарвановочерна. Веднъж се направи дори блондинка. Всяка промяна на цвета на косата ѝ я караше да се чувства като нов човек. Всякакъв друг, но не и Мери Грайс.

Когато лекарят ѝ я предупреди, че вдига кръвно и че това се отразява на сърцето ѝ, тя нагласи стрелката на кантара си така, че да показва с двайсет килограма по-малко. Така се радваше на тази илюзия, че съвсем скоро даже повярва в нея и коригира кантара с още двайсет килограма. Реши, че вече има нормално тегло.

Тогава откри Роксана.

Роксана беше страдна. Роксана беше, господ да я благослови, уличница. Роксана носеше сутиен последен номер. Роксана можеше да превърне айсберг в лава, ако айсбергът е мъжки. Никакви задръжки, никакви претенции и никакъв морал — това беше Роксана.

Роксана обичаше секса по всяко време, навсякъде и всякакъв секс. Ако някой мъж искаше да си говори за по-твърд секс, за нещо по-мръсно, Роксана беше подходящото момиче.

Мери беше отишла във „Фентъзи“ от каприз. Тя не се нуждаеше допълнително от пари. Беше учила дълго и упорито в колежа, над чиниите с печено месо и сирене. Завърши икономика и сега работеше в една от най-добрите брокерски къщи в страната. За повечето от клиентите си тя беше просто един глас по телефона. И точно затова ѝ хрумна идеята да отиде във „Фентъзи“.

Вероятно беше ирония на съдбата — да я дари с такъв красив глас. Гласът ѝ бе топъл, галювен. Започваше да се задъхва, когато беше много развълнувана, и това създаваше впечатлението за малка, деликатна жена. Мисълта да използва гласа си не само за да продава данъчни облигации и дялове на акции беше прекалено привлекателна, за да ѝ устои.

Мери мислеше за себе си като за телефонна проститутка. Знаеше, че Айлин смята бизнеса си за обществена услуга, но на Мери ѝ харесваше идеята да е проститутка. Беше влязла в бизнеса заради секса. Всяко напрежение, всяко желание, всеки сън можеше лесно да се сбъдне в един седем минутен разговор.

В мечтите си тя беше спала с всеки мъж, с когото беше говорила по телефона. В действителност никога не беше правила секс. Разговорите с непознатите мъже отваряха клапата на напрежението, предизвикано от собствените ѝ желания. Тя изпълняваше фантазиите на своите клиенти и получаваше много повече от пари.

През деня наблюдаваше борсовите индекси, продадените акции, купените търговски артикули. През нощта като Фредериковите героини от Холивуд се превръщаше в Роксана.

Това ѝ харесваше.

Мери или Роксана беше една от малкото жени, работещи за „Фентъзи Инкорпорейтид“, която приемаше телефонни повиквания през седемте нощи на седмицата. Ако някоя от другите жени намираще, че някой е прекалено напрегнат или че вкусовете му са малко странни, Роксана с удоволствие запълваше този луфт. Парите, които изкарваше, отиваха за червено копринено бельо, за ванилов тамян и за храна. Предимно за храна. Между телефонните разговори Мери беше в състояние да изяде огромни количества пържени картопки с чеснов сос и кисела сметана.

Познаваше гласа на Лоурънс, както и предпочитанията му. Макар че не беше сред най-ексцентричните ѝ клиенти, той нямаше нищо против да бъде изненадан от време на време с представи за камшик или белезници. Беше честен с нея за външния си вид. Никой не би излъгал за обратна захапка и за астигматизъм. Говореше с него по три пъти седмично. Веднъж три минути и два пъти по седем. Беше счетоводител, така че освен секса, ги свързваше и професионално разбирателство.

Из цялата спалня на Роксана горяха свещи. Червени. Обичаше да си създава атмосфера, докато се изтягаше на широкото си легло с една двулитрова бутилка кока-кола. Подпираше се на възглавнички от сатен. Докато говореше, навиваше телефонната жица около пръстите си.

— Знаеш, че обичам да говоря с теб, Лоурънс. Възбуждам се само като чуя гласа ти. Сложила съм си нова нощница. Червена е. Всичко се вижда през нея.

Тя се засмя и се облегна на възглавничките.

— Толкова си палав, Лоурънс. Ако това е, което искаш да направя, точно него правя сега. Въобразявам си, че си ти. Добре. Само слушай. Слушай и аз всичко ще ти казвам.

Знаеше, че избързва, но по дяволите, трябваше да опита дали ще се случи отново. Роксана звучеше толкова красиво. Щом чу гласа ѝ, вече знаеше. Плътта на ръцете му се набръчкваше и болката между краката му ставаше непоносима.

Тя трябваше да е следващата. Тя го чакаше. Тя не го дразнеше и не обещаваше като Дезире. Това беше следващата стъпка. Роксана говореше за неща, които неговото въображение все още не си бе представяло. Тя искаше да я заболи. Как можеше да устои?

Но трябваше да е много внимателен.

Мястото, където живееше Роксана, не беше така спокойно, както предишното. По улицата минаваха много коли, а по тротоара имаше много пешеходци. Може би така даже беше по-добре. Имаше опасност да го видят и да го разпознаят, но това правеше приключението още по-въълнуващо.

Апартаментът ѝ гледаше към Уисконсън Авеню. Джерълд паркира два блока по-надолу. Когато се отпрати към сградата, се опитваше да ходи бавно — не толкова от предпазливост, а по-скоро за да изживее всеки миг от вечерта. Имаше облаци и духаше лек ветрец. Лицето му беше студено, но ръцете му — в джобовете на ученическото му сако, бяха горещи и влажни. Здравно стисна въжетото, което купи от отсрещния магазин. Роксана щеше да оцени това, че той е запомнил какво обича и как го обича.

Сега трябваше да е в библиотеката и да търси материали за доклада за Втората световна война. Беше го написал още миналата седмица, но майка му не знаеше. Тя беше заминала за Мичиган, за да участва в предизборната кампания на баща му.

Родителите му очакваха, че когато свърши училище, ще се присъедини към тях за горещите летни месеци на предизборната кампания. Все още не беше решил как да се измъкне от това, но не се съмняваше, че ще успее. Оставаха му още шест седмици до завършването.

Шибаните превзети ученички не го интересуваха. Веднъж да влезе в колежа и ще бъде това, което иска. Нямаше да има нужда да се извинява с библиотека или среща в клуба, или с кино, за да излезе от къщи за няколко часа през нощта.

А когато баща му спечели изборите, ще си има работа и с тайните служби, но Джерълд можеше да измисли как да се отърве от тях.

Когато влезе във фоайето, извади едно флаконче с кокаин. Смръкна бързо и почувства как в мозъка му изкристализира една-единствена мисъл.

Роксана.

Усмихна се и не си направи труда да се огледа. Внимателно изряза стъклото на прозореца на хола — вече никой не можеше да го спре. Беше прекалено силен. А и Роксана го чакаше.

Поряза се на стъклото, докато отваряше ключалката. Не обърна внимание на раната. Беше тъмно и сърцето му заби още по-бързо. Джерълд се надигна и прескочи вътре. Не си направи труда да затвори прозореца след себе си.

Тя го чакаше, чакаше го, за да я нарани, да я накара да се изпоти и да пици. Тя го чакаше, за да я накара да се чувства на върха на възбудата.

Мери Грайс не го чу. Беше стигнала до върховния момент в разговора си с Лоурънс и самата тя беше на ръба на оргазма.

Видя я, изтегната на възглавничките от сатен, кожата ѝ блестеше на светлината на свещите. Бързо затвори очи, заслуша гласа ѝ. Когато отново ги отвори, дебелината като бъчва жена с тресящите се тлъстини беше изчезнала. Тя беше стройна, с дълги крака и червенокоса. Усмивайки ѝ се, той се приближи до леглото.

— Време е, Роксана.

Очите ѝ леко се отвориха. Те все още бяха замъглени от собствените ѝ фантазии. Втренчи се в него. Едрите ѝ гърди се надигнаха.

— Кой сте вие?

— Ти ме познаваш. — Все още се усмихваше, когато разтвори краката ѝ и я възседна.

— Какво искате? Какво правите тук!

— Дошъл съм да ти дам всичко, за което си молила. И повече.

Повдигна ръцете ѝ и разкъса тънката нощница на гърдите ѝ.

Тя започна да пици и да го блъска. Слушалката падна, когато успя да се добере до края на леглото.

— Лоурънс, Лоурънс, в стаята ми има мъж! Обади се в полицията! Обади се на някого!

— Ще ти хареса, Роксана.

Беше три пъти по-едра от него, но беше непохватна. Опитваше се да се измъкне, блъсна го в гърдите, но той изобщо не почувства удара. Започна отново да пици, този път с истински ужас. Сърцето ѝ беше твърде слабо, за да издържи тежестта на тялото ѝ. Заби силно и изведнъж сякаш замря. Лицето ѝ почервения, когато Джерълд го удари.

— Ще ти хареса — каза ѝ отново той, когато тя падна на възглавниците.

Инстинктивно вдигна ръце, за да предпази лицето си от следващия удар.

— Друг път няма да имаш възможност да преживееш подобно нещо.

— Не ме наранявай.

Сълзите се стекоха от очите ѝ и оставиха пътечки от грима. Дъхът ѝ пресекна, когато той изви ръцете ѝ към облегалката на леглото и ги завърза с въжето.

— Ти го харесваш по този начин, нали! Помня, чух те да го казваш. — Той навлезе в нея, а по лицето му беше изписана грозна гримаса. — Искам да ти хареса, Роксана. Искам да бъде най-доброто.

Тя плачеше с глас, със силни, разтърсващи ридания, от които цялото ѝ тяло се тресеше, и това му достави зашеметяващо удоволствие. Клатеше се отгоре ѝ. Почувства го твърде голям, извисяващ се. Разбра, че мигът е настъпил.

Усмихна ѝ се, очите му бяха притворени, обви телефонната жица около врата ѝ и я стегна.

Ед се протегна за телефонната слушалка при първото позвъняване. И окончателно се разбуди при второто. Насреща Дейвид Летърман представяше късното си нощно шоу. Ед разтри ръката си, която беше изтръпнала, погледна към телевизионния екран и се изкашля.

— Да. Джаксън е.

— Обувай си панталоните, партньоре. Имаме нов труп.

— Къде?

— На Уисконсън Авеню. Ще мина да те взема. — Бен послуша малко и добави: — Ако при теб имаше жена, нямаше да заспиш, докато гледаш Летърман.

Ед му затвори телефона и отиде до банята да измие главата си със студена вода.

След петнадесет минути седеше до Бен в колата.

— Знаех, че е прекалено хубаво, за да е истина. Вече седмица не ни бяха викали посред нощ.

— Кой се обади?

— Двойка униформени полицаи. Някой се обади по телефона, че нещо не е наред в апартамента на първия етаж. Жената живеела сама. Проверили и открили, че стъклото на прозореца е изрязано. Когато влезли, я открили. Повече няма да живее сама.

— Грабеж?

— Не знам. Не ми казаха нищо повече. Полицаят, който се обади, е новобранец. Деск каза, че бил зает с продължителна почивка за кафе. Докато не съм забравил — Тес каза, че я пренебрегваш. Защо не дойдеш на кафе или на едно питие? Доведи и писателката.

Ед хвърли на Бен смразяващ поглед.

— Тес мен ли иска да види или писателката?

— И двамата. — Бен се подсмихна и преглътна последното парче шоколад. — Знаеш, че е луда по теб. Ако аз не изглеждах много по-добре от теб, можеше и да получиш един куршум. Така е. Виж тези момчета, като че ли искат всички в околността да разберат, че тук е извършено убийство.

Спря до бордюра зад две полицейски коли. Светлинните реклами на покривите просветваха, а радиоапаратите на колите разкъсваха тишината. Бен кимна на първия униформен полицай, щом пристъпи вътре в сградата.

— Апартамент 101, сър — докладва той. — Очевидно извършителят е минал през прозореца в хола. Жертвата е била в леглото. Полицаят, който пръв е дошъл на местопрестъплението, е вътре.

— А екипът от съдебните лекари?

— Те са на път, сър.

Бен го изгледа и му даде не повече от двадесет и две години. Започваха да приемат все по-млади момчета. Следван плътно от Ед,

той влезе и апартамент 101. Двамата полицаи стояха в хола, единият от тях дъвчеше дъвка, а другият се потеше.

— Ние сме детективите Джаксън и Парис — каза Ед. — Можете да излезете на чист въздух.

— Да, сър.

— Помниш ли първия си случай? — попита Бен, когато влязоха в спалнята с Ед.

— Да. Като ми свърши дежурството, веднага се напих.

Ед не зададе същия въпрос на Бен. Знаеше, че първият труп, пред който се е изправил партньорът му, е бил на родния му брат.

Пристъпиха в спалнята. Видяха Мери и след това се спогледаха.

— По дяволите! — каза Бен.

— Изглежда, имаме друг сериен убиец. Капитанът ще се вбеси.

Ед беше прав.

В осем часа на следващата сутрин двамата детективи стояха в кабинета на капитан Харис. Началникът им седеше зад бюрото си и проучваше рапортите им с новите си очила за четене. Благодарение на диетата си беше отслабнал десет кила, но беше вкиснат. Барабанеше монотонно с пръстите на едната си ръка по бюрото.

Бен се подпираше на стената. Искаше му се да беше имал време и сили да се полюби с жена си тази сутрин. Ед беше седнал. Беше изпънал краката си и потапяше пакетче чай в чашата с гореща вода.

— Рапортът на съдебния лекар още не е готов — каза най-накрая Харис. — Но не мисля, че в него ще има някаква изненада.

— Мъжът се е наранил, когато е минавал през прозореца. — Ед отпи от чая си. — Предполагам, че кръвта ще съвпадне с тази, която намерихме при убийството на Брийзуд.

— Ние скрихме изнасилването от пресата и оръдието на убийството — продължи Бен. — Този път не е имало такава съпротива. Или той е бил по-хитър, или тя е била прекалено изплашена, за да се съпротивлява. Била е едра жена, но той успял да завърже ръцете ѝ.

— От вестниците научихме, че е работела в брокерска къща. Ще проверим това тази сутрин и ще видим дали може да открием някаква връзка. — Когато допи чая си, Ед забеляза, че Бен пали третата си

цигара тази сутрин. — Жената, която се е обадила в полицията, не е оставила името си.

— Лоуенщайн и Ренок могат да проверят съседите.

Харис взе две хапчета, намръщи се, после ги пусна в чашата си с вода. Отпи и я остави на бюрото.

— Докато не докажем нещо различно, търсим един и същ човек. Парис, съпругата ти много ни помогна при предишния случай миналата година. Има ли някаква идея сега?

— Не. — Бен издуха дима от цигарата си, но не каза нищо повече.

Харис допи водата в чашата. Стомахът го свиваше — отделяше киселини и стомашни сокове, а той не беше хапвал свята храна от месец.

— Искам рапортите ви до четири часа.

— Лесно му е да го каже — промърмори Бен, когато Харис затвори вратата след себе си. — Мисля, че беше достатъчно досаден и преди да започне тази диета.

— Въпреки една популярна теория, това да си дебел не те прави по-добродушен. Излишното тегло тежи, кара човек да се чувства потиснат и обикновено го държи в лошо разположение на духа. Правилното хранене, упражненията и добрият сън правят човек щастлив.

— Глупости.

— Това също помага.

— Аз черпя! — Лоуенщайн пристъпи между тях и ги прегърна през кръста. — Съпругът ми се издигна. Три хиляди на година. Отиваме до Мексико веднага щом децата свършат училище.

— А какво ще кажеш за един заем до заплата? — попита я Ед.

— Нямах шансове. Дойде рапортът на съдебния лекар. С Фил отиваме да разпитаме съседите. Може би ще успее по време на обедната почивка да се отбия в някой магазин. Вече три години не съм си купувала бански.

— Не ми казвай това, че се развълнувах. — Бен я остави да отиде и да вземе рапорта от бюрото му.

— Изяж се от яд, Парис. След шест седмици отивам на юг да пия маргарита и да ям фажита.

— Не забравяй да си вземеш тетрациклин. — Ед седна на бюрото на Бен.

— Имам железен стомах. Хайде, Ренок, да тръгваме.

Бен отвори папката.

— Как мислиш изглежда Лоуенщайн по бански?

— Чудесно. А какво имаме насреща?

— Кръвта върху счупеното стъкло е от група „А“. Виж това — отпечатъците от пръстите по перваза на прозореца. — Той извади и папката по делото на Брийзуд. — Какво ще кажеш?

— Ще кажа, че си приличат.

— Да, същите са. — Бен постави двете снимки една до друга. — Сега просто трябва да го открием.

Грейс хвърли чантата си на дивана, после се отпусна до нея. Не си спомняше да е била някога толкова уморена, даже и след четиринадесет часа писане, нито след нощно парти, нито даже след обиколката на дванадесетте града.

От момента, в който се беше обадила на родителите си във Финикс, до часа, в който ги качи на самолета, беше изразходила и последната си капчица енергия, за да ги изправи на крака. Благодареше на Бога, че двамата бяха заедно, защото на нея просто вече не ѝ беше останала никаква сила.

Искаш ѝ се да си отиде вкъщи. Да се върне в Ню Йорк, в шума и в своя ритъм на живот. Искаше ѝ се да си опакова багажа, да заключи къщата и да хване първия самолет. Но това щеше да бъде все едно да затвори вратата под носа на Катлин. Имаше още хиляди подробности, с които трябваше да се справи. Осигуровката, собствеността на земята, банката, всички лични вещи, които Катлин беше оставила след себе си.

Реши да започне с книжата. Със съболезнователните картички, получени на погребението. Вероятно майка ѝ би искала да ги има и да ги прибере в някаква малка кутия. Това беше най-безболезненото нещо, от което би могла да започне. Повечето от имената щяха да са ѝ непознати. Веднъж да успее да разчупи леда и ще може да погледне и по-личните вещи на Катлин.

Но първо щеше да се зареди с кафе.

Грейс взе каничката в стаята си. Погледна с тъга към своя компютър. Вече няколко дни не беше го включвала. Ако не успееше да свърши романа в определения срок, което беше много вероятно, издателят ѝ щеше да я разбере. Вече няколко пъти бяха се обаждали от Ню Йорк, за да ѝ предложат помощ и съчувствие. Спомни си за снимката във вестника тази сутрин. И заглавието:

„Известна писателка погребва сестра си. Дж. Б. Маккейб присъства на погребението на брутално убитата си сестра“.

Не си направи труда да прочете статията.

Заглавието няма значение, помисли си тя. Беше очаквала подобни заглавия. Сензацията е част от играта. А допреди няколко вечери за нея това също бе игра.

Грейс изпи една чаша кафе и си наля друга. Посегна и взе плика. Беше претърпан с картички. Изкушаваше се направо да ги изпрати на майка си. Но вместо това, седна на леглото и започна да ги преглежда една по една. В някоя от тях можеше да има нещо лично, отправено към нея, на което би трябвало да отговори. По-добре да го направи сега, отколкото майка ѝ да се сблъска с това по-късно.

Имаше съболезнователна картичка от всички ученици от училището на Катлин. Докато я четеше, Грейс реши да дари пари за учредяване на стипендия на името на сестра си. Остави картичката настрана, за да го обсъди по-късно с адвокатата си.

Позна няколко имена на хора от Калифорния от богати и влиятелни семейства. Нека Джонатан да им отговори, реши тя и ги сложи на една купчинка.

Имаше една картичка от тяхна стара съседка, която напълни очите ѝ със сълзи. Бяха живели врата до врата с госпожа Брекълмен в продължение на петнадесет години. Тя и тогава беше възрастна или поне така ѝ се беше струвало на Грейс. Винаги имаше сладки в печката или парченца плат за куклите. Грейс отдели и тази картичка.

Взе следващата. Втренчи се в нея, разтърка очи и отново се вгледа. Не беше честно. Беше картичка от цветарски магазин с надпис:

В памет на... На гърба имаше нарисуван букет от червени рози, а по средата беше написано на ръка:

„Дезире. Никога няма да забравя“.

Докато се взираше в нея, картичката се изплъзна от ръцете ѝ и падна на пода.

Дезире. Името сякаш постепенно ставаше по-голямо, докато изпълни цялата картичка.

„Аз съм Дезире — небрежно беше ѝ подхвърлила в първата вечер Катлин. — Аз съм Дезире.“

— Господи! — Грейс започна да трепери и продължаваше да се взира в картичката на пода. — О, господи!

Джерълд седеше в час по английска литература и слушаше как учителят разказва с монотонен глас за пророчеството и символизма на „Макбет“. Джерълд винаги беше харесвал тази драма. Беше я чел няколко пъти и нямаше нужда господин Бенер да му я обяснява. Беше за убийство и лудост. И, разбира се — за власт.

Той беше израснал до властта. Баща му беше най-влиятелният човек в света. А самият Джерълд знаеше всичко за убийството и лудостта.

Господин Бенер щеше да получи разрив на сърцето, ако неговият ученик му обяснеше как се прекършва човешкият живот. Ако му разкажеше за това какви звуци се издават или как изглежда човешкото лице, когато жертвата разбере, че животът си отива. Очите. Очите са най-невероятните.

Беше решил, че му харесва да убива. Както на Джон Лауел, който седеше зад него, му харесваше да играе баскетбол. Можеше да се приеме, че това беше подобен спорт. Още повече, че той залагаше хиляди.

Наистина Роксана не означаваше за него толкова, колкото Дезире. Но беше му харесал моментът, когато оргазмът и смъртта се съединяваха. Но Дезире... Дезире означаваше много повече за него.

Само ако можеше отново да изпита същото нещо. Ако можеше да я върне. Нямаше да е честно, ако не успееше да го преживее отново.

Джерълд реши, че всичко е било заради очакването. Както Макбет, и той беше извършил усилен подготовка — имаше го ужаса, имаше я и съдбата. Роксана бе по-скоро експеримент. Както в химията правиш опит, за да докажеш някоя теория.

Имаше нужда да го направи отново. Още един експеримент. Още един шанс за прецизност. Баща му щеше да го разбере. Неговият баща никога не се беше съгласявал на нещо по-малко от перфектното, а той в края на краищата, беше син на баща си.

Господин Бенер четеше лекция за лудостта на лейди Макбет. Джерълд разтриваше с пръсти гърдите си и се чудеше къде ли се е натъртил.

ГЛАВА 8

Грейс беше ходила и преди в полицейски участък. Винаги беше ги намирала за много вълнуващи. В малък или голям град, на север или на юг, те винаги имаха специфична атмосфера, един контролиран хаос.

И този не правеше изключение. Подът беше с безличен линолеум, по който тук-там можеха да се видят бабунки. Стените бяха или кремави, или мътно бели. По тях се виждаха залепени афиши. Търсени от полицията престъпници, обяви за добрите граждани. Горещи следи за наркотици, самоубийства, изчезнали жени и деца. „Виждали ли сте това дете?“ А на автомата за захарни изделия висеше табелка: „Не работи“.

В отдел „Убийства“ цивилни полицаи приемаха съобщения по телефона или бяха надвесени над пишещите машини. Някой се ровеше в хладилника. Улови аромата на кафе и може би нещо като рибна консерва.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

Когато се обърна към човека, който я попита, Грейс разбра колко изопнати са нервите ѝ. Полицаят беше младо момче, около двадесетгодишен, с тъмна коса и трапчинка по средата на брадичката. Тя се насили да не стиска толкова здраво чантата си.

— Трябва да се видя с детектив Джаксън.

— Той не е тук. — Трябваше му само минута, за да я познае. Не че четеше много книги, но беше видял снимката ѝ в сутрешните вестници. — Госпожица Маккейб?

— Да.

— Може да го почакаете или ако желаете, бих могъл да проверя дали капитанът е свободен.

Капитанът? Тя не познаваше капитана, нито това младо полицайче с трапчинка на брадичката. Искаше да види Ед.

— По-добре да почакам.

Полицаят се опитваше да балансира с две чаши сок и една дебела папка и затова ѝ посочи с глава един стол в ъгъла. Грейс седна, склочи ръце върху чантата си и зачака.

Видя да влиза една жена. Красива блондинка, облечена в розова коприна. Не изглеждаше като човек, който си има работа с отдел „Убийства“. Прилича на делова жена или на съпруга на политик, реши Грейс, въпреки че не ѝ стигнаха силите да продължи, както обикновено правеше, и да разгърне във въображението си нейната история. Отново погледна към коридора.

— Здравей, Тес! — поздрави я младият полицай от бюрото си. — Време беше вече тук да се появи някой от твоята класа.

Тя се усмихна и се отправи към него.

— Бен няма ли го?

— Навън е, прави се на детектив.

— Имам един свободен час и си помислих, че може да отидем да обядваме заедно.

— Не може ли аз да дойда?

— Съжалявам. Съпругът ми е ревнив полицай, който носи оръжие. Предай му, че съм се отбила.

— Ще се занимаваш ли със случая? Ще ни направиш ли психологически портрет на убиеца?

Тя се поколеба. Беше решила да го направи, дори веднъж беше подхвърлила за това на Бен. Той я беше погледнал мрачно. А и тя, като помисли за всичките случаи, с които беше заета напоследък, се отказа.

— Не мисля. Кажи на Бен, че ще взема нещо от китайския ресторант и към шест часа ще си бъда вкъщи. Шест и половина — добави тя.

— Някои хора имат страшен късмет.

— Кажи му и това.

Тръгна да излиза, но забеляза Грейс. Тес я позна по снимките от кориците на книгите ѝ и от вестниците. Като лекар просто ѝ беше невъзможно да си тръгне. Прекоси стаята и изчака Грейс да погледне към нея.

— Госпожица Маккейб?

Не, само не някоя почитателка сега, помисли си Грейс. Не тук и не сега. Тес видя как Грейс се отдръпна и ѝ подаде ръка.

— Аз съм Тес. Тес Парис. Съпругата на Бен.

— О-о, здравейте!

— Ед ли чакате?

— Да.

— Изглежда и двете нямаме късмет. Искате ли кафе?

Грейс се поколеба, канеше се да откаже. Точно тогава в стаята влезе ридаеща жена.

— Синът ми е добро момче. Той е добро момче. Той се е защитавал. Не трябва да го държите тук.

Грейс наблюдаваше как помагат на жената да седне на стола, как една жена — полицай се навежда, над нея и я успокоява. И по двете имаше следи от кръв.

— Да — бързо отговори тя. — Бих искала.

Стана и тръгна към коридора. Тес извади монети от портмонето си и ги пусна в машината за кафе.

— Сметана?

— Не, предпочитам го черно.

— Добър избор. Сметаната обикновено се разпръсква по целия под.

Подаде първата чаша на Грейс. Да бъде внимателна и да проявява разбиране беше част от професията ѝ. Това беше и част от собствената ѝ същност. Тес забеляза, че пръстите на Грейс треперят и знаеше, че не може да ѝ обърне гръб.

— Искаш ли да се поразходим навън? Денят е хубав.

— Добре.

Тес тръгна напред, излезе и се облегна на парапета. Приятно ѝ беше да си спомни, че точно тук — в един дъжд, за пръв път срещна Бен.

— Вашингтон е най-красив през пролетта. Ще останеш ли по-дълго?

— Не знам. — Слънцето беше много силно, просто блестеше. Не беше го забелязала, когато идваше насам. — Трудно ми е да взимам решения.

— Това не е необичайно. След подобна загуба повечето от нас се чувстват в безтегловност за известно време. Когато отново си готова за нормален живот, нещата ще дойдат по местата си.

— Обичайно ли е да се чувстваш виновен?

— Виновен за какво?

— За това, че не си успял да го спреш?

Тес отпи от кафето и погледна разпръснатите жълти нарциси, които се полюляваха от вятъра.

— А можеше ли?

— Не знам. — Грейс си помисли за картичката, която носеше в чантата си. — Просто не знам. — С полуусмивка седна на стълбите. — Прилича на сеанс. Липсва ни само диванът.

— Понякога помага да поговориш с някой, който не е замесен.

Грейс обърна глава, заслони с ръка очите си.

— Ед каза, че си красива.

Тес се усмихна.

— Ед е мил човек.

— Да, така е, нали? — Грейс се обърна и отново склучи ръце върху чантата си. — Знаеш ли, винаги съм можела да посрещна събитията такива, каквито са. Дори съм по-добра, когато карам нещата да станат по начина, по който аз искам. Сегашното положение ме тормози. Мразя да се чувствам объркана. Мразя се, когато не мога да реша накъде да се обърна — наляво или надясно. Дори вече не се чувствам същият човек.

— Силните хора имат по-тежки моменти, когато загубят някого и скърбят. — Тес позна изскърцването на спирачките и се обърна към паркинга. Знаеше, че е колата на Бен и Ед. — Ако се задържиш в града и имаш нужда да си поговориш с някого, обади ми се.

— Благодаря. — Грейс остави чашата си от кафе на земята и бавно се изправи. Докато чакаше Ед да се приближи, дланите ѝ се овлажниха и тя ги изтри в панталоните си.

— Грейс?

— Трябва да ти покажа нещо.

Бен хвана Тес за ръка и влязоха вътре.

— Не, моля те, почакай малко. — Грейс пое дълбоко въздух и отвори чантата си. — Тази сутрин, когато преглеждах съболезнователните картички и картичките от букетите цветя, намерих това. — Тя извади белия плик и го подаде на Ед.

Той извади картичката, обърна я така, че да може да вижда и Бен и я прочете.

— Това говори ли ти нещо, Грейс?

— Да. — Тя затвори чантата си и се почуди защо ѝ се повдига така. Не беше яла. — Това е името, което Кати използваше за „Фентъзи“. Катлин беше Дезире. Това беше нейният псевдоним. Това беше прикритието ѝ, за да не може никой да узнае коя е и къде живее. Но някой все пак е научил. И той я е убил.

— Да влезем вътре, Грейс.

— Трябва да седна.

Тес бутна Ед настрана и нежно прегърна Грейс.

— Ще я доведа вътре след малко — каза тя през рамо.

— Хайде. — Бен отвори вратата и постави ръката си на рамото на Ед. — По-добре да покажем това на капитана. — Като видя, че Ед не помръдва, добави: — Тес ще се погрижи за нея.

— Вземи си дълбоко въздух — каза Тес, докато масажираше раменете на Грейс. Със свободната си ръка премери пулса ѝ.

— По дяволите! Прилоша ми от това. — Грейс малко по малко се преборваше със слабостта.

— Тогава по-добре започни да се храниш, вместо да живееш само на кафе. Не е лошо също и да си почиваш. В противен случай това ще продължава да ти се случва.

Грейс все още държеше главата си надолу, но се обърна така, че да вижда Тес. Прочете в очите ѝ състрадание и разбиране, но смесени със студен, здрав разум. Беше точно комбинацията, от която имаше нужда.

— Добре.

Все още беше много бледа, когато стана, но пулсът ѝ беше подобър.

— Копелето е убило сестра ми. Няма значение колко време ще ми трябва, но аз ще го накарам да си плати за това. — Вдигна назад косата си и си пое дълбоко въздух. — Мисля, че нещата започнаха да се изясняват.

— Готова ли си да влезем вътре?

Грейс кимна и се изправи.

— Готова съм.

След малко тя вече седеше в офиса на капитан Харис. Много бавно и с последователността, която отново откри в себе си, тя разказа как Катлин е била ангажирана с „Фентъзи“.

— Отначало се тревожех, че може да разговаря с някакви манияци, които да ѝ създадат неприятности. Но тя ми обясни системата. Каза ми, че никой, освен човека в главния офис няма телефонния ѝ номер. И че дори не използва собственото си име. Дезире. Тя ми каза, че това е името, което използва за телефонните обаждания. Бях забравила това до мига, в който видях тази картичка. Никой, освен хората, за които работеше и с които говореше по телефона, не знаеше това име.

Бен извади запалката си и започна да я прехвърля от едната в другата ръка. Не му харесваше погледът, който му отправи Тес, преди да тръгне. Щеше да го накара да съжалява за нещо.

— Възможно ли е сестра ви да е казала на някого за работата си през нощта, за това име?

— Не. — Тя прие предложената ѝ от Бен цигара. — Кет беше много затворена. Ако имаше по-близък приятел, това би било възможно. Но тя нямаше. — Пое дълбоко от цигарения дим, след това го издиша.

— Но е казала на теб — напомни ѝ Ед.

— Да, каза ми. — Грейс спря за момент. Мислите ѝ бяха съвсем ясни. — Сега, когато отново си мисля за това, вярвам, че единствената причина, поради която ми каза, е, че се е чувствала малко неуверена. Вероятно е било някакъв импулс. Знам също, че после е съжалявала за това. Няколко пъти се опитах да измъкна от нея нещо повече, но тя нищо не каза. Това си беше само нейна работа. А Кет беше много стриктна в това, което си беше само нейна работа. — Кръговете пред очите ѝ отново се бяха появили и тя здраво стисна клепачи. Опита се да се съсредоточи. — Джонатан. Той може да е знаел.

— Бившият ѝ съпруг?

— Да. Когато говорих с него на погребението, той ми спомена, че Кет е наела адвокат и детектив. Ако е знаел толкова много, има вероятност да е знаел и останалото. Попитах го как е смятал да попречи на Катлин да спечели делото за Кевин, а той ми отговори, че можел да направи всичко необходимо.

— Грейс. — Ед ѝ подаде кафе с мляко. — В нощта, когато е била убита сестра ти, Брийзуд е бил в Калифорния.

— Хора като Джонатан не убиват. Те наемат други да направят това. Той я мразеше. Имаше и мотив.

— Ние вече говорихме с него. — Ед взе цигарата, която изгаряше между нейните пръсти, и я загаси. — Той беше готов да ни сътрудничи.

— Сигурна съм, че е бил готов.

— Каза, че е наел една агенция, която да подслушва телефона на сестра ти. — Ед видя как очите ѝ потъмняха и продължи: — Да я следи. Той е знаел за плановете на сестра ти да спечели попечителството над Кевин.

— Тогава защо го оставихте да се върне в Калифорния?

— Нямахме причини да го задържаме.

— Сестра ми е мъртва. По дяволите! Тя е мъртва.

— Нямаме доказателства, че бившият ти зет е замесен в убийството ѝ. — Харис кръстоса ръце и се наведе над бюрото. — А освен това нищо не го свързва с второто убийство.

— Второ убийство? — Грейс се насили да си поеме бавно въздух и се обърна към Ед. — Станало е още едно убийство?

— Миналата нощ.

Нямаше да позволи отново да я обземе слабост. Бавно отпи от чая, който Ед ѝ беше подал. Беше много важно да запази спокойствието си и здравия разум. Времето за истерии беше отминало.

— Същото? Същото като това на Кет?

— Да. Трябва ни връзката, Грейс. Познаваш ли Мери Грайс?

Замълча за момент. Имаше отлична памет.

— Не. Мислиш, че Кет я е познавала?

— В телефонното тефтерче на сестра ти нямаше такава име — отговори Бен.

— Това е необичайно. Кет беше много подредена за такива работи. За всичко.

— Капитане. — Един млад полицаи подаде глава през вратата. — Получихме информация за Мери Грайс по телекса. — Погледна към Грейс, преди да подаде разпечатката на Харис. — Има списък на хората, при които е работила през последните години.

Харис погледна имената и погледът му бе привлечен от едно от тях. Грейс извади нова цигара. Мозъкът ѝ отново работеше.

— Тя също е работила за „Фентъзи“, нали? Това е връзката.

Запали си цигарата и за пръв път от дни насам се почувства по-силна.

— Това е единственото нещо, което би могло да е връзката.

Харис присви очи, докато я изучаваше.

— Разследването е поверително, мис Маккейб.

— Да не мислите, че ще отида при пресата? — Издуха струйка дим, докато ставаше от стола. — Много грешите, капитане. Единственото нещо, което има значение за мен, е да видя убиеца на сестра ми наказан. Извинете ме.

Ед я настигна в коридора.

— Къде отиваш?

— Да поговоря с човека, който е собственик или който управлява „Фентъзи Инкорпорейтид“.

— Не, няма да отидеш.

Тя спря, колкото да му отправи един гневен поглед.

— Не ми казвай какво да върша. — Обърна се, но нещо ѝ се случи. Беше по-скоро изненадана, отколкото притеснена от това, че рязко я завъртяха и тя се озова в някакъв празен офис.

— Седни, Грейс.

Не седна, а гневно загаси цигарата си в чистия пепелник. И процеди през зъби:

— Знаеш ли какво забелязах току-що. Макар че от известно време ми се случва непрекъснато. Ти обичаш да даваш заповеди, Ед Джаксън. Но аз не обичам да ги изпълнявам. — Беше спокойна, дори прекалено спокойна, но така беше по-добре. — Ти си по-силен от мен, но кълна се в Бога, ако не се махнеш от пътя ми, ще те покося.

Той не се съмняваше в това, но точно сега не беше подходящият момент да го провери.

— Това е работа на полицията.

— Това е моя работа. Моя сестра. И аз най-накрая открих какво мога да правя, вместо да стоя, да съзерцавам тавана и да се питам защо.

Гласът ѝ потрепери, но отново стана спокоен. Беше сигурен, че ако ѝ предложи утеха и помощ, ще ги отхвърли.

— Има известни правила, Грейс. Не е казано, че трябва да ти харесват, но те съществуват.

— Майната им на правилата!

— Добре. Но тогава днес отново може да намерим убита жена, а утре още една. — Видя, че беше улучил и продължи: — Ти си писала

цяла камара криминални романи, но това тук е истинско. Ние с Бен ще си вършим работата, а ти ще си отидеш у дома. Мога да издам заповед за задържането ти. — Спря, когато тя го загледа предизвикателно, полугневно, полуприсмехулно. — Или мога да те поставя под закрила. Ще ти хареса.

— Копеле.

Тази единствена дума можеше да бъде обидна, но Ед знаеше, че е успял.

— Иди си у дома и поспи малко. По-добре иди вкъщи. — Бръкна в джоба си и извади ключа. — Ако не се погрижиш за себе си, отново ще ти стане лошо. А това няма да помогне на никого.

— Нямам намерение да стоя със скръстени ръце.

— Не, ще се нахраниш, ще се напиш и ще ме чакаш да се върна.

Ако има какво да ти кажа, ще ти го кажа.

Хвана във въздуха ключовете, които той ѝ хвърли.

— Какво ще стане, ако убие още някого?

И Ед си задаваше същия въпрос от два часа през нощта.

— Ще го хванем, Грейс.

Тя кимна. Винаги беше вярвала, че доброто побеждава лошото.

— Когато го направите, искам да го видя. Лице в лице.

— Ще поговорим за това. Искаш ли някой да те закара до нас?

— Все още мога сама да шофирам колата си. — Отвори чантичката си и пусна вътре ключовете му. — Ще те чакам, Джаксън. Но аз не съм от най-търпеливите жени.

Когато минаваше покрай него, той я спря за миг. По страните ѝ отново се бе появил цвят, за пръв път от няколко дни. Но това не го успокои.

— Опитай се да поспиш — каза Ед, преди тя да затвори вратата след себе си.

Когато влязоха в офиса на „Фентъзи“, Айлин говореше по телефона. Погледна към тях. Не изглеждаше изненадана, че ги вижда. Довърши инструкциите, които даваше на операторката. Дори когато Бен постави заповедта за обиск на бюрото ѝ, тя не промени изражението си. Когато свърши да говори по телефона, взе заповедта и внимателно я разгледа.

— Изглежда, всичко е както трябва.

— Миналата нощ сте загубили още една жена, която е работела за вас, госпожо Коуфилд.

Вдигна поглед към него, после отново погледна към заповедта.

— Знам...

— Тогава сигурно се досещате, че връзката е тук. Вашият бизнес е единственото нещо, което свързва Мери и Катлин.

— Знам, че изглежда така. — Взе заповедта и я занавива между пръстите си. — Но не мога да повярвам, че е истина. Вижте, казах ви го и преди. Това не е някаква мръсна работа. Аз правя чист и законен бизнес. — Все пак в очите ѝ имаше искрица паника, когато отново вдигна поглед. И Ед забеляза, въпреки че гласът ѝ остана спокоен. — Управлявам бизнеса си съвсем законно. Адвокат на съпруга ми е Смит, той е уредил всичко. Ние не сме никакви мошеници. Просто предлагаме една услуга. Разговор. Ако по някакъв начин се окажех отговорна за смъртта на две жени...

— Госпожо Коуфилд, има само един човек, който носи отговорност за това. И това е мъжът, който ги е убил. — Тя погледна Ед с благодарност и той побърза да продължи: — Една жена се е обадила, за да съобщи, че при Мери става нещо. Не е била нейна съседка, госпожо Коуфилд.

— Да, така е. Бихте ли ми дали една? — попита тя, когато Бен извади кутията си с цигари. — Отказах ги преди две години.

Леко се усмихна, когато той ѝ запали цигарата.

— Поне съпругът ми смята така. Той е много вътре в темата здраве. Да удължим живота си, да подобрим стила си на живот... Не мога да ви кажа колко са ми опротивели тези люцернови кълнове...

— Какво ще кажете за телефонното обаждане, Айлин? — прекъсна я Бен.

Тя дръпна от цигарата си, седна и продължи да пуши бързо и нервно.

— Имало е един клиент, говорили са по телефона с Мери, когато... когато е била нападната. Той я чул да пици и е чул звуци като от борба. И той се обади тук. Сестрата на съпруга ми не е знаела какво да прави и ми позвъни. Веднага след като ми обясни, аз ви се обадох. — Телефонът зад нея иззвъня, но тя не му обърна внимание. — Виждате ли, клиентът ни не е можел сам да се обади в полицията. Не е

знаел нито къде да им каже да отидат, нито пък името на човека в беда. Това е част от предпазните ни мерки.

— Трябва да ни кажете името на вашия клиент, госпожо Коуфилд.

Тя кимна на Ед, после внимателно изтръска пепелта от цигарата си.

— Трябва да ви помоля, ако е възможно, да бъдете дискретни. Не става дума просто да запазя бизнеса си, което съм длъжна да сторя. Чувствам се, сякаш нарушавам тайната на клиента.

Бен погледна към телефона, който отново иззвъня.

— Подобни неща просто нямат значение, когато става въпрос за убийство.

Без да каже нищо повече, Айлин се обърна към компютъра си.

— Той е от най-добрите — обясни тя, когато принтерът започна да работи. — Исках най-добрия модел.

Вдигна телефонната слушалка и прие следващото обаждане. Когато затвори, се завъртя на стола и откъсна распечатката. Подаде я на Ед.

— Джентълменът, който е разговарял е Мери сноци, е Лоурънс Маркович. Нямам адреса му, разбира се. Имам телефонния му номер и номера на кредитната му карта.

— Ние ще се погрижим за това — каза Ед.

— Надявам се. Надявам се много скоро да се погрижите за това.

Когато излизаха от офиса, телефонът отново иззвъня.

Не им отне много време да открият Лоурънс Маркович.

Беше на тридесет и седем години, разведен и на свободна практика. Не работеше в дома си, а в Потомак, Мериленд.

— Господи, погледни тези къщи! — Бен намали и подаде глава през прозореца на колата. — Знаеш ли как вървят местата тук? Четиристотин, петстотин хиляди. Тези хора имат градинари, които изкарват повече, отколкото ние с теб.

Ед погледна навън.

— На мен ми харесва повече там, където живея. Има си лице.

— Лице? — Бен изсумтя, докато прибираще главата си в колата.

— Таксите тук са по-големи от нашата ипотека.

— Паричната стойност на една къща не я прави дом.

— Господи! Само погледни това място. Сигурно квадратният метър е четиридесет или петдесет хиляди.

Ед погледна, но изгледът не го впечатли. Архитектурата беше прекалено модерна, за да е по вкуса му.

— Не знаех, че се интересуващ от имоти.

— Не се интересувам. Е, поне не се интересувах досега. — Бен мина покрай храст бледорозови азалии. — Мисля си, че двамата с докторката рано или късно ще имаме нужда от едно местенце. Тя би могла да си го позволи. Но не и аз. Предполагам, че тук имат правила и за това в какъв цвят да е боклукчийската ти кофа. Доктори, лекари и счетоводители. — И внучки на сенатори, помисли си той, като се сети за произхода на съпругата си.

— И няма никакви плевели.

— Аз харесвам плевелите. Пристигнахме.

Спря колата пред една П-образна двуетажна къща с френски прозорци.

— Сигурно добре се плаща, за да се прикрият данъците.

— Счетоводителите са като полицаите — каза Ед. — Човек винаги има нужда от тях.

Бен влезе в алеята към мястото за паркиране и спря. Искаше му се да сложи за всеки случай някой камък под задното колело, но наблизко нямаше никакви камъни. Имаше три врати и те се почудиха коя да изберат. Решиха да влязат през средната. Отвори им жена на възраст, в сива рокля и бяла престилка.

— Бихме искали да видим господин Маркович, моля. — Ед ѝ показа полицейската си значка. — Полиция.

— Господин Маркович е в офиса си. Ще ви покажа пътя.

От фойето започваше широка стая в черно и бяло. Но обстановката беше твърде скована. На Ед му хареса само идеята за прозорци на тавана. Ще помисли за такива. Тръгнаха надясно. Стигнаха до една жена, която седеше зад абаносово бюро. Наоколо имаше кожени столове и глобуси.

— Госпожице Бес, тези господата са дошли да видят господин Маркович.

— Имате ли насрочена среща? — попита жената зад бюрото и ги изгледа с раздражение.

Косата ѝ стърчеше във всички посоки, сякаш беше ровила в нея с пръстите си. Сега сложи молива зад ухото си и започна да се рови в бумагите на бюрото, за да открие тефтера с насрочените срещи. Телефонът зад нея упорито звънеше.

— Съжалявам, но господин Маркович е много зает. Не му е възможно да приема нови клиенти.

Бен извади полицейската си значка и я завря под носа ѝ.

— О-о! — Тя се изкашля. — Ще проверя дали има възможност да ви приеме. Господин Маркович... — Бен и Ед чуха раздражителния отговор, който последва. — Съжалявам, господин Маркович. Да, сър. Но тук има двама господа. Не, сър. Не съм свършила още със сметката на Берлин. Господин Маркович... господин Маркович, те са от полицията. — Каза последните думи много тихо, сякаш това бе тайна. — Да, сър. Сигурна съм. Не, сър. Добре.

— Господин Маркович ще ви приеме. През тази врата. — Тя вече беше изпълнила дълга си. Вдигна телефонната слушалка. — Тук Лоурънс Маркович и сие.

Ако имаше някакви съдружници, те не се виждаха. Маркович седеше сам в кабинета си. Беше мършав, плешив и с дебели стъкла на очилата. Бюрото му беше черно като това на секретарката му, но два пъти по-голямо. Върху него на купчини бяха натрупани папки. Имаше два телефонни апарата, поне дузина подострени моливи и два калкулатора. Лентите им падаха до пода. В ъгъла на стаята имаше машина за газирана вода. Пред прозореца беше закачена клетка за птички, в която се виждаше голям зелен дългоопашат папагал.

— Господин Маркович? — И двамата детективи показаха личните си карти.

— Да. Какво мога да направя за вас? — Той прокара дланта си по това, което беше останало от косата му, и стисна устни. Не беше излъгал Роксана за обратната си захапка. — Страхувам се, че в момента съм затънал до гуша в работа. Знаете коя дата сме днес, нали? Четиринадесети април. Всеки си трае до последния момент, а после очаква чудеса. Всичко, за което ги моля, е малко пресметливост и организираност. Не мога да направя отсрочки за всички. Зайчета, искат да извадят зайчета от вълшебния цилиндър.

— Така е, сър — започна Бен, но изведнъж осъзна какво бе казал Маркович. — Четиринадесети април ли?

— Аз се регистрирах миналия месец — каза Ед.

— Съжалявам, господа, но този нов закон за данъците направи страхотна бъркотия. Ако работя в следващите двадесет и четири часа, без да спирам може би ще успея да свърша до крайния срок. — Пръстите на Маркович нервно чукаха по калкулатора на бюрото.

— Майната им на данъците — извика папагалът от клетката си.

— Да. — Бен прокара пръсти през косата си и се опита да се въздържа. — Господин Маркович, не сме тук заради данъците. Но какво между другото се облага?

— Тук сме заради Мери Грайс — побърза да каже Ед. — Вие сте я познавали като Роксана.

Маркович инстинктивно натисна копчето за изчистване на цифрите и сграбчи молива си.

— Боя се, че не разбирам за какво говорите.

— Господин Маркович, Мери Грайс е била убита снощи. — Ед изчака малко, но забеляза, че счетоводителят вече е прегледал сутрешните вестници. — Имаме причини да вярваме, че вие сте говорили с нея по телефона, когато е била нападната.

— Не познавам жена с такова име.

— Вие сте познавали Роксана — настоя Бен.

Пребледнелият досега Маркович беше започнал да позеленява.

— Не разбирам какво общо има Роксана с Мери Грайс.

— Те са един и същи човек — каза Бен и видя как Маркович трудно преглътна.

Той вероятно го е знаел. По някакъв начин беше го свързал със заглавията в сутрешните вестници. Но не му се беше видяло много възможно. Затова пък присъствието на двама полицаи посред бял ден в офиса му го правеше съвсем реално. И много лично.

— Имам едни от най-големите сметки в Метрополитен. Няколко от клиентите ми са в Конгреса, в Сената. Не мога да си позволя никакви неприятности.

— Ние можехме да ви изпратим и призовка — започна Ед. — Но ако ни сътрудничите, бихме могли да не вдигаме много шум.

— Но това е шантаж. — Маркович си свали очилата, за да разтърка очите си. Без тях изглеждаше сляп и беззащитен. — С месеци животът ми се върти около проклетите данъци. Не можете да си представите. Никой не желае да си плаща данъците. Трудно може да ги

вини човек. Повечето от клиентите ми имат приходи над шестцифрени числа. Не искат да дават тридесет и пет процента или повече на правителството. Искат от мен да им намеря някаква вратичка.

— Наистина — каза Бен и реши да опита да седне в един от люлеещите се столове. — Нас не ни интересуват причините, поради които сте използвали услугите на „Фентъзи“, господин Маркович. Бихме искали просто да ни кажете какво точно се случи миналата нощ, докато разговаряхте с Мери.

— Роксана — поправи го Маркович. — Чувствам се по-добре, когато мисля за нея като за Роксана. Тя имаше прекрасен глас и беше толкова... е, забавна. Не съм имал много време за жени след развода си. Но това е като водата под моста. Както и да е. Връзката ни с Роксана беше толкова вълнуваща. Три пъти през седмицата можех да говоря с нея и се връщах освежен в кабинета си към бумагите с данъците.

— Миналата нощ, господин Маркович, какво се случи миналата нощ? — прекъсна го Бен.

— Да. Миналата нощ. Не бяхме говорили дълго. Точно бях започнал да се чувствам добре. Знаете, да се отпускам. — Извади носната си кърпа и забърса лицето си. — И изведнъж тя започна да говори с някой друг. Сякаш в стаята имаше някой. Каза нещо от рода на: „Кой сте вие?“ или „Какво правите тук?“. Отначало помислих, че все още говори на мен, шегува се или нещо такова. Но после тя започна да пици. Аз почти изпуснах телефонната слушалка. После каза: „Лоурънс, Лоурънс, помогни ми. Обади се на полицията, обади се на някого“. — Започна да кашля, сякаш думите дразнеха гърлото му. — Започнах да й говоря отново. Беше толкова неочаквано. Мисля, че дори й казах да се успокои. И тогава чух другия глас.

— Мъжки глас? — Ед продължи да си води бележки.

— Да, беше мъж. Не беше нейният глас. Той каза, мисля, че каза: „Ще ти хареса“. Нарече я по име.

— Роксана? — попита Бен.

— Да. Точно така. Чух го да й казва Роксана и чух... — Сега покри лицето си с носна кърпа и постоя така един момент. — Трябва да ме разберете. Аз съм един съвсем обикновен човек. Свел съм сложните неща в живота си до минимум. Имам ниска кръвна захар.

Ед съчувствено кимна.

— Просто ни кажете какво сте чули.

— Чух такива ужасни звуци. Дишане и душене. Тя вече не пицеше, просто издаваше едни сподавени звуци. Оставих слушалката. Не знаех какво да правя, затова просто оставих слушалката.

Махна кърпата от лицето си. Сега то беше посивяло.

— Помислих си, че може би преувеличавам. Помъчих се сам себе си да убедя, но продължавах да чувам звуците. Чувах как Роксана плаче, чувах молещия ѝ глас. Умоляваше го да не я наранява. Чух другия глас да казва, че тя е искала той да я нарани. И че никога преди това не е преживявала подобно нещо. Мисля, мисля, че той твърдеше, че я е чувал да казва, че желае да изпита болка. Но не съм сигурен за това. Всичко беше толкова объркано. Извинете ме.

Стана и се приближи към апарата за газирана вода.

Напълни си картонена чаша. Бързо я изпи и я напълни отново.

— Не знаех какво да правя. Стоях и мислех. Опитах се да се върна към работата си, да забравя за това. Както вече ви казах, продължавах да мисля, че вероятно това е била някаква шега. Но не звучеше като шега. — Пресуши и втората чаша с газирана вода. — Колкото повече седях, толкова по-трудно ставаше да повярвам, че е било шега. Затова се свързах с офиса на „Фентъзи“ и казах на момичето там, че Роксана е в беда. Мислех си, че може би някой се опитва да я убие. Затворих телефона и... и се върнах отново към работата си. Какво друго можех да направя? — Погледът му непрекъснато се местеше от Ед към Бен и не се задържаше на никой от тях. — Продължавах да очаквам, че Роксана отново ще ми се обади и ще ми каже, че всичко е наред. Че просто се е шегувала. Но тя не се обади повече.

— Имаше ли нещо особено в гласа... в другия глас, който сте чули... може ли да се разпознае? — Ед вдигна поглед от тефтера си и видя как Маркович се поти. — Някакъв акцент, тембъра, начина, по който изгражда фразата?

— Не. Беше просто един глас. Почти не можех да го чуя от виковете на Роксана. Вижте, аз дори не знам как е изглеждала. И не искам да знам. Нека бъда откровен, за мен тя не беше нищо повече от, да кажем, служител в супермаркет. Беше просто човек, на когото се обаждах три пъти седмично, за да забравя за работата си. — Като се дистанцираше по този начин, вероятно се чувстваше по-леко. Той е

обикновен човек, помисли си Ед, обикновен и дори честен. Ако бъдем откровени — никой не искаше от него да бъде честен, когато оправя данъчните им документи. — Предполагам, че е имала приятел, който е бил ревнив. Така предполагам.

— Тя каза ли някакво име? — попита Бен.

— Не. Само моето. Тя просто извика името ми. Моля ви, нямам какво повече да ви кажа. Направих всичко, което можах. Дори не бях длъжен да се обадя — добави той. — Можеше да не се забърквам.

— Оценяваме вашето сътрудничество. — Бен стана от стола. — Ще трябва да се отбиете при нас и да подпишете показанията си.

— Детективе, ако не остана на този стол утре до полунощ, ще бъда отговорен за много глоби.

— Регистрирайте се по-рано — изкрещя папагалът от клетката си.

— Елате на шестнадесети сутринта. Попитайте за мен или за детектив Парис. Ще направим всичко възможно, за да не свързваме името ви със случая.

— Благодаря ви. Можете да излезете оттук. — Той посочи към страничната врата и отново включи калкулатора си. Що се отнасяше до него, той беше изпълнил дълга си, даже повече от това.

— Много ли е късно да подам молба за отсрочка? — попита Бен, преди да излезе.

— Никога не е прекалено късно. — Маркович започна да чука по клавишите.

ГЛАВА 9

Грейс не знаеше защо беше приела съвета на Ед да го чака в дома му. Може би защото тук можеше да мисли, освободена от заобикалящите я вещи на сестра ѝ. Трябваше да се занимава с нещо. Мозъкът ѝ винаги работеше по-добре, когато ръцете ѝ бяха заети. Същото правеше и вкъщи, когато трябваше да вземе някакво решение.

Все още ѝ се струваше, че ще направи най-добре, ако поговори със собственика на „Фентъзи Инкорпорейтид“. Да разпитва някого беше нещо, което Грейс със сигурност умееше. С малко помощ, с малко насочване би успяла да се добере до списъка на клиентите. И тогава щеше да го проучи — човек по човек. Ако убиецът на сестра ѝ беше сред тях, щеше да го открие.

И после какво?

Щеше да действа според обстоятелствата. Така пишеше и романите си. Така и живееше. Досега и в двете имаше успех.

Отмъщението беше част от мотивацията. Никога по-рано не бе изпитвала това чувство. Но то я удовлетворяваше. Правеше я по-силна. Да го последва — значеше да остане във Вашингтон. Можеше да работи тук, както би могла да работи навсякъде другаде. А Ню Йорк щеше да я чака, докато се върне.

В противен случай щеше да се чувства така, сякаш беше дала недовършена книга на редактора си. Никой друг не би могъл да напише последната глава на романа вместо Джи. Би. Маккейб.

Не можеше да е толкова трудно. Грейс винаги бе мислила, че полицейската работа изисква уменията да се намери добрият подход и човек да бъде достатъчно упорит и разсъдлив. И, разбира се, да има мъничко късмет. Точно както и при писането на книги. Всеки, който е измислил и разрешил толкова убийства, колкото нея, би трябвало да може да притисне един убиец до стената.

Имаше нужда от списъка на клиентите, от полицейските рапорти и от време да помисли. Всичко, което трябваше да направи, беше да пробие стената, изградена от детектив Ед Джаксън.

Докато изработваше стратегията си, чу, че входната врата се отвори. Сигурно няма да е лесно да го поведе за носа, мислеше си тя, докато се оправяше пред огледалото в банята. Щеше да ѝ бъде по-трудно, защото го харесваше. Изтри лицето си и слезе долу.

— Значи се върна. — Тя спря на площадката на стълбището и му се усмихна. — Как мина денят?

— Добре. — Той премести пликовете с храна в другата си ръка.

Грейс носеше същите прилепнали джинси и провисналия пуловер от онази сутрин, но сега те бяха изпръскани с бяло.

— Какво си правила, по дяволите?

— Слагаш ти тапети в банята. — Тя приближи към него и пое пакетите. — Имаш око за цветовете. Изглеждат чудесно.

— Слагала си тапети в банята?

— Недей да изглеждаш толкова стреснат. Не съм оплескала всичко. Искам да кажа — тапетите. Но банята е като след природно бедствие. Предполагам, че ще се наложи да почистиш. — Широко му се усмихна. — Остана ти половин ролка.

— Да... О, Грейс, аз, разбира се, оценявам жеста ти, но лепенето на тапети предполага известни умения. — Той знаеше как да ги постави. Седмици беше чел затова.

— Слагаш линия, мериш, мажеш с лепило и лепиш. Впрочем изкъщата ти има няколко книжки, в които пише как да се направи това. — Тя надникна в пакетите, но не видя нищо особено. — Качи се и погледни. Между другото изядох всичките ти ягоди.

— Добре. — Мисълта му беше твърде заета с това да пресмята колко му бяха стрували тапетите и лепилото.

— Е, и минералната вода не е лоша, но трябва да вземаш и сода.

Ед се отправи със страх към втория етаж да погледне банята.

— Не пия сода.

— Но аз пия. Вместо нея си взех една бира. О-о, щях да забравя. Обади се майка ти.

Той спря на средата на стълбището.

— Така ли?

— Да. Тя е много симпатична жена. Стана ѝ много приятно, когато аз се обадох. Надявам се, че нямаш нищо против. Не исках да я разочаровам, така че ѝ казах, че живеем заедно и че мислим вече да легализираме нашето съжителство, преди да се е родило бебето.

Тя му се усмихваше по такъв начин, че Ед не можеше да разбере дали говори сериозно. Затова просто поклати глава.

— Благодаря ти. Много ти благодаря, Грейс.

— Винаги можеш да разчиташ на мен. Сестра ти си има нов приятел. Той е адвокат. Съдружник е в една адвокатска къща. Има си собствена къща и апартамент в Оушън Сити. Звучи обещаващо.

— Господи! — беше всичко, което успя да каже той.

— Кръвното налягане на майка ти е нормално. Искаш ли да ти приготвя едно питие?

— Да, моля.

Тя си тананикаше, когато Ед влезе в банята. Той наистина беше очарователен. В торбата имаше и бутилка бяло вино. Не му липсва и вкус, помисли си тя, когато прочете етикета. След това извади нещо, което приличаше на аспарагус. Помириса го, след това сбърчи нос. Да, имаше вкус, но вече не беше сигурна какъв точно.

Намери още цветно зеле, праз и грах. Единственото нещо, което я зарадва, беше гроздето. Без колебание Грейс веднага го опита.

— Изглежда чудесно.

Преглътна зърното и се обърна към вратата, в рамката на която се бе появил Ед.

— Банята. Изглежда чудесно.

— Аз съм много сърчна. — Показа му аспарагуса. — Какво ще правиш с това?

— Ще го готвя.

Остави го на масата.

— Точно от това се страхувах. Не те попитах какво искаш за пиене?

— Аз ще си взема. Почина ли си?

— Да, чувствам се добре. — Наблюдаваше го как изважда бутилка ябълков сок от хладилника. — Мислих доста, докато слагах тапетите в банята ти и си бърбих с майка ти.

— И за какво мислеше?

Той си сипа ябълков сок в една тумбеста чаша, после отвори шкафа и извади бутилка водка. Допълни чашата с водка.

— Страхотен начин да вземаш витамин „А“.

— Искаш ли и ти?

— Ще мина и без витамини. Както и да е. Мислех си, че за известно време ще плащам наема на Кет. Така бих могла да се навъртам наоколо.

Ед остави чашата си. Искаше му се да остане. Но като ченге знаеше, че за нея е по-добре да замине.

— Защо?

— Все още имам работа с адвокатите и застрахователните агенти. — Това можеше да се уреди й от Ню Йорк. И той също го знаеше. За него тя беше доста прозрачна, имаше прекалено голям опит като ченге. Глупаво беше от нейна страна да се опитва да го преметне. Това само по себе си беше странно. Грейс никога не се бе замисляла дали да завоалира истината. — Добре. Става въпрос за съвсем друго. Не мога да тръгна, преди да съм узнала всичко. Ние с Кет не бяхме много близки. Никога не ми е било лесно да си го призная, но е истина. Да остана, да се опитам да открия кой е причинил смъртта й — трябва да направя това заради двете ни. Не мога да обърна гръб на всичко. Ед, не мога да обърна гръб на всичко това, не и преди да съм получила отговори на всички въпроси.

Искаше му се и заради двамата да не беше разбрал какво му казва.

— Не е твоя работа да търсиш убиеца на сестра ти. Това е моя работа.

— Да, за теб е работа, а за мен е необходимост. Можеш ли да разбереш това?

— Не става въпрос дали аз мога да разбера или не. Става въпрос за това, което знам.

Тя наду празния плик от магазина и го спуска, преди Ед да е успял да го сгъне и да го прибере.

— И какво знаеш?

— Че цивилните граждани не могат да се занимават с разследване, Грейс. Те изкривяват нещата. И могат да пострадат.

Докосна с език горната си устна, когато пристъпи към него.

— И точно това най-много те тревожи?

Тя имаше невероятни очи. Такива, каквито човек можеше да гледа с часове. Те се взираха сега в неговите с очакване, с въпрос. Развълнуван и объркан, той докосна с палеца си бузата й.

— Не знам.

След това, защото почувства остра нужда и защото устните ѝ се бяха извили съвсем леко, той се наведе към тях и ги целуна.

Вкусът им беше точно такъв, какъвто му се искаше да бъде. Тя реагира на пръстите му върху лицето си точно по начина, по който му се искаше. Знаеше, че е глупаво. Тя беше Ню Йорк, ярките светлини, скоростта, партитата. А той беше малкият град и никога не знаеше кога отново ръцете му ще бъдат изцапани с кръв. Но се чувстваше чудесно.

Очите ѝ бавно се отвориха, когато устните им се отделиха. Взе си дълбоко въздух, преди да се усмихне.

— Знаеш ли, винаги когато правиш това, правиш страхотно впечатление. Защо не ти стане навик? — Притисна се към него и потърси устните му. Когато почувства ръцете му върху бедрата си, когато усети напрежението, въздъхна. Толкова отдавна, толкова отдавна не се бе изкушавала да го направи. Обви ръце около врата му и почувства с огромно удоволствие, че сърцето му тупти в същия ритъм като нейното. — Няма ли да ме заведеш до леглото?

Той зарови устните си в косата ѝ, търсеци, жадни за повече. Можеше да стане лесно, толкова лесно, просто да я вдигне на ръце и да я занесе до спалнята. Както се бе случвало и преди, но нещо му казваше, че с нея нямаше да бъде толкова просто. С нея нямаше да е обикновеното въргаляне върху чаршафите без никаква мисъл за утре. Притисна устните си до веждите ѝ, преди да я освободи от прегръдката си.

— Ще те нахраня.

— О! — Грейс отстъпи крачка назад. Не ѝ се случваше често да се предложи на някой мъж. За нея това беше повече от някакъв сексуален импулс. Това бе и чувство, и доверие. И доколкото си спомняше, никога не бяха я отблъсквали. — Сигурен ли си?

— Да.

— Чудесно. — Обърна се и взе цветното зеле. Може би за миг щеше да се почувства добре, ако го запрати в лицето му. Но се отказа. — Ако не те привличам, тогава...

За втори път ѝ се случи така рязко да я обърне към себе си. Този път сблъсъкът с гърдите му сякаш беше сблъсък с каменна стена. Сигурно щеше да го наругае, ако той не бе затворил устата ѝ с целувка.

Този път не беше нежен. Не се изненада, когато почувства желанието му и скритата страст. Това я направи много щастлива. А

после не чувстваше вече нищо друго, освен устните му, ръцете му и собствения си експлозивен отговор.

Желаеше я толкова много, че сигурно щеше да бъде много вълнуващо, ако я вземеше сега, тук, в кухнята. Но той искаше много повече от вълнението. Искаше много повече от блясъка на мига. Трябваше му обаче време, за да разбере точно какво иска.

— Още ли мислиш, че те намирам за непривлекателна?

Грейс почувства тръпките по цялото си тяло.

— Може и да греша. — Тя се изкашля, после прокара пръсти по пресъхналите си устни. — Все още ли съм права?

— Така изглежда.

— Добре. След като отворим прозореца, за да излезе част от топлината навън, с какво ще ме нахраниш?

Той се усмихна и докосна косата ѝ.

— Със задушен артишок.

— Ъхъ! — възкликна тя след дълга пауза. — Няма да го правиш много дълго, нали?

— Ще отнеме само половин час.

— Не мога да чакам. — Тя си взе един стол, когато той започна да приготвя съставките. — Ед?

— Да.

— Мислиш ли си за по-дълготрайна връзка?

Той я погледна през рамо, докато миеше зеленчуците под струята студена вода.

— Минавала ми е подобна мисъл.

— Добре. Става. Но бих искала да се споразумеем. Всяка вечер, когато имаме за вечеря артишок, на другата вечер да ядем пица.

— Обещавам. Честен кръст.

Тя стана, за да намери тирбушон.

— Ще поговорим за това по-късно.

Бен погледна към светофара, макар че не шофираше той. До него Тес барабанеше с пръсти по кормилото. Знаеше, че е права, но проблемът беше, че вече не трябваше да се съобразява само със собствените си чувства.

— Бих могла да продължа сама — започна тя, — но ти ще останеш без кола.

— Ед ще ме хвърли до нас.

Светофарът просветна зелено. Тес тръгна с натоварения сутрешен поток.

— Съжалявам, че се разстрои заради това. Но опитай се да разбереш, аз не го правя импулсивно.

Бен раздразнено премести радиото на друга станция.

— Нямах думата, когато се включи в разследването на предишния случай. Очевидно и този път обаче не се иска моето мнение.

— Знаеш, че не е истина. Знаеш, че за мен има значение какво чувстваш.

— Тогава остави ме в участъка и отивай в твоя кабинет. Откажи се от този случай. Ще се оправим сами.

Тя замълча за цели тридесет секунди.

— Добре.

— Добре? — Бен тъкмо се канеше да използва запалката на колата, но се спря. — Просто така?

— Да. — Тес сложи фибата в косата си с обичаен жест и сви към участъка.

— Без да спориш?

— Спорихме за това снощи. Няма смисъл отново да започваме. — Тя влезе в паркинга и спря. — Ще се видим довечера. — Наведе се към него и го целуна.

Хвана брадичката ѝ, преди да успее да се отдръпне.

— Използваш този психологически трик, за да промениш посоката с мен, нали?

Очите ѝ, теменужено ясни, му се усмихваха.

— Изобщо не си прав.

— Не обичам да се намесваш. — Отпусна се отново на седалката и разтри лицето си с ръце. — Знаеш как се чувствам, когато се ангажираш с тази част от моя живот.

— Знаеш как се чувствам, когато ме изхвърляш от някоя част от твоя живот, Бен...

Вдигна ръка и го погали по косата. Преди година дори не го познаваше. Нейният съпруг, бащата на детето, което подозираше, че

носи. Но тя все още беше лекар. Бе полагала клетва. И не можеше да забрави как пръстите на Грейс трепереха върху чашата с кафе.

— Може би ще успея да помогна. Да ви дам възможност да го разберете. Правила съм го и преди.

— И едва не те загубих.

— Сега не е същото. Няма да бъде включена в разследването по същия начин. Бен, мислиш ли, че отново ще се опита да убие? Бен! — Хвана го за ръката, преди да успее да се отдръпне. — Мислиш ли, че отново ще убие?

— Да.

— Да спасиш човешки живот. Това все още има значение, нали? И за двама ни.

Той втренчи поглед в тухлите на сградата на полицейския участък. Животът вътре си имаше жестоки правила. Неговите правила. И тя не трябваше да има нищо общо с тях.

— Предпочитам да го правиш в малкия си уютен кабинет в града.

— И на мен ми харесва повече, когато си седиш зад бюрото и се ровиш в бумагите. Но не може да бъде винаги така. Не и за теб, нито пък за мен. Веднъж вече помогнах. Много силно чувствам, че ще успея да помогна и този път. Той не е нормален човек. Сигурна съм в това, дори само от малкото неща, които ми разказа. Той е болен.

Бен настръхна.

— Няма да позволя отново да те наранят.

— Това, което ще направя, е да ти помогна да го откриеш. А после ще видим.

— Не мога да те спра. — Но тя все още държеше ръката си в неговата и той знаеше, че може да го направи. — Не бих те спрял — поправи се Бен, — но бих искал да помислиш и за собствените си случаи в клиниката, за частните ти пациенти.

— Знаем колко работа мога да поема.

— Добре. — Този разговор му се струваше безкраен. — Ако започнеш да изоставаш, ще кажа на дядо ти за това. Той ще те наплеска по задника, сестро.

— Предупредена съм. — Тя го привлече отново към себе си. — Обичам те, Бен.

— Да? Какво ще кажеш за една демонстрация?

Устните ѝ се притиснаха към неговите. Ед почука с ръка на стъклото на колата.

— Вие двамата не знаете ли, че има странични улички наблизко?

— Я си гледай работата, колега.

Тес погали бузата си в тази на Бен.

— Добро утро, Ед.

— Тес, обикновено не те виждаме два пъти седмично пред участъка.

— Вероятно занаят ще я виждаш по-често. — Бен отвори вратата. — Докторът ще се присъедини към нас за този случай.

— Наистина ли? — Беше усетил несъгласието между двамата. Познаваше ги прекалено добре. — Добре дошъл на борда, докторе.

— Винаги съм щастлива да подам ръка на двама служители на обществото. — Мушна ръката си в тази на Ед, когато се отправиха към участъка. — Как е Грейс?

— Държи се. Решила е да остане в града, докато всичко приключи успешно.

— Разбирам. Това е добре.

— Така ли?

— Направи ми впечатление, че е от тези хора, които не се чувстват добре, когато нещата се случват без тяхно участие. Ще бъде много по-добре, ако и тя е ангажирана. Едно от най-тежките чувства при скръбта е безпомощността. Ако успееш да се справиш с нея, ще се пребориш и със скръбта — почака, докато Ед ѝ отвори вратата. — И освен това ако се върнеш в Ню Йорк, как щеше да успееш да я омаеш?

Бен бавно вървеше след жена си.

— Докторката има телефонния ти номер, Джаксън. А тя е приятна жена — каза той, като подрънкваше с дребните монети в джоба си, — интелигентна, изглежда добре и е богата. — Прегърна Тес през рамото. Щастлив съм да видя, че следваш моя пример.

— Тес си падна по теб, защото има слабост към хора с разстроени мозъци.

Ед се запъти към отдел „Убийства“, доволен, че работата, която им предстои, щеше да смени темата на разговора.

Разположиха се в заседателната зала. Тес разпростря документите за двете убийства пред себе си. Имаше снимки,

заклученията от аутопсиите, полицейските рапорти на съпруга ѝ. Тук имаше повече насилие, отколкото при предишния случай, по който бе работила — ако при убийството изобщо може да се говори за степени на насилие. Общото между тях ѝ беше толкова ясно, колкото и на хората от полицията, които разследваха случая. Но тя виждаше и нещо повече, нещо по-тъмно.

Много внимателно прочете показанията на Айлин Коуфилд, както и бележките от разпита на Маркович. Проучи и официалния рапорт на Ед за събитията в нощта на смъртта на Катлин Брийзуд.

Бен мразеше да я вижда така — съсредоточена и изучаваща късчетата от най-опасната страна на неговия живот. Достатъчно трудно му беше, като си я представяше зад бюрото ѝ, в кабинета ѝ в клиниката. Разбираше с ума си, че не може да я предпази и беше много нервен, когато и тя беше тук, в полицейския участък.

Тя прокара красивия си лакиран нокът по доклада с медицинската експертиза.

— Интересно е, че и двете престъпления са извършени по едно и също време вечерта.

Харис разтри с ръка корема си. От ден на ден чувстваше стомаха си все по-празен.

— Вероятно това е част от шаблона. — Отчупи си едно малко парче от кръглата кифла със стафиди. Беше успял да се накара да повярва, че ако приема калории в малки количества, те не се броят. — Досега не съм имал възможност да ви кажа колко високо цени помощта ви нашият отдел, д-р Корт.

— Сигурна съм, че отделът ще я оцени още по-високо, ако успея да помогна. — Тес свали за малко очилата, с които четеше, за да разтрие очите си. — Мисля, че на този етап на разследването можем да се съгласим, че си имаме работа с човек, склонен към експлозивно насилие и че това насилие има сексуална насоченост.

— Изнасилването обикновено е сексуално насочено — вметна Бен.

— Изнасилването не е сексуално престъпление, а насилие. Фактът, че жертвите са били убити след това, не е необичаен. Обикновено изнасилвачите го правят по много причини — умствено разстройство, ниско самочувствие, лошо мнение за жените, гняв. Гневът винаги е един от факторите. В случаите, когато изнасилвачът

познава жертвата си, се проявява и нуждата му да доминира, да покаже мъжкото превъзходство и сила, да получи това, което вероятно вярва, че му дължат, или това, което мисли, че са му предлагали. Много често те мислят, че жертвите им се съпротивляват и отказват само за да прибавят допълнително вълнение и че обикновено искат да бъдат обладани с насилие.

Тя отново сложи очилата си и седна.

— И при двата случая насилието е в стаята, в която са били намерени жертвите. Използвано е едно и също оръжие — телефонната жица. По всяка вероятност именно телефонът е връзката му с тези жени. Чрез телефона те са му обещали нещо. И той е дошъл, за да си го получи. Не през входната врата, а като е разбил задната. За да ги изненада може би. За да увеличи възбудата и предизвикателството. Склонна съм да вярвам, че първото убийство е било импулсивно. Катлин Брийзуд се е съпротивлявала, наранила го е физически и психически. Тя не е била жената, която си е представял. Или тази, която е обещала да бъде. Той е бил свързан с нея. Изпратил ѝ е цветя на погребението. Изпратил ги е на Дезире. За него тя е била Дезире. Много е важно да помним, че той не е познавал Катлин Брийзуд, познавал е само Дезире. Никога не я е видял такава, каквато е била — даже и когато е бил при нея и когато я е убивал. За него тя е била само образът, който си е създал за нея.

— Но тогава как, по дяволите, я е открил? — попита Бен повече себе си, отколкото Тес. — Как е успял да открие къде живее гласът от телефона? Коя е жената, на която принадлежи този глас?!

— Бих искала да мога да ви помогна. — Тя не се опита да го хване за ръка, както би направила, ако бяха сами. Знаеше, че тук между тях винаги ще има известна дистанция. — Мога само да ви кажа, че по мое мнение този човек е много хитър. Той е по свой начин логичен, следва модела си стъпка по стъпка.

— И първата му стъпка е да си избере гласа — промърмори Ед. — И да си създаде образа на жената.

— Мисля, че това е най-близо до истината. Той има много силно развито въображение. Вярва в това, което си фантазира. Оставил е отпечатъци и при двете убийства. Но не защото е невнимателен. А защото вярва, че е много хитър, че е неуязвим в реалния свят, защото живее в света на собствените си фантазии. Той не само живее в света

на собствените си фантазии, но по всяка вероятност вярва, че живее и във фантазиите на своите жертви.

— Значи ли това, че той е изнасилвал и убивал своите жертви, защото е мислел, че това им харесва? — Бен извади една цигара.

Тес го наблюдаваше как я запали. Бе доловила нервността в тона му.

— В някакво отношение да. Според думите на Маркович, мъжът е казал: „Знаеш, че искаш да те нараня“. Изнасилвачите често казват нещата, както ги мислят. Той е завързал ръцете на Мери Грайс, но не и на Катлин. Мисля, че това е много важно. Според полицейския рапорт Катлин Брийзуд е предлагала по-консервативни и традиционни сексуални фантазии, отколкото Мери Грайс. Връзването и садизмът често са присъствали в разговорите на Мери. Убиецът ѝ е дал това, което е смятал, че предпочита. И я е убил по всяка вероятност, защото е открил тъмното и психично удоволствие след първото свързване на секса със смъртта. Много е вероятно да мисли, че жертвите му изпитват същото удоволствие. Катлин е била импулс. Мери е била реконструкция.

Обърна се към Бен. Може би той не одобряваше, но слушаше.

— Какво мислите за времето на убийствата?

— Какво трябва да мислим?

Тя му се усмихна. Той беше човекът, който обикновено се дразнеше, че отговаряше на въпросите му с въпрос.

— И двете са по едно и също време — в ранната вечер. Има известен шаблон. Това ме кара да се чудя дали не е женен или пък, че живее с някой, който очаква от него в определено време да си е у дома.

Бен проучваше края на цигарата си.

— Може би просто обича да се прибира по-рано.

— Може би.

— Тес. — Ед постави пакетче чай в чаша с гореща вода. — Обикновено нестабилните хора, които го правят по телефона, не отиват по-далеч. Какво прави този мъж по-различен?

— Той не е наблюдател. Той е участник. Тези жени са говорили с него. Между тях не съществува същата дистанция — фактическа и емоционална, както при тези, които надничат с бинокли през прозорците в апартаментите на отсрещната страна на улицата. Анонимността тук не е същата. Той е познавал тези жени. Не Катлин и

Мери, а Дезире и Роксана. Веднъж имах пациент, участвал в изнасилване по време на среща.

— За съжаление не можем да чуем позицията на жертвите, доктор Корт — намеси се Харис.

— Аз лекувах изнасилвача, не жертвата. — Тес свали очилата си. — Не беше накарал насила момичето да правят секс само заради себе си. Предложил го е, настоял е, защото е мислел, че тя очаква това от него. Бил е убеден, че момичето, което му е определило среща, е искало той да поеме отговорността и ако не го направи, ще го помисли за слаб. За недостатъчно мъжествен. Насилвайки я, той не само се е освободил, но е изпитал и чувството на сила, на власт. Моето мнение е, че мъжът, когото търсим, се наслаждава на същото чувство за власт. Той убива тези жени не за да не го разпознаят, а защото убийството е максималната, последна власт. Вероятно произхожда от семейството, където няма възможност да се прояви като властен човек, където авторитетните фигури в живота му са били или са много по-силни. Бил е сексуално потискан и сега експериментира.

Тес отново отвори досиетата.

— Жертвите са били много различни типове жени. Не само като личности, с различно емоционално, но и физически. Това може и да е случайно стечение на обстоятелствата, разбира се, но по-вероятно е да е преднамерено. Сексът и телефонът са единственото общо нещо между тях. Той е използвал и двете срещу тях по най-жестокия и фатален за тях начин. Следващият му избор вероятно ще бъде някой с коренно различен стил.

— Предпочитам да не ни се отдаде възможност да проверим верността на тази теория. — Харис си отчупи още едно парченце от кифлата. — Може ли да се спре? Сам да спре?

— Не мисля. — Тес отново затвори досиетата и ги остави на бюрото. — Няма никакво угрисение, никакво разкаяние, нито терзание. Бележката върху картичката с цветята не е „Съжалявам“ или „Прости ми“, а „Няма да забравя“. Движенията му са внимателно пресметнати. Той не напада някоя жена на улицата, за да я издърпа в алеята или в колата си. Трябва да разберете, той ги познава. Той е продукт на днешното ни общество, в което можеш да вдигнеш телефона и да си поръчаш всичко — от пица до порнография. Трябва само да натиснеш бутона и те стават твои. Това е смесица от

удобството на технологиите и социопатичните тенденции. За него това е много логично.

— Извинете. — Лоуенщайн подаде глава на вратата. — Току-що привършихме с проверката на кредитните карти. — Харис кимна и тя даде разпечатката на Ед. — Нито една не съвпада.

— Нито една?

— Пълна нула. Гледахме за съвпадение в номерата, имената, адресите, възможните псевдоними. Нищо.

— Различни стилове — промърмори Ед и се замисли.

— Трябва да проследим един. — Бен взе няколко листа, които Ед му подаде.

— Може би не. Проследихме нишката с цветята. Било е телефонно обаждане от Блуум Таун. Номерът на кредитната карта е на Патрик Р. Морган. Ето адреса.

— Той появява ли се в някой от тези списъци? — попита Ед, като разучаваше разпечатките.

— Не. Все още проверяваме останалите списъци.

— По-добре да отидем да го посетим. — Бен погледна часовника си. — Адресът му в работата ли имаш?

— Да. „Капитол Хил“. Морган е конгресмен.

Сенаторът можеше да бъде открит в дома му. Жената, която им отвори вратата, беше много сериозна и носеше няколко папки.

— Да? — беше всичко, което каза.

— Бихме искали да видим сенатора Морган. — Ед вече гледаше зад нея и видя махагоновата мебел в хола. Истинска работа.

— Съжалявам, но той не може да ви приеме сега. Ако искате да си насрочите среща с него, обадете се в кабинета му.

Бен извади полицейската си значка.

— Полиция, мадам.

— Не ме интересува. Може да сте и самият Господ — каза тя и едва погледна картата му. — Той не може да ви приеме сега. Опитайте следващата седмица в кабинета му.

Ед подпря с рамо вратата, за да не им я тръшнат под носа.

— Страхувам се, че трябва да сме настоятелни. Можем да поговорим с него тук. — Ед долови погледа ѝ. Беше сигурен, че

въпреки малкия си ръст, тя има намерение да се нахвърли отгоре му.

— Маргарет, какво става, по дяволите? — Въпросът бе последван от продължително кашляне и конгресменът Морган се появи на вратата. Беше дребен мъж с тъмна коса и приближаваше петдесетте. Беше преbledнял, със зачервени очи и носеше домашен халат.

— Тези мъже настояваха да ви видят, сър. Аз им казах...

— Добре, Маргарет. — Въпреки зачервените си очи, Морган широко и любезно се усмихна. — Съжалявам, господа, но както виждате, малко съм настинал.

— Приемете нашите извинения, сър. — Бен отново показва значката си. — Но е много важно.

— Разбирам. Влезте тогава. Но ви предупреждавам да стоите на разстояние. Вероятно все още нося зараза.

Поведе ги през хола към дневната, обзаведена в сини и сиви тонове.

— Маргарет, престани да се мръщиш на господата и иди да се справиш с тези папки.

— Грипът ще ви повтори — предрече тя и излезе.

— Секретарките са по-лоши и от съпругите. Заповядайте, седнете, господа. Ще ме извините, но ще полегна. — Той се разположи на дивана и зави краката си с ангорско одеяло. — Вирус — обясни, като извади хартиената си кърпичка. — Бях здрав като бик през зимата и щом разцъфнаха цветята, пипнах това.

Ед предпазливо взе стол и седна три крачки настрани.

— Хората се грижат повече за себе си през зимата. — Той забеляза чая и каната със сок. Поне взимаше каквото трябва. — Ще се опитаме да не ви отнемем много време.

— Винаги съм помагал на полицията. В края на краищата сме от една и съща страна на барикадата. — Морган кихна в кърпата си.

— Наздраве — каза Ед.

— Благодаря. Какво мога да направя за вас?

— Говори ли ви нещо името „Фентъзи Инкорпорейтид“? — Бен подхвърли въпроса небрежно, като кръстоса крака. Но не изпускате от погледа си лицето на Морган.

— Фентъзи? Не — реши той, след като помисли малко. — Нищо не ми говори. — Имаше невинен израз, докато оправяше

възглавницата под гърба си. — А трябва ли?

— Това е телефонен секс. — Ед си мислеше за вирусите, които са из въздуха. Да си ченге невинаги беше безопасно.

— А-а! — Морган за миг смръщи лице и после отново се облегна. — Действително това е предмет за дискусии. Но все пак мисля, че е работа на федералната комисия по съобщенията и на съда, а не на конгресмените. Поне не на този етап.

— Познавахте ли Катлин Брийзуд, сенатор Морган?

— Брийзуд, Брийзуд. — Морган мърдаше устни, докато изучаваше Бен. — Името не ми е познато.

— Дезире?

— Не. — Той се усмихна отново. — Това не е име, което един мъж ще забрави.

Ед извади бележника си и го отвори, сякаш проверяваше някакви факти.

— Ако не сте познавали Катлин Брийзуд, тогава защо сте ѝ изпратили цветя на погребението?

— Изпратил ли съм? — Морган изглеждаше много учуден. — Вероятно не е била от близките ми познати, но цветя могат да се изпратят по хиляди причини. Най-често по политически. Секретарката ми се занимава с тези неща. Маргарет! — Извика името и веднага започна силно да кашля.

— Не се напрягайте — промърмори секретарката му, когато влезе в стаята. — Изпийте си чая и престанете да крещите.

Точно това ще направи, помисли си Ед.

— Маргарет, познавам ли някоя Катлин Брийзуд?

— Имате предвид жената, която е била убита преди няколко дни?

От пристъпа на кашлица лицето на Морган бе преbledняло. Обърна се към Ед.

— Това ли имам предвид?

— Да, сър.

— Изпратихме ли ѝ цветя, Маргарет?

— Защо трябва да ѝ пращаме? Вие не я познавате.

— На погребението ѝ са били изпратени цветя, поръчани в Блуум Таун с номера на кредитната ви карта. — Ед отново погледна в бележника си и каза номера на картата.

— Това номерът на моята кредитна карта ли е? — попита секретарката си Морган.

— Да. Но аз не съм поръчвала цветя. Освен това при такива случаи ние използваме услугите на Лоримар Флористс. Не използваме Блуум Таун. Не сме поръчвали цветя от две седмици. Последните цветя, които изпратихме, бяха на съпругата на Парсон, когато им се роди бебето. — Тя ядосано погледна към Ед. — Записано е в тефтера ми.

— Маргарет, донесете го, моля. — Морган изчака тя да излезе от стаята. — Господа, виждам, че работата е много по-сериозна, отколкото очаквах, но се страхувам, че не мога да ви бъда от полза.

— Катлин Брийзуд е била убита вечерта на десети април. — Ед изчака, докато Морган кихне в друга хартиена кърпичка. — Можете ли да ни кажете какво правихте между осем и единадесет?

— На десети април? — Морган разтри с пръсти очите си. — Това беше вечерта, когато учредявахме фонда „Шомен“. Знаете, година на избори е. Точно бях в началото на тази неприятна настинка и помня, че едва се влачех. Съпругата ми дойде с мен. Бяхме там от седем до може би около десет. После се прибрахме направо у дома. На следващата сутрин имах среща на закуска.

— В бележника ми няма нищо за изпращане на цветя, откакто пратих тези за бебето на Парсон. — Маргарет влезе в стаята и подаде бележника си на Бен. — Мое задължение е да знам къде и кога изпращаме цветя.

— Сенатор Морган — започна Ед, — кой друг има достъп до кредитната ви карта?

— Маргарет, разбира се, съпругата ми, въпреки че тя си има собствена.

— Децата?

При този въпрос Морган настръхна, но отговори:

— Децата ми нямат нужда от кредитни карти. Дъщеря ми е само на петнадесет. Синът ми е по-голям и е в Подготвителната академия „Сент Джеймс“. И двамата получават достатъчно за разноските си. Очевидно служителят в цветарницата е сбъркал, когато е записвал номера.

— Вероятно — промърмори Ед. Но се съмняваше, че служителят не е разбрал и името. — Може би ще ни помогнете, ако ни кажете къде

е бил синът ви вечерта на десети.

— Протестирам! — Морган се изправи.

— Сър, станали са две убийства. — Бен затвори бележника на секретарката. — Не ни поставяйте в положение на „ходещи по черупки“.

— Вие, разбира се, знаете, че не мога да не отговоря. Но за да приключим, ще ви кажа, че ще помогна с каквото мога.

— Благодарни сме ви — меко каза Бен. — Но за сина ви?

— Той имаше среща. — Морган се протегна за сока и си напълни цяла чаша. — Трябваше да се срещне с дъщерята на сенатор Филдинг — Джулия. Предполагам, че са отишли до Кенети Сентър. Майкъл се прибра към единадесет.

— А миналата нощ? — попита Ед.

— Миналата нощ Майкъл през цялото време си беше у дома. Играехме шах доста след времето за следобедния чай.

Ед си записа и двете алибита.

— Някой друг от прислугата ви има ли достъп до номера на кредитната ви карта?

— Не. — Търпението му, както и желанието му да помага на полицията бяха стигнали до крайния си предел. — Много е просто. Някой е сбъркал. Ако ме извините, повече нямам какво да ви кажа.

— Благодаря ви за времето, което ни отделихте. — Ед се надигна от стола и прибра бележника си. Вече беше решил да си вземе допълнителна доза витамин „С“, като се върне в участъка.

— Ако се сетите за някаква причина тези цветя да са писани на вашата сметка, моля да ни се обадите.

Маргарет беше повече от щастлива, като видя, че си тръгват. Когато вратата се затвори с трясък зад гърба им, Ед пхна ръце в джобовете си.

— Моята интуиция ми подсказва, че мъжът не е замесен.

— Да. Лесно може да се провери за учредяването на фонда, но първо ще проверим дъщерята на сенатора.

— Съгласен съм.

Отправиха се към колата. Въпреки мърморенето на Бен, Ед седна на шофьорското място.

— Знаеш ли, притеснява ме нещо, което Тес спомена.

— Какво?

— Как можеш да вдигнеш телефонната слушалка и да си поръчаш каквото поискаш. Аз самият го правя непрекъснато.

— Пица или порнография? — попита го Бен, но той също мислеше за това.

— Тапети. Направих го миналия месец. Трябваше да дам на момчето номера на кредитната си карта, преди да ми ги изпрати. Колко пъти си давал на някого по телефона номера на кредитната си карта? Всичко, което трябва да направиш, е да кажеш името и номера на кредитната карта, никакви удостоверения, никакъв подпис.

— Да. — Бен въздъхна и зае мястото си. — Предполагам, че това стеснява кръга до няколкостотин хиляди.

Ед се отдалечи от къщата.

— Винаги можем да се надяваме, че дъщерята на сенатора не си ляга късно.

ГЛАВА 10

Мери Бет Морисън беше родена за майка. Когато стана на шест години, вече притежаваше колекция от кукли — бебета, които изискваха редовно хранене, преобличане, подсушаване. Някои от тях можеха да ходят, други да говорят, но на сърцето ѝ лежеше една парцалена кукла с големи очи от копчета и скъсана ръка.

За разлика от другите деца, тя не отбягваше домашните задължения, към които я приучваха родителите ѝ. Обичаше да мие и да полира. Имаше си малка розова дъска за гладене, миниатюрна печка и собствен сервиз за чай. Когато навърши десет години, беше по-добра в печенето на кейк от майка си.

Единствената ѝ истинска мечта и амбиция бе да има свой дом, свое семейство, за което да се грижи. Мечтите на Мери не бяха изпълнени със заседателни зали или кожени куфарчета за документи. Искаше бяла ограда и количка за бебета.

Мери Бет вярваше, че човек трябва да прави това, в което е най-добър. Сестра ѝ бе овладяла адвокатската професия и сега работеше в една адвокатска фирма в Чикаго. Мери се гордееше с нея. Възхищаваше се на гардероба ѝ, на съдебната ѝ защита, на мъжете, които се появяваха и изчезваха от живота ѝ. Но Мери Бет не бе човек, който завивда. Тя режеше купони и печеше сладки за благотворителните разпродажби, апелираше за равно заплащане за равен труд, въпреки че никога не бе членувала в някакво общество или партия, свързана с трудовата защита.

На деветнадесет години се омъжи за приятеля си от детинство. Едно момче, което си бе избрала още в основното училище. Той никога не беше имал късмет. Мери Бет бе внимателна, загрижена, разбираща и винаги го подкрепяше. Правеше го съвсем честно, не от лукавство. Беше се влюбила в него в деня, когато двама побойници го бяха съборили на игрището и му избиха предния зъб. След двадесет и четири годишно приятелство, дванадесет години брачен живот и четири деца тя все още го обожаваше.

Нейният свят се въртеше около дома и семейството. Дори интересите ѝ извън дома бяха насочени отново към семейството. Мнозина, даже и сестра ѝ, мислеха, че светът ѝ е много ограничен. Но Мери Бет само се усмихваше и изпичаше друг сладкиш. Беше щастлива и добра, даже отлична във всичко, което правеше. Имаше всичко, което според нея си заслужаваше да има човек; любовта на съпруга и на децата си. Нямаше нужда от одобрението на сестра си или на когото и да било.

Поддържаше формата си, за да се харесва на съпруга си и за собствено самочувствие. Когато стана на тридесет и две години, все още беше стройна и хубава жена с гладка кожа ѝ топли кафяви очи. Мери разбираше жените, които се чувстваха като хванати в капан в ролята на домакини. Тя би се чувствала по същия начин в някой офис. Когато имаше време, работеше за родителско — учителската асоциация и сдружението за защита на животните. Освен семейството си, обичаше и животните. Те също имаха нужда от грижи.

Внимаваше за храненето си и си мислеше за възможността да има още едно дете.

Съпругът ѝ я ценеше много, въпреки че тя бе оставила повечето от решенията в неговите ръце, поне така изглеждаше. Мери Бет беше слаб противник. И те се бяха карали, както всички. Но ако проблемът бе достатъчно сериозен, Мери просто стискаше зъби и внимателно го поемаше в ръцете си, докато постигне своето. Решението за „Фентъзи Инкорпорейтид“ бе достатъчно важно.

Хари изкарваше добре, но понякога се случваше Мери Бет да работи на час, за да помогне за издръжката на семейството. Беше се явила и получила разрешително за гледане на болни и деца през деня. С допълнителните пари, които спечели, отидоха на десетдневна почивка във Флорида и в „Света на Дисни“. Снимките от тази екскурзия бяха подредени в синия албум с надпис: Нашата семейна ваканция.

Веднъж продава списания по телефона. Въпреки че нежният ѝ глас, доста ѝ бе помогнал, не беше доволна. Като жена, която се оправя с бюджета на времето и на парите, беше открила, че времето, което ѝ отне продажбата, не си заслужаваше парите, които спечели.

Искаше още едно дете. Искаше да успее да събере пари за колежа на четирите си деца, с които Бог я бе дарил. Заплатата на съпруга ѝ,

който работеше в конструкторска фирма, беше добра, но нямаше възможност за допълнителни доходи. Бе открила „Фентъзи“ на корицата на едно от списанията на съпруга си. Идеята да ѝ плащат за това, че говори, я въодушеви.

Отне ѝ три седмици, за да придума Хари, да го накара да мине от пълното несъгласие към скептицизма. И още една седмица, за да преодолее скептицизма и да се съгласи. Мери Бет знаеше как да си служи с думите. И сега щеше да превърне този талант в долари.

Двамата с Хари решиха да работи за „Фентъзи“ една година. За това време Мери Бет си бе поставила за цел да спечели десет хиляди долара. Достатъчно за един приличен колеж, а ако имаха късмет, щяха да стигнат и за таксата на акушерката.

Мери Бет навлизаше в четвъртия месец от работата за „Фентъзи“ и бе почти на половината от заплануваната си цел. Беше много популярна.

Не се притесняваше да говори за секс. В края на краищата, обясняваше тя на съпруга си, човек не може да бъде пуритан след дванадесетгодишен брак и четири деца. Хари дори беше започнал да се забавлява с новата ѝ работа. Понякога той самият ѝ се обаждаше по личния им телефон. Наричаше се Стюд Брюстер и я караше да се кикоти.

Вероятно поради майчиния ѝ инстинкт или поради гениалната ѝ дарба да разбира мъжете и техните проблеми, повечето от обажданията ѝ бяха свързани: по-скоро със съчувствие, отколкото със секс. Редовните ѝ клиенти откриха, че могат да говорят с нея за напрежението си в работата или за грапавините на семейния живот и получаваха разбиране. Тя никога не звучеше отегчено, както техните съпруги или любовници. Никога не критикуваше. А когато случаят го изискваше, можеше да даде съвет, продиктуван от здравия разум.

Тя беше сестра, майка, любовница — това, от което имаше нужда клиентът. Клиентите ѝ бяха доволни и Мери Бет сериозно се замисли дали да не изхвърли малкия си пакет с противозачатъчни хапчета и да направи последен опит.

Беше здрава, волева жена без комплекси, която вярваше, че повечето проблеми могат да бъдат решени с времето, при добро желание, и с чиния орехови сладки. В сметките ѝ обаче не влизаха хора като Джерълд.

А той я слушаше. Нощ след нощ чакаше да чуе гласа ѝ. В него имаше много нежност и спокойствие. Той бе на границата да се влюби и да бъде обладан от мисълта за нея, почти както при Дезире. Както Дезире, тя бе изпълнила съзнанието му. Беше забравил Роксана, За него Роксана не беше повече от опитен лабораторен плъх. А в гласа на Мери Бет имаше доброта. В името ѝ имаше нещо солидно и старомодно. Тя работеше със собственото си име, защото се чувстваше добре с него, когато играеше играта. Мъжът щеше да повярва в това, което му кажеше жена като Мери Бет. Обещанията, които правеше, щяха да бъдат спазени.

Мери Бет беше различна.

Джерълд ѝ вярваше. Искеше да се срещне с нея. Искеше да ѝ покаже колко ѝ е благодарен.

Рано сутрин, късно вечер той слушаше и правеше планове.

Грейс беше се уморила да бъде търпелива. Измина повече от седмица от второто убийство. Ако имаше някакъв напредък в разследването, Ед не беше го споделил с нея. Мислеше, че го разбира. Той беше благороден и състрадателен. Но в същото време беше и полицай, който се съобразяваше с правилата в полицията. Би уважила неговата дисциплинираност, ако тя не пречеше на нетърпението ѝ. Времето, което прекарваха заедно, я успокояваше, но когато останеше сама, нямаше какво друго да прави, освен да мисли, и тя също започна да си прави планове.

Насрочи си срещи. Кратките ѝ посещения при адвоката на Катлин и детектива, когато бе наела, не хвърлиха светлина върху нещата. Не ѝ дадоха нищо повече от това, което Грейс вече знаеше. Надяваше се, че ще събере информация, която да води към Джонатан. В сърцето си тя все още желаше той да е виновният, макар че, както се изразяваше, знаеше, че тази версия не работи. Трудно беше обаче да се откаже. Все пак трябваше да се съгласи, че дори Джонатан да бе отговорен за състоянието на Катлин през последните дни, той не беше отговорен за нейния край.

Но Катлин бе мъртва и трябваше да се намерят други следи.

Най-правата и най-лесно достижимата водеше към „Фентъзи Инкорпорейтид“.

Грейс завари Айлин, както обикновено зад бюрото ѝ. Когато влезе, Айлин затвори счетоводната книга и ѝ се усмихна. В пепелника до лакътя ѝ гореше цигара. През последните дни Айлин се беше отказала даже от това да претендира, че не пуши.

— Добър ден. Какво обичате?

— Аз съм Грейс Маккейб.

На Айлин ѝ трябваше малко време, за да свърже името с това на Катлин. Грейс беше облечена в широк червен пуловер и тесни черни панталони. Носеше обувки от змийска кожа. Не изглеждаше вече като тъжащата сестра от снимките във вестниците.

— Заповядайте, госпожице Маккейб. Ние всички много съжаляваме за Катлин.

— Благодаря.

Разбра по барабанящите пръсти на Айлин, че тя се готви да приеме нападките ѝ. Може би беше най-добре да продължи да я изнервя. Грейс нямаше угризения, че събужда заспалата ѝ вина.

— Изглежда, вашата компания е катализатор за нападението върху сестра ми.

— Госпожице Маккейб — Айлин взе цигарата си и бързо и дълбоко дръпна от нея. — Чувствам се ужасно от това, което се случи със сестра ви, но не се чувствам отговорна.

— Така ли? — Грейс се усмихна и седна. — Тогавя предполагам, че не се чувствате отговорна и за смъртта на Мери Грейс. Имате ли кафе?

— Да, да, разбира се.

Айлин стана и отиде до малката стаичка зад бюрото си. Определено не се чувстваше добре. Искаше ѝ се да бе завела съпруга си на тази краткотрайна почивка на Бермудите.

— Сигурно знаете, че помагаме на полицията, с каквото можем. Всички искаме този мъж да бъде спрян.

— Да, но аз искам той да си плати... Без сметана — добави тя и изчака Айлин да донесе голямата чаша. — Разбирате, че вземам нещата по-навътре от вас или от полицията. Бих искала да ми отговорите на няколко въпроса.

— Не знам какво бих могла да ви кажа. — Айлин отново застана зад бюрото си. Със сядането посегна за цигара. — Казах на полицията всичко, което знаех. Не познавах добре сестра ви. Виждах само

веднъж, когато дойде за събеседването. Всичко останало се правеше по телефона.

Да, Айлин не е познавала Катлин, мислеше си Грейс. Вероятно никой не я е познавал добре.

— По телефона — повтори Грейс. — Мисля, че телефонът е връзката във всичко това. Знаем как работи вашият бизнес. Катлин ми го обясни, така че няма нужда да говорим за това. Кажете ми, идвал ли е тук някой от мъжете, които се обаждат?

— Не. — Айлин разтри слепоочията си, за да премахне главоболието си. Откакто прочете във вестниците за смъртта на Мери Грайс, то не я напускаше. — Не даваме адреса си на клиенти. Разбира се, ако някой реши, може да ни открие, но не виждам причина да го прави. Ние проверяваме дори потенциалните работници при нас, преди да им дадем адреса за събеседването. Изключително много внимаваме, госпожице Маккейб. Искате ми се да разберете това.

— Обаждал ли се е някой да пита за Катлин... за Дезире?

— Не. Но дори и някой да е питал, немало е да получи отговор. Извинете ме — каза бързо тя, когато телефонът иззвъня.

Грейс отпи от кафето си и слушаше с половин ухо. Защо беше дошла? Знаеше, че може да научи много малко, почти нищо повече от това, което бе узнала полицията. Няколко липсващи детайла, няколко парченца. И все пак ключът беше точно в този малък спретнат офис. Всичко, което трябваше да направи, бе да разбере как да го превърти.

— Съжалявам, господин Питърсън, Изабел днес не работи. Искате ли да ви свържа с друга? — Докато говореше, Айлин натисна няколко клавиша и зачете информацията на монитора. — Ако имате нещо специално наум... разбирам. Мисля, че ще ви хареса, ако поговорите с Магда. Да, тя е. Сигурна съм, че ще се радва да ви помогне. Ще го уредя.

Когато остави телефонната слушалка, Айлин нервно погледна към Грейс.

— Съжалявам, това ще отнеме няколко минути. Искате ми се да помогна, но...

— Няма нищо. Ще почакам, докато свършите. — Грейс отново поднесе чашата към устните си. Внезапно я осени една идея. Усмихна се на Айлин, когато тя приключи разговора. — Кажете ми как може човек да получи работа при вас?

Ед не беше в най-доброто си настроение, когато отби по пътя за дома. Беше прекарал по-голямата част от деня в съда, в очакване да даде показания по един случай, по който бе работил преди две години. Ед никога не бе изпитвал съмнения във вината на подсъдимия. Имаше доказателства, мотив и възможност. Двамата с Бен го бяха сгащили и го бяха предали на прокурора.

Въпреки че пресата много го разду навремето, то си беше едно обикновено разследване. Мъжът бе убил съпругата си, по-възрастната и богата своя съпруга, а после се беше постарал да инсценира грабеж. На съдиите им бяха необходими само шест часа, за да го признаят за виновен. Адвокатът на подсъдимия пледира за отлагане на делото. И сега, след две години, човекът, който съзнателно отнел живота на жената, която беше обещал да обича, да уважава и да се грижи за нея, беше представен като жертва на обстоятелствата.

Ед знаеше, че мъжът има добри шансове да се измъкне. Точно в дни като този се чудеше защо си прави труда да си взема полицейската значка всяка сутрин. Можеше да се пребори с огромната бумащина и да не се оплаква. Можеше да рискува живота си, за да защити хората. Можеше с часове да виси в мразовитите зимни дни или в летните горещини. Всичко това бе част от работата му. Но ставаше все по-трудно да приеме усукванията и изкривяването, с които се сблъскваше в съда.

Реши да прекара вечерта в слагане на тапети — в мерене, рязане и лепене, докато забрави, че колкото и упорито да работи, ще губи толкова често, колкото е печелил.

От запад нахлуваха облаци и обещаваха дъждовна вечер. Растенията му имаха нужда от дъжд. И тези в алеята пред къщи, и тези, които бе посадил в градината, на няколко мили оттук. Надяваше се, че ще има време да отскочи да види тиквичките си в края на седмицата. Когато излезе от колата, чу бръмченето на косачката. Погледна и видя Грейс да подрязва тревата в малката полянка пред къщата на сестра си.

Беше толкова красива. Всеки път, когато я видеше, усещаше, че може да я гледа с часове. Лекият ветрец, който носеше облаци, си

играеше с косата ѝ и я разпръскваше по лицето ѝ. Беше си сложила слушалките на уокмена, закачен на колана на джинсите ѝ.

Смяташе да се погрижи за полянката вместо нея, но беше доволен, че не е успял. Сега можеше, без тя да го забележи, да я наблюдава, докато работи. Стоеше и си представяше как го чака да се прибере от работа.

Натрупаните в него яд и гняв постепенно намаляваха. Приблужи се към нея.

В ушите ѝ малкият уокмен свиреше силно и тя се стресна, когато той я докосна по рамото. Усмихна му се, докато държеше косачката с едната си ръка, а другата бе поставила на сърцето си. Силно усети присъствието му. Погледът ѝ потъна в топлите му очи, греещи на неговото излъчващо сила лице. Би бил отличен каубой, реши Грейс, може да живее сам, да живее от земята. И индианците щяха да му вярват, защото очите му не лъжеха.

Може би трябваше да опита перото си за един уестърн, исторически... нещо с полицейски отряд и здрава езда, с точен шериф с червена брада.

Ед свали слушалките от ушите ѝ. Грейс протегна ръка, за да помилва брадата му.

— Здравей. Не чух и дума от това, което каза.

— Забелязах. Знаеш ли, че не трябва да слушаш това нещо толкова високо. Вредно е за ушите.

— Рокът е кофти, ако човек не го слуша високо. — Тя отпусна ръка до бедрото си. — Днес по-рано ли си идваш?

— Не. — И двамата се надвикваха с косачката. Той се наведе и я изключи. — Няма да успееш да свършиш преди дъжда.

— Дъжд? — изненадано погледна към небето. — Кога се е смрачило?

Той се засмя и забрави за часовете, прекарани в съда.

— Винаги ли си така разсеяна за това, което става покрай теб?

— Толкова често, колко е възможно. — Грейс отново погледна небето, после останалата неокосена част от ливадата. — Е, ще довърша утре.

— Мога да го направя вместо теб. Утре имам свободен ден.

— Благодаря, но ти си имаш достатъчно работа. По-добре да прибера това нещо отзад.

— Ще ти помогна. — Тя му подаде дръжката на косачката. Стори й се, че той иска това.

— Днес срещнах Ида — започна Грейс.

Влачеха косачката през ливадата до навеса зад къщата.

— Втората къща нагоре по улицата?

— Предполагам. Вероятно ме е видяла в задния двор. Тя дойде. Миришеше на котки.

— Не съм изненадан.

— Както и да е, искаше да ми каже, че имала много добри усещания за мен. — Грейс вдигна покривалото. Ед подпря косачката зад ъгъла. — Чудеше се дали съм била в Шайло... в битката за Шайло.

— И ти какво й каза?

— Не исках да я разочаровам. — Като зави косачката с покривалото, Грейс разкърши рамене. — Казах й, че един куршум на янките е улучил крака ми. И че даже и днес понякога накуцвам, като ходя. Това я задоволи. — Имаш ли някакви планове за тази вечер?

Вече се бе научил мисълта му да скача с нейната.

— Ще слагам тапети.

— Тапети? О, тази мръсна сива работа! Мога ли да ти помогна?

— Ако искаш.

— Имаш ли някаква истинска храна?

— Вероятно мога да намеря нещо.

Спомни си за аспарагуса и бързо продължи:

— Почакай малко.

Хукна към къщата точно когато запръскаха първите капки дъжд. Изтича обратно, като носеше пълна торба с картофи.

— Неприкосновен запас. Ще те надбягам.

Преди да успее да се съгласи, тя се затича. Завладя го с начина, по който прескочи оградата, подпряна на една ръка. Настигна я на три крачки от задната врата на къщата и за най-голямо учудване и на двамата, я вдигна на ръце. Смеейки се, тя го целуна бързо и силно.

— Бърз в краката, детектив Джаксън.

— Тренирам, за да преследвам лошите момчета.

Притисна устните си към нейните. Дъждът продължаваше да се усилива. Беше толкова приятна. Стана му още по-мила, като чу мъркащата й въздишка. Навсякъде, където устните му докосваха лицето й, то бе влажно. Студено и влажно. Беше лека като перце и с

часове можеше да стои така и да я държи на ръце. Тя потрепери и той я притисна към себе си.

— Ще се измокриш. — Обърна се към вратата и със съжаление я пусна до себе си, за да порови в джобовете си за ключа. Грейс влезе вътре и се отърси от водата като куче.

— Топъл е. Обичам топлия дъжд. — Прокара ръце през косата си. Тя се разпиля в безпорядък, който така ѝ отиваше. — Знам, че ще ти разваля настроението, но се надявах, че вече имаш да ми кажеш нещо повече.

Не промени настроението му. Беше очаквал въпроса ѝ.

— Вървим много бавно, Грейс. Единствената нишка, която имахме, ни доведе до задънена улица.

— Сигурни ли сте в алибито на сина на конгресмена?

— То е желязно. — Сложи чайника на печката. — Бил е в Кенети Сентър в нощта, когато е била убита Катлин. Пази билета, имаме показанията на момичето му и една дузина свидетели, които са го видели там.

— Би могъл да се измъкне.

— Не е имал достатъчно време за това. Имало е пауза в девет и петнадесет. Бил е във фойето и е пил лимонада. Съжалявам.

Поклати глава. Подпря се на перваза и си извади цигара.

— Знаеш ли кое е най-ужасното нещо? Дадох си сметка, че ми се искаше това момче, което никога не съм виждала, да е виновно. Надявах се, че алибито му ще се разклати, и ще го арестувате. А аз дори не го познавам.

— Човешко е. Искаш всичко това да свърши.

— Не знам какво искам. — От устните ѝ се изтръгна въздишка. Не ѝ хареса жалният, тъжен звук. — Искях и Джонатан да е виновен, защото го познавам, защото той... няма значение — реши тя, като си запали цигарата. — Не е нито един от тях.

— Ще го открием, Грейс.

Гледаше втренчено Ед, докато парата пицеше от чайника.

— Знам. Не смятам, че мога да продължавам да правя обикновените неща, да мисля какво имам да свърша утре, ако не бях убедена в това. — Пое си дълбоко въздух. Имаше още нещо, за което си мислеше, нещо, което не можеше да отmine. — Той ще продължи, нали?

Ед се обърна, за да сложи чая.

— Трудно е да се каже.

— Не. Не, е. Бъди откровен с мен. Не обичам да ме предпазват от истината.

Искаше му се да я предпази от всичко това не само защото беше негов професионален дълг, а защото това бе тя. Но точно защото бе тя, беше просто невъзможно да го скрие.

— Не мисля, че е приключил.

Тя кимна и посочи към чайника.

— По-добре се оправи с това, преди да е извряла водата.

Докато той приготвяше чашите, Грейс си мислеше какво бе направила днес. Трябваше да му каже. Борбата със съвестта ѝ беше остра и безмилостна. Не беше лесно да не ѝ обърне внимание. Трябваше обаче да му каже в момента, когато ще бъде много късно да ѝ попречи. Отиде до хладилника и надникна в него.

— Предполагам, че нямаш хотдог?

Хвърли ѝ поглед, изпълнен с такава искрена загриженост, че тя си прехапа езика.

— Наистина ли ядеш тези неща?

— Не. — Затвори вратата и се надяваше да има поне фъстъчено масло.

Добре работеха заедно. Грейс се справи с повечето от тънките ивици дърво, когато опита силите си с чука. Но първо трябваше да поспори с Ед. Идеята му за помощ беше много странна — да седи на стола и да го гледа как работи. Не беше заради това, че можеше да повреди нещо, макар че имаше и такива съображения. По-скоро се притесняваше, че може да се нарани. Но само след час се убеди, че ако си науми да прави нещо, тя го прави като професионалист. Може би правеше по-водна сместа, но като добавяше малко пясък, работата се оправяше. Нямахше значение, че това му отнема време. Можеше да изглежда глупаво, но самото ѝ присъствие ускоряваше работата му.

— Ще стане страхотна стая. — Грейс потри брадичката си с opakото на ръката. — Наистина ми харесва как я правиш във формата на малко ел. Всяка цивилизована спалня трябва да си има холче.

Искаше му се тя да я хареса. В мислите си вече я виждаше завършена до пердетата на прозорците. Щяха да бъдат в синьо, за да

може слънцето да прониква през тях. Лесно можеше да си я представи, както лесно си представяше и нейното присъствие в стаята.

— Мисля да сложа няколко прозореца на тавана.

— Наистина?! — Грейс отиде до леглото. Седна и изви врата си нагоре. — Можеш да си лежиш и да гледаш звездите. Или в нощ като тази — дъжда. — Това ще бъде много хубаво, мислеше си тя, докато гледаше нагоре към недовършения таван. — Сигурно ще е чудесно да спиш, да се любиш или просто да мечтаеш под стъклото. Ако някога решиш да отидеш в Ню Йорк, можеш да направиш цяло състояние, като пре моделираш мансардите.

— Липсва ли ти? — Ед се съсредоточи в работата си, за да не погледне към нея.

— Ню Йорк? Понякога. — Установи, че липсата е по-малка, отколкото бе очаквала. — Знаеш ли от какво имаш нужда тук? От място за сядане до прозореца. Когато бях малко момиче, винаги си мислех колко ще е хубаво, ако има място за сядане до прозореца, където да си мечтае човек. — Стана и сви ръце. Странно колко бързо несвикналите с физическа работа ръце отмаляват. — Прекарвах повече от времето си, като се криех на тавана и мечтаех.

— Винаги ли си искала да станеш писателка?

Грейс отново започна да бърка разтвора.

— Обичам да лъжа. — Тя се засмя и размаза подобната на кал смес върху главата на пирона. — Не измислях големи лъжи. Само хитрини, за да се измъкна от неприятностите. Измислях всевъзможни истории. Възрастните се забавляваха и ми се разминаваше леко. Това винаги дразнеше Катлин. — Замълча за миг. Не искаше да си спомня за лошите неща. — Каква е тази песен?

— Това е Патси Клайн.

Грейс се заслуша за момент. Не беше музика, която би избрала, но в нея имаше нещо, което ѝ хареса.

— Не направиха ли филм за нея? Разбира се, че имаше. Загинала е при самолетна катастрофа през шестдесетте. — Отново се заслуша. Песента звучеше така жива, така жизнена. Грейс не беше сигурна дали песента я кара да се смее, или да плаче. — Предполагам, че това е още една причина да искам да пиша. Да оставя нещо след себе си. Разказът е като песента. Той остава. Струва ми се, че напоследък по-често си мисля за това. Ти мислил ли си някога да оставиш нещо след себе си?

— Разбира се. — И напоследък все по-често, помисли си той, но по други причини. — Праправнуци.

Това я разсмя. Сместа се шльопа върху ръкава на пуловера ѝ, но тя не си направи труда да го избърше.

— Това е много хубаво. Предполагам, че мислиш по този начин, защото имаш голямо семейство.

— Откъде знаеш, че имам голямо семейство?

— Майка ти спомена. Двама братя и сестра. И двамата са женени, въпреки че Том и... — трябваше да помисли малко — Скот са по-малки от теб. Имаш, чакай да си спомня, трима племенника — Хю, Дейви и Лоти.

Можеше само да поклати глава.

— Забравяш ли някога нещо?

— Нищо. Майка ти се надява на правнук, но още никой не може да я зарадва. Освен това все още се надява, че ти ще се откажеш от гонитбата на престъпниците и ще се присъединиш към строителната фирма на чичо си.

Почувства се неловко. Взе една дъска и започна да я почуква.

— Както забелязвам, двете доста сте си поприказвали.

— Тя ме взе за слушател, не помниш ли? — Той се изчерви малко, но достатъчно, за да ѝ се прииска да го прегърне. — Всъщност хората често ми разказват подробности от живота си. Никога не съм знаела защо.

— Защото си добър слушател.

Тя се усмихна. За нея това бе един от най-големите комплименти.

— Защо не строиш къщи с твоя чичо? Ти обичаш да строиш.

— Това ме разтоварва. Точно както песните на Мерил Хагарт, които слушаме сега. Ако ги слушах по цял ден и всеки ден, щяха да ме отегчават.

Тя прехапа език, като пръсна от сместа по улея.

— Говориш на човек, който знае колко отегчителна може да бъде полицейската работа.

— Тя е като ребус. Като дете нареждала ли си пъзели? От онези с двадесет и петте хиляди парчета?

— Разбира се, след няколко часа се отказвах. Другите полудяваха, като видеха как съм късала от ъгълчетата на парчетата, за да ги съединя.

— Аз можех с дни да прекарам в това занимание и никога не ми омръзваше. Винаги започвах от външната част към средата. Колкото повече парчета успях да съединя и се появяваше някакъв детайл, толкова повече се приближавах към картината.

Тя спря, защото бе разбрала.

— Никога ли не ти се е искало да започнеш направо от сърцевината, като пратиш по дяволите всичките детайли?

— Не. Ако го направиш, все още търсиш как да съединиш краищата. Търсиш нишката, която ги свързва и ги прави едно цяло. — Като закова и последния пирон, той отстъпи крачка назад и погледна дали всичко е свършено. — Удоволствието е огромно, когато поставиш и последното парченце и видиш завършена цялата картина. Това момче, на което сега сме по петите... Все още нямаме всичките парченца. Но ще ги имаме. Веднъж да ги съберем, ще ги наредим, докато всичко съвпадне.

— Винаги ли съвпадат?

Погледна към нея. Проклетата смес се беше размазала по лицето ѝ, а изразът му бе толкова напрегнат. Ед се опита да изчисти с палеца си част от хоросана по бузите ѝ.

— Рано или късно. — Той остави чука на земята и взе лицето ѝ в двете си ръце. — Довери ми се.

— Вярвам ти. — Имаше добри очи и силни ръце. Тя се приближи към него. Искеше повече от утеха, имаше нужда от повече. — Ед... — Чуването по вратата на долния етаж я накара ядосано да се отдръпне. — Изглежда, имаме компания.

— Да. С малко повече късмет ще се отърва от тях за пет минути.

Вдигна вежди. Със задоволство долови в гласа му нотки на раздражение.

— Детективе, днес може би е щастливият ви ден. — Тя го хвана за ръка и слязоха на долния етаж заедно.

Щом отвори вратата, в стаята нахлуха Тес и Бен.

— Господи, Ед, не знаеш ли, че хората могат да се удавят навън. Какво, по дяволите... — Той зърна Грейс. — О, здравей!

— Здравсти! Успокой се. Оправяхме стените. Здравей, Тес! Радвам се да те видя. Не успях да ти благодаря.

— Винаги можеш да разчиташ на мен. — Тес се надигна и дръпна Ед надолу, за да го целуне по бузата. — Извинявай, Ед. Казах

на Бен, че първо трябва да се обадим.

— Няма проблеми. Сядайте.

— Сигурен ли си, че тази каса ще ни издържи? — Бен помогна на жена си да седне на един кашон и извади бутилка вино. — Има ли чаши тук?

Ед взе бутилката и вдигна въпросително вежди.

— Какъв е поводът? Обикновено носиш евтино мускатово.

— Това е в знак на благодарност към теб особено сега, когато ще ставаш кръстник. — Бен взе ръката на Тес и я задържа в двете си ръце. — След седем месеца, една седмица и три дни. Повече или по-малко.

— Бебе? Ще си имате бебе? — Ед прегърна Бен през кръста и го стисна. — Добре върви, партньоре. — После взе свободната ръка на Тес, сякаш се канеше да провери пулса ѝ. — Добре ли си?

— Чудесно. Бен едва не припадна, но аз съм добре.

— Аз едва не съм припаднал? Може би изгубих дъх за няколко минути, но не съм припаднал. Ще взема чаши. Гледай я да седи и да не става, чу ли?

— Ще ти помогна. — Грейс взе бутилката вино от Ед и последва Бен в кухнята. — Сигурно си на върха на щастието?

— Мисля, че още не мога да свикна с мисълта. Семейство. — Той започна да вади чаши, докато Грейс намери тирбушон. — Никога не бях мислил за свое семейство. И после изведнъж се появи Тес. И всичко се промени.

Грейс се взираше в бутилката, докато вадеше тапата.

— Странно как семейството прави всичко да се върти около него.

— Да. — Бен постави чашите на масата и я хвана за раменете. — Как се справяш?

— По-добре. През повечето от времето по-добре. Най-трудно ми беше да повярвам, че вече я няма и че никога повече няма да я видя.

— Знам какво изпитваш — каза Бен. Като почувства инстинктивното ѝ отдръпване, добави: — Загубих брат си.

Тя извади тапата и едва тогава успя да вдигне поглед към него. В очите му имаше доброта. Бяха по-прочувствени, по-неспокойни и притеснени от тези на Ед, но и те като неговите бяха изпълнени с доброта.

— И как се справи?

— Много трудно. На брат ми всичко му вървеше и аз бях луд по него. Не мислехме по един и същ начин, но бяхме здраво свързани. Замина за Виетнам веднага след като завърши училище.

— Съжалявам. Сигурно е ужасно да загубиш близък човек във войната.

— Той не умря във Виетнам. Само най-доброто от него умря там. — Бен взе бутилката и започна да налива в чашите. Странно, след всичките тези години помнеше нещата толкова ясно. — Върна се съвсем друг човек — озлобял, изгубен. Отдаде се на наркотиците, но това не му помогна. — Грейс си помисли за сестра си и за шишенцата валиум, разпилени из къщата. — Трудно е да ги обвиним, че са избрали лесния път.

— Да, трудно е. Какво стана с него?

— Накрая вече не можеше без тях. И стигна до свръхдоза.

— Съжалявам. Наистина съжалявам. — Сълзите ѝ рiekнаха. Сълзите, които бе успяла да преглъща с дни. — Не исках да заплача.

— Няма нищо. — Той твърде добре я разбираше. — Понякога е по-добре, като поплачеш.

— Всички казват, че разбират, но не е така. — Когато Бен я прегърна, тя продължи: — Не можеш да знаеш какво означава да загубиш частица от себе си, преди това да ти се случи. Нищо не можеш да направиш, за да се подготвиш за такова нещо, нали? И нищо не можеш да направиш след това, след като си го изпитал... Това е най-страшното от всичко — безсилието. Колко време... колко време ти трябваше, за да го преодолееш?

— Ще ти кажа, когато това стане.

Тя кимна. Постоя още миг с глава, облегната на рамото му.

— Всичко, което може да направи човек, е да продължи да живее, нали?

— Точно така. След време започваш да не мислиш за това всеки ден. После нещо се случва в живота ти — нещо като Тес. И можеш да продължиш. Не забравяш, но можеш да продължиш.

Грейс се отдръпна и изтри с две ръце сълзите от лицето си.

— Благодаря.

— Ще се оправяш ли?

— Рано или късно — подсмръкна тя и успя да се усмихне. — Мисля си, че ще е скоро. Хайде да вземем чашите и да се връщаме.

Днес ще празнуваме.

ГЛАВА 11

Мери Бет Морисън се беше прегърбила над месечния им бюджет и слушаше кавгата на двете по-големи деца. Неуморни са, помисли си тя и се опита да разбере къде бе надвишила разходите в магазина за храна.

— Йон, ако се разстройваш така, когато Лори влиза в твоята страна, не трябва да играеш тази игра.

— Но тя играе нечестно — оплака се Йон. — Винаги играе нечестно.

— Не е вярно.

— Вярно е.

Ако не се опитваше да намери откъде да съкрати сто долара на месец, можеше да изслуша аргументите им докрай.

— Може би ще е по-добре, ако прекратите играта и се приберете в стаите си.

Кроткият тон, с който им го каза, имаше желанния ефект. Децата се успокоиха достатъчно, за да си изкажат аргументите шепнешком.

Галеничето на семейството — Приси Пат, както я наричаха останалите деца по нейно желание, настояваше майка ѝ да ѝ оправи шнолата на косата. Патриша бе само на пет години, но си беше истинско девойче. Мери Бет остави настрана сметките и дълго се занимава с копринената ѝ панделка. Шестгодишният ѝ син правеше всичко възможно да предизвика друга битка между по-големият си брат и по-голямата си сестра, които се опитваха да превземат света. Телевизорът работеше, а котенцето, което имаха отскоро, фучеше срещу Бланки, техния кокер шпаньол. Беше обикновена петъчна вечер у семейство Морисън.

— Мисля, че оправих шевролета. Имаше нужда от синхронизиране.

Хари влезе в дневната, като бърсеше ръце в кърпата за чинии. Мери Бет си помисли колко ли пъти му беше казвала да не разхвърля кухненските кърпи из цялата къща. Подаде си бузата за целувка. Усети

аромата на одеколона му за след бръснене, който беше му подарила за рождения ден.

— Това е моят герой. Не искам да умира така!

— Успокой се, Йон — каза Хари и взе Пат на ръце. — Защо не отидем да видим как върви сега колата?

Мери Бет вдигна глава от бюрото. Идеята да излезе за малко навън я изкушаваше. Може би щяха да си купят сладолед или да поиграят с децата на миниатюрния голф. После погледна отново към сметките си.

— Трябва да привърша с това, за да мога утре сутринта да внеса парите.

— Изглеждаш уморена. — Хари лепна една целувка на бузата на Пат и после я пусна на земята.

— Само малко.

Той погледна към сметките и цифрите.

— Мога да ти помогна.

Без да се обърне, Мери Бет отговори:

— Много ти благодаря, но след последния път, когато ми помага, не ми стигнаха шест месеца, за да оправя нещата.

— Обиждаш, а? — Той разроши косата ѝ. — Щях да ти се разсърдя, ако не беше истина... Йон, ти предизвикваш късмета си.

— Тя приема играта прекалено на сериозно — промърмори Мери Бет. — Точно като баща си.

— Игрите са сериозно нещо — наведе се той към нея и прошепна в ухото ѝ: — Искаш ли да поиграем?

Тя се засмя. Това бе мъжът, когото познаваше повече от двадесет години и той все още ускоряваше пулса ѝ.

— Ще приключи сметките чак в полунощ.

— Ще ти помогна ли, ако изведа малко децата?

Усмихна му се.

— Сякаш четеш мислите ми. Ако имам поне един час тишина, може би ще намеря начин да вмъкна в бюджета тези пари за новите дрехи.

— Не казвай нищо повече. — Той се наведе и я целуна. От мястото си на пода Йон притвори очи. Родителите му постоянно се целуваха. — Направи си една услуга и махни тези лещи. Твърде дълго стоя с тях.

— Вероятно си прав. Благодаря, Хари. Може би спасяваш моя здрав разум.

— Аз те харесвам луда. — Отново я целуна. После вдигна ръце и извика: — Някой да има настроение за разходка и огромен плодов сладолед със сметана? Среща в гаража след две минути.

Мигом се вдигна врява. Разпиляха се частите на играта. Затърсиха се обувки. Бланки изхвърча с лай, а котето го последва навън. Мери Бет подаде на Пат розовото ѝ пуловерче с апликациите и напомни на Йон да ѝ среше косата. Той не го направи, но важното беше, че му напомни.

За десет минути къщата се изпразни. Мери Бет се наслади на тишината и отново седна зад бюрото. Утре трябваше да направят едно семейно почистване, но точно сега нямаше дори да поглежда към хаоса, който децата оставиха след себе си.

Имаше всичко, което искаше — любящ съпруг, деца, които я караха да се радва, дом със специфична атмосфера и, надяваше се, шевролет, който няма да се подпали. Отново се наведе над сметките си и се отдаде на работата.

Половин час по-късно се сети за съвета на Хари да си махне лещите. Те бяха нейното единствено дребно удоволствие, което си бе позволила. Мразеше да носи очила. Мразеше ги от мига, в който на осем години ги сложи за пръв път. В гимназията често ходеше като сляпа из коридорите, защото отказваше да ги носи. Но като човек, който винаги е знаел какво иска и как да го постигне, едно лято си намери работа и отдели всеки спечелен цент за контактни лещи. От този момент нататък си създаде навика да ги слага, щом стане от леглото, и да ги оставя в разтвора за лещи, преди да си легне отново.

Когато четеше или се занимаваше с книгата им, очите обикновено я заболяваха след няколко часа. Тогава махаше лещите и продължаваше работата си с нос, забит в страниците. Недоволна, тя остави сметките и се качи на горния етаж, за да махне лещите за през нощта.

Мери бе много съвестна във всичко, което правеше. Почисти лещите, направи им нов разтвор и ги остави да киснат в него. Пат обичаше да рови в чекмеджето за червило, затова Мери Бет ги вдигна на горната лавица при лекарствата. Наведе се към огледалото в банята и реши да оправи грима си. Двамата с Хари с дни не бяха успели да

намерят време да се любят. Но тази вечер, когато пратят децата в креватите им...

С усмивка Мери Бет се протегна за червилото си. Не обърна внимание на лаенето на кучето. Ако му се налагаше да излезе, трябваше да се постиска малко.

Джерълд натисна вратата на гаража, която водеше към кухнята, и влезе вътре. Отдавна не се бе чувствал така добре. Точно това усещане — на напрегнатост и очакване правеше живота ценен. Трябваше по-рано да го разбере. Беше все едно, че си полубог — като тези от старогръцките митове, с безсмъртен баща и смъртна майка. Героичен, безжалостен и благословен. Той наистина беше такъв. Баща му, силен и властен, изглеждаше недосегаем. Майка му беше красива... и вятърничава. А той, като техен син, можеше да почувства силата и да опознае страха. Комбинацията беше невероятна. И точно затова изпитваше съжаление и презрение към смъртните. Те минаваха в този живот като слепци, никога не разбираха колко близо до смъртта вървят или колко бързо той можеше да я предизвика.

Все повече заприличвам на баща си, мислеше си Джерълд. Все повече виждаше всичко, знаеше всичко. Скоро нямаше да има нужда от компютъра, за да му показва пътя. Той просто щеше да знае.

Навлажни устните си с език. Промъкна се през откренатата врата. Не очакваше да има куче. Видя го, застанало в ъгъла и ръмжащо. Разбира се, че щеше да се наложи да го убие. Зъбите му проблеснаха в тъмнината в мига, когато го реши. И веднага съжали, че поради липса на време нямаше да може да опита и това. Отвори малко по-широко вратата и пристъпи вътре, когато я чу да вика:

— За бога, Бланки, стига! Господин Карлис отново ще се оплаче. — Мери Бет се приближи към задната врата. Движеше се повече по памет, не си направи труда да запали лампата. — Хайде, излизай.

От ъгъла си Бланки продължаваше да гледа към вратата на гаража и да ръмжи.

— Слушай, нямам време за теб. Искам да свърша със сметките. — Тя се приближи към него и го хвана за каишката. — Навън, Бланки. Не вярвам да се впрягаш толкова заради едно глупаво коте. Ще свикнеш с него. — Тя бутна кучето до вратата и го изтласка навън.

Смехът, който чу, смехът, изпълнен със задоволство, сякаш я сграбчи за гърлото, когато се обърна.

Тя бе всичко това, което Джерълд си мислеше, че е. Топла, мила и разбираща. Тя го чакаше, разбира се. Дори изгони кучето навън, за да не ги притеснява. Беше толкова красива с широко отворените си изплашени очи и с големия си закръглен бюст. Миришеше на хубаво. Спомни си как му казваше, че дълго и бавно се люби на поляната. Като я погледна, му се стори, че дори вижда детелини.

Искаше да я държи в ръцете си, да ѝ позволи да направи всички нежни и галювни неща, които обещаваше. И тогава щеше да ѝ даде най-доброто. Върховното.

— Какво искаш? — Виждаше само сянката му, но това бе достатъчно, за да накара сърцето ѝ да забие в гърлото.

— Всичко, което обеща, Мери Бет.

— Аз не те познавам. — „Запази спокойствие! — заповяда си тя. — Ако е дошъл да ограби къщата, да вземе каквото поиска.“ Лично щеше да му даде кристалните чаши от баба си. Благодарни на Бога, че децата не са вкъщи. Благодарни на Бога, че са на сигурно място. Семейство Фледспарс ги окрадоха миналата година и бяха необходими месеци, за да си вземат застраховките. Колко ли време беше минало, откакто Хари излезе? Мисълта ѝ скачаше от едно на друго.

— Не, познаваш ме. Ти ми говореше. Говореше само на мен през всички тези нощи. Ти винаги ме разбираше. И сега най-последно сме заедно. — Приближаваше към нея. Тя отстъпваше назад, докато гърбът ѝ опря на стената. — Ще ти дам повече, отколкото можеш да си представиш. Знам как да го направя.

— Съпругът ми всеки момент ще се върне.

Той продължи да се усмихва, гледаше с невиждащ поглед, а устните му се разкривиха.

— Искам да ме съблечеш — така, както ми обеща. — Събра косата ѝ в шепата си. Не за да я нарани, а за да се покаже твърд и непоколебим. Жените обичат мъжете да са твърди, особено деликатните жени с нежни гласове. — А сега, Мери Бет, искам ти да се съблечеш, бавно. После искам да ме докосваш навсякъде. Да направиш с мен всички тези приятни неща, които ми обеща, Мери Бет. Всички тези приятни нежни неща, които ми обеща.

Той беше дете. Дали наистина беше? Опита се да фокусира лицето му, но в стаята бе тъмно и образите бяха размазани.

— Не мога. Ти не искаш да направя това. Просто си тръгни и аз ще...

Думите ѝ замряха, когато опъна косата ѝ. Тя се сви от страх да не я удари. Със свободната си ръка той стисна гърлото ѝ.

— Искаш да бъдеш заставена. Добре. — Говореше тихо, но възбудата му растеше, сграбчваше здраво сърцето му, изпълваше дробовете му. — И Дезире също искаше да бъде заставена. За мен това няма значение. Аз я обичах. Тя бе съвършена. Мисля, че и ти си съвършена, но трябва да се уверя в това. Ще те съблека. Ще те докосна.

Когато премести ръката си от гърлото към гърдите ѝ, тя пое въздух, за да извика:

— Не го прави!

Пръстите му жестоко се впиха в нея. Гласът му се промени. Сега в него се прокрадна стенание, което я изплаши много повече, отколкото когато даваше заповеди.

— Не искам да крещиш. Не искам това. Ще те нараня, ако го направиш. Харесваше ми да слушам как крещи Роксана, но не искам ти да крещиш, Роксана беше уличница, разбираш ли?

— Да. — Трябваше да му каже всичко, което искаше да чуе. — Да. Разбирам.

— Но ти не си уличница. Ти и Дезире сте различни. Знам го от мига, в който те чух.

Отново беше се успокоил. Спокоен, въпреки че бе твърд като камък ѝ се опитваше да се освободи от джинсите си.

— Сега искам да ми говориш, докато го правя. Приказвай ми, както го правеше преди.

— Не разбирам. — В гърдите ѝ се надигнаха злоба и яд, когато той се притисна към нея. Господи, не можеше да направи това! Не може да е истина. Тя искаше Хари. Искаше своите дечица... — Не те познавам. Ти си сбъркал.

Той отпусна ръката си между краката ѝ. Наслаждаваше се на това как тя се изви и изскимтя. Бе готова за него, влажна и готова.

— Този път ще го направя по-различно. Няма да бързам. Искам да ми покажеш някои неща, да направиш някои неща, а после, когато

свърша, ще бъде по-добре, отколкото при другите. Пипни ме, Мери Бет. Другите не го направиха.

Тя плачеше и се мразеше за това. Това бе нейната къща, нейният дом и тя нямаше да се остави да бъде изнасилена по този начин. Протегна ръка към него и изчака, докато започне да пъшка. В отчаянието си тя го сръга с лакът в стомаха и побягна. Той я сграбчи за косата и жестоко я разтресе, докато притисна ръката ѝ в топката на вратата на кухненското шкафче. В този момент тя знаеше, че ще я убие.

— Ти ме излъга. Ти си лъжкиня и курва като останалите. И аз ще се отнеса с теб, както се отнесох с тях.

Сълзите го разтърсваха. Удари я с опакото на ръката си. Устната ѝ се разцепи. Вкусът на собствената ѝ кръв я накара да се стегне.

Нямаше да умре по този начин. Не и в собствената си кухня. Нямаше да остави съпруга и децата си сами. Изпищя, издра с нокти лицето му, той се сви, а тя успя да се отскубне и да хукне към отворената врата. Беше решила да се бори за живота си, но и Бланки искаше да се представи като герой.

Малкото куче имаше остри зъби. С ожесточение то ги използва и здраво ухапа ръката на Джерълд. Ревящ от болка, той успя да изрита кучето настрана, но когато се обърна, се озова срещу един голям кухненски нож.

— Махай се от къщата ми! — Мери Бет държеше ножа с двете си ръце. Беше прекалено замаяна, за да се изненада от своята решителност да го използва, ако той направеше само една крачка към нея.

Бланки успя да ухапе нападателя за крака. Щом премина замайването ѝ, отново го чу.

— Кучка — съскаше Джерълд, като се отдалечаваше към вратата. Никоя от тях не беше го наранявала. Болеше го лицето, а кракът му... чувстваше топлата лепкава кръв да се стича по джинсите му. Щеше да си плати за това. Всички щяха да си платят. — Лъжливи курви. Всички сте лъжливи курви! Аз исках само да ти дам това, което желаше. Щях да бъда добър с теб.

В гласа му отново се долови стенание, което я накара да изтръпне. Звучеше като глас на малко, зло дете, което си е счупило любимата играчка.

— Щях да ти дам най-доброто. Следващия път ще ви накарам всички да страдате.

Когато Хари се прибра с децата след двадесет минути, Мери Бет все още седеше до кухненската маса, все още държеше ножа в ръцете си и гледаше към вратата на гаража.

— Вино за всички, освен за бъдещата майка.

Грейс поднасяше чашите, които Бен пълнеше.

— За теб има някакъв сок, Тес. Един господ знае от какво е. Човек никога не може да познае при Ед.

— Папая — промърмори Ед, докато Тес внимателно опитваше.

— Тогава да вдигнем тост. — Грейс вдигна чашата си за наздравица. — За новото начало и продължението му.

Чашите звъннаха.

— Е, кога най-после ще поставиш тук някакви мебели? Не можеш вечно да живееш на строителна площадка — каза Бен, като седна на крайчеца на касата до Тес.

— Това е въпрос на степенуване. Наред са стените в спалнята. — Ед отпи от виното и погледна към партньора си. — Какво ще правиш утре?

— Зает съм — незабавно отговори Бен. — Имам... да чистя зеленчуци. Не мога да карам Тес да се занимава с домакинска работа в това състояние.

— Ще го запомня — каза Тес и отново отпи от сока си. — Впрочем аз утре трябва да се отбия в клиниката и мога да те оставя тук.

Бен кисело я погледна.

— Благодаря... Ед, не мислиш ли, че Тес трябва да остави за малко работата си? Да си вземе почивка или нещо такова?

Ед се облегна по-удобно и каза:

— Обикновено активният ум и тренираното тяло са по-здравословни за майката и бебето. Проучванията сред акушерките през последните десет години показват...

— По дяволите! — прекъсна го Бен. — Аз ти зададох прост въпрос. Какво мислиш, Грейс? Като жена не смяташ ли, че бъдещата майка трябва да се грижи повече за себе си.

Без да обръща внимание на праха, Грейс седна на пода в индуски стил.

— Зависи.

— От какво?

— Дали няма да умре от отегчение. Аз бих умряла. Е, ако трябваше да участва в Бостънския маратон, тогава и дума не можеше да става. Мислиш ли да участваш в него, Тес?

— Не, смятах първо да се включа в нещо на местно ниво.

— Разумно е — реши Грейс. — Тя е разумна жена. А вие двамата сте — каза тя на Бен — типични.

— Типични какво?

— Типични мъже. Което при подобни обстоятелства ви прави презагрижени и е добре. Мило е. Сигурна съм, че като жена и психолог Тес ще успее да се възползва от това в бъдещите седем месеца, една седмица и три дни.

Тя взе бутилката вино и сипа още в чашата на Бен.

— Благодаря.

Грейс му се усмихна над ръба на своята чаша.

— Харесваш ми, детектив Парис.

Той се ухили, наведе се и се чукна с нея.

— И ти ми харесваш, Грейс. — Погледна към Ед, когато телефонът иззвъня, и му каза: — След като се обадиш, мини през кухнята и виж дали имаш нещо за ядене, което да не е зелено.

— Амин! — промърмори Грейс към чашата си. Погледна през рамо и продължи: — Не можете да си представите какво ядох миналата вечер. Задушен артишок.

— Моля! — Бен потрепери. — Не, не, докато съм жив.

— Всъщност те не бяха толкова лоши, колкото си мислех. Винаги ли е бил такъв? Да яде корени и други такива?

— Този мъж не е вкусвал хамбургери от години. Това е страхотно.

— Но мило — добави Грейс и се усмихна в чашата си точно така, както Тес очакваше да го направи.

— Съжалявам — започна Ед, като се върна в стаята. — Имаме повикване.

— Господи, човек няма ли право да празнува за бъдещото си бебе! — възкликна Бен, но автоматически остави питието си.

— В Монтгомъри Каунти е.

— Извън нашия район. Но какво искат тогава от нас?

Ед погледна към Грейс.

— Опит за изнасилване. Прилича на нашия човек.

— О-о, господи! — Грейс скочи на крака, така че чашата се разплиска по ръката ѝ.

Тес се изправи със съпруга си.

— Ед... жертвата?

— Шокирана е, но е жива. Успяла е да се добере до кухненския нож. Пред него и домашното им куче той е избрал бягството.

— Дай ми адреса. Ще закарам Тес и ще дойда.

— Ще дойда с вас. — Преди Бен да успее да се противопостави, жена му го хвана за ръка. — Мога да помогна. Не само на вас, но и на жертвата. Знам как да се справя. И освен това тя ще се чувства по-спокойно да поговори за това с жена.

— Тес е права. — Ед отиде до гардероба в хола и взе пистолета си. Грейс за пръв път го виждаше с оръжие. Опита се да си представи, че този мъж е същият, който я носеше на ръце в дъжда. — Това е първата жена, която е нападнал и е останала жива. Тес може би полесно ще я накара да говори.

Облече сакото си върху колана с кобура. Продължителният и замислен поглед на Грейс към пистолета му не убегна от неговото внимание.

— Съжалявам, Грейс, но не знам колко ще се забавя.

— Аз също искам да дойда. Ще поговоря с нея.

— Това е невъзможно. Не може! — повтори той, като я хвана за раменете, когато се опита да мине покрай него. — Това няма да ти помогне, а за нея ще бъде по-трудно, Грейс! — Тя беше вдигнала предизвикателно брадичката си. Ед я задържа и изчака, докато го погледне в очите. — Тя е ужасно изплашена. Помисли за това. Няма нужда от много хора наоколо си, още повече от човек, който би ѝ напомнил какво е можело да ѝ се случи. Дори и да наруша правилата, идването ти няма да помогне.

Знаеше, че е прав и я беше яд.

— Няма да си отида у дома, докато не си дойдеш и не ми разкажеш всичко. Искам да знам как изглежда. Искам да нарисувам картината в мислите си.

Не му хареса начинът, по който тя произнесе последните думи. Отмъщението винаги наранява тези, които го искат.

— Ще ти кажа това, което мога. Но може да се забавя.

— Ще те чакам. — Тя кръстоса ръце. — Ще те чакам тук.

Той се наведе и я целуна.

— Заклучи вратата.

Мери Бет не искаше да пие успокоителни хапчета. Винаги бе изпитвала болезнен страх от лекарства. Никога не беше вземала нещо по-силно от аспирин. Дължеше тумбеста чаша с бренди, което двамата с Хари пазеха за специални гости.

Щом разбра какво се е случило, Хари изпрати децата у съседката. Сега седеше колкото бе възможно по-близо до жена си. С едната си ръка я прегръщаше през кръста, а с другата я галеше докъдето стигаше.

Винаги беше знаел, че я обича, но до тази вечер не бе осъзнал, че тя е началото и краят на неговия свят.

— Ние вече разказахме всичко на полицията — каза той на Ед, когато детективът му показва полицейската си карта. — Колко пъти трябва да отговаряме на едни и същи въпроси? Стига го е изживявала отново и отново.

— Съжалявам, господин Морисън. Ще направим всичко възможно да не е толкова мъчително за нея.

— Това, което трябва да направите, е да хванете това копеле. Нали за това сте ченгета. За това ви плащат.

— Хари, моля те.

— Съжалявам, скъпа. — Тонът му се промени, когато се обърна към жена си. Беше му по-трудно да гледа посинялото място на лицето ѝ, отколкото да мисли за това, което е можело да се случи. Белегът беше голям, истински. Не беше само кошмар. — Не си длъжна да говориш повече, ако не искаш.

— Имаме само няколко въпроса. — Бен се отпусна на стола, като се надяваше, че както е седнал, ще ги смущава по-малко. — Повярвайте ми, господин Морисън, и ние искаме да го заловим. Затова се нуждаем от помощта ви.

— Как щяхте да се чувствате, по дяволите, ако това беше вашата съпруга? — озъби се Хари. — Ако знаех откъде да започна, щях сам да го намеря.

— Това е съпругата ми. — Бен говореше тихо и спокойно, като посочи Тес. — И знам точно как се чувствате.

— Госпожо Морисън. — Вместо да седне, Тес се наведе над дивана. — Може би ще се почувствате по-добре, ако поприказвате с мен. Аз съм лекар.

— Нямам нужда от лекар. — Мери Бет погледна към чашата с бренди, сякаш изненадана, че я вижда в ръцете си. — Той... опита се, но не можа.

— Не ви е изнасилил — внимателно продължи Тес, — но това не означава, че не се е отнесъл жестоко с вас и не сте изплашена. Да задържите в себе си гнева, страха, срама... — Видя, че последната дума е на място и спря за момент. — Ако таите всичко в себе си, то само ще ви нарани още. Има места, където може да отидете, и хора, с които може да поговорите. Хора, които са преминали през същото изпитание. Те знаят какво чувствате и какво чувства съпругът ви сега.

— Но това е моят дом. — За пръв път Мери Бет заплака. Сълзите изпълваха очите ѝ и се стичаха по лицето ѝ, големи и горещи. — Изглежда много по-жестоко, защото беше в моя дом. През цялото време си мислех какво ще стане, ако децата се върнат. Какво може да им стори... И после... — Тес пое от ръцете ѝ чашата, когато те неудържимо затрепериха. — През цялото време се опитвах да се убедя, че това е само лош сън, че не е действителност. Той каза, че ме познава. Наричаше ме по име. Но аз не знам кой е. Искаше да ме изнасили. Той... ме опипа, Хари!

Обърна лице към него, притисна го към рамото му и захълца.

— О, скъпа, той няма вече да те нарани. — Мъжът ѝ нежно галеше косата ѝ, но в погледа му имаше омраза и болка. — Сега вече си в безопасност. Никой няма да ти стори нищо лошо. По дяволите, не виждате ли какво правите с нея!

— Господин Морисън. — Ед не беше сигурен как да започне. Гневът на този съпруг и баща беше справедлив. Самият той изпитваше ярост, но като полицаи не можеше да си позволи тя да го заслепи. Но все пак го разбираше и затова реши да говори направо. — Имаме основание да вярваме, че вашата съпруга тази вечер все пак е имала

късмет. Нейният нападател на два пъти е нападал жени, но те не са вече сред нас.

— Правил го е и преди? — Сълзите все още се стичаха по лицето на Мери Бет, но тя се обърна към Ед. — Сигурен ли сте? — Дишането ѝ се учести, но Ед виждаше, че се опитва да се стегне. — Ясно! Но аз вече казах на другите полицаи какво се случи. Не ми се иска отново да преживявам всичко това.

— Няма да е нужно — увери я Бен. Ще се опитате ли заедно с един полицейски служител да нарисувате портрета му?

— Не го видях много добре. — Тя с благодарност пое подадената от Тес чаша с бренди. — В кухнята беше тъмно, а и си бях махнала контактните лещи. Очертанията бяха неясни.

— Ще се изненадате, като поработите с полицаия и установите колко неща сте забелязали. — Ед извади бележника си. Искаше да се отнесе към нея много внимателно. Тя му напомняше за сестра му — с красивото си лице и спретнатата си къща. — Госпожо Морисън, казахте, че ви е наричал по име.

— Да, обърна се няколко пъти към мен с Мери Бет. Беше толкова странно да го чуя да назовава името ми. Каза ми, каза ми нещо за това, че съм му обещала тези неща. Че иска... — Дори с мъглявите им образи не можеше да погледне Ед в очите. Преглътна и се обърна към Тес. — Каза ми, че иска да му направя някои неща, приятни и нежни. Помня го, защото бях така уплашена, че те ми звучаха невероятно налудничаво.

Бен я почака, докато отпие от брендито си.

— Госпожо Морисън, чували ли сте за компания, наречена „Фентъзи Инкорпорейтид“?

Когато се изчерви, натъртеното място на лицето ѝ още по-ярко се откри. Но тя по-скоро би си отрязала езика, отколкото да излъже.

— Да.

— Това не ви влиза в работата — намеси си Хари.

— И двете предишни жертви са работили за „Фентъзи“ — просто каза Ед.

— О, господи! — Мери Бет стисна очи. Когато отново ги отвори, в тях вече нямаше сълзи. Бяха сухи и изпълнени със страх. — О, мили боже!

— Не трябваше да се съгласявам да работиш за тях. — Хари разтри лице с двете си ръце. — Сигурно съм бил луд, за да се съглася.

— А гласа му, госпожо Морисън — започна Бен, — познахте ли гласа му? Разговаряли ли сте с него преди?

— Не, не. Сигурна съм, че не съм. Той беше още дете. Ние не приемаме телефонни обаждания от малолетни.

— Защо казвате, че е дете? — бързо попита Ед.

— Защото си е така. Беше седемнадесет — или най-много осемнадесетгодишен. Да. — Червенината от лицето ѝ се дръпна и тя отново пребледня. — Не знам защо, но съм сигурна, че беше млад. Не беше висок, само десетина сантиметра по-висок от мен. Аз съм метър и петдесет и пет. И не беше набит. Аз през цялото време си мислех, че е дете и всичко това не се случва наистина. Знам, че никога преди това не съм чувала гласа му. Нямаше да го забравя. — Дори и сега, когато съпругът ѝ я прегръщаше през кръста, гласът му звучеше в ушите ѝ. — И той каза...

Несъзнателно протегна ръка към Тес.

— О, господи, спомням си, че каза, че този път ще бъде по-различно. Нямамо да бърза. През цялото време говореше за някоя Дезире и колко я обичал. Няколко пъти спомена за нея. Каза нещо и за Роксана и че е била уличница. Това говори ли ви нещо?

— Да, мадам. — Ед си го отбеляза в бележника. Още едно парченце, помисли си той. Още едно парченце в пъзела.

— Госпожо Морисън — Тес отново я хвана за ръка, — не ви ли се стори, че понякога ви взема за Дезире?

— Не — реши Мери Бет, като помисли малко. — Не, по-скоро, изглежда, ни сравняваше. Винаги когато споменеше името ѝ, то бе с някакъв реверанс. Звучи глупаво.

— Не. — Тес се обърна. Погледът ѝ се срещна с този на Бен. — Не, не звучи глупаво.

— Той изглеждаше, как да кажа, по някакъв ужасен начин приятелски настроен. Не знам как да го обясня. Като че ли очакваше да съм доволна, че го виждам. Ядоса се, когато му отказах. Тогава се вбеси... като дете, на което си взел нещо. В гласа му имаше сълзи. Нарече ме курва... не, каза, че всички ние сме курви, всички сме лъжещи курви и следващия път ще ни накара всички да страдаме.

Дебелият кокер шпаньол влезе и подуши Тес.

— Това е Бланки — каза Мери Бет. В очите ѝ отново се бяха появили сълзи. — Ако не беше той...

— Ще го храним със стек до края на живота му. — Хари поднесе ръката ѝ към устните си, когато тя леко се засмя.

— А аз избутах бедното куче навън, като си мислех, че лае по котето, а то... — Тя поклати глава. — Знам, че тази история ще се появи във вестниците. Ще ви бъда много благодарна, ако сведете писанията до минимум. Заради децата. — Отново погледна към Тес. Знаеше, че една жена може да разбере. — Не ми се иска те да се сблъскаш с всичко това. Особено за работата ми във „Фентъзи“. Не че се срамувам от нея, наистина. Изглеждаше толкова привлекателен начин човек да събере парите, необходими за колеж на децата. Но не съм сигурна, че на другите майки ще им хареса, че жената, която прави най-хубавите орехови сладки, се занимава с такива неща.

— Ще направим каквото можем — обеща Ед. — Ще си позволя да ви дам един съвет. На ваше място бих прекратил договора си с тях.

— Считайте, че вече е направено — каза Хари.

— Ще бъде добре, ако през следващите няколко дни не оставате сама.

Мери Бет отново пребледня. Този път кожата ѝ изглеждаше прозрачна. Какъвто и кураж да бе показала, той вече се изчерпваше.

— Мислите, че отново може да се върне?

— Не можем да бъдем сигурни. — Ед не искаше да я плаши, но искаше да я запази жива. — Това е много опасен човек, госпожо Морисън. Ще ви помолим да не предприемате нищо. Ние ще се погрижим за вашата сигурност. Междувременно ще ви помолим да дойдете до участъка, да погледнете снимките и да поработите с полицейския служител върху портрета.

— Ще направя всичко, което мога. Искам скоро да го хванете. Много скоро.

— Може би сега много ни помогнахте за това — каза Бен, като стана от стола. — Благодаря ви.

— Аз... аз не ви предложих кафе. — Изведнъж Мери Бет се почувства ужасно изплашена, че може да си тръгнат. Искеше ѝ се около нея да има хора и да се чувства в безопасност. Те бяха полицаи, а полицията знаеше какво да прави. — Не знам къде ми беше умът.

— Всичко е наред. — Тес ѝ стисна ръката и двете заедно се изправиха. — Сега трябва да си починете. Нека съпругът ви да ви отведе горе. Той ще остане с вас. Когато утре дойдете до участъка, ще ви дадат телефонни номера на организации, на които можете да се обадите, да поискате помощ. Може просто да ми позвъните и да си поговорим.

— Не съм свикнала да се чувствам изплашена. — В очите на Тес бе видяла съчувствие, женско съчувствие. А тя имаше нужда от него. Откри, че се нуждае от съчувствие много повече, отколкото се нуждаеше от полицията. — В собствената ми кухня! Сега се страхувам да вляза в собствената си кухня.

— Защо не ми позволиш да се кача с теб догоре? — Прошепна Тес и обви ръка около кръста ѝ. — Може да си легнеш.

Тес я изведе от стаята. Напрегнат, безпомощен, съпругът ѝ гледаше след тях.

— Ако бях останал у дома...

— Той щеше да те изчака — прекъсна го Ед. — Имаме работа с много опасен, много опасен човек, господин Морисън.

— Мери Бет никога не е наранила никого през живота си. Тя е най-милата и приятна жена, която изобщо съм виждал. — Той няма право да се отнася така с нея. Няма право да я кара да гледа по този начин. — Хари взе чашата с бренди на Мери Бет и я изпи на две глътки. — Може да е много опасен човек, но ако аз пръв го откроя, ще го скопя.

ГЛАВА 12

Беше оставила лампата да свети. Радваше се, че си е отишла, защото иначе щеше да задава въпроси. И той трябваше да ѝ отговаря. И все пак стана му приятно, че е оставила лампата да свети заради него.

Беше уморен, смъртно уморен, за да може да заспи. Влезе в кухнята, пресегна се за сока и пи направо от каната. Грейс беше прибрала бутилката вино и беше измила чашите. Когато човек години наред бе вършил всичко сам, подобен малък жест правеше поразително впечатление.

Беше влюбен в нея. Първите романтични фантазии все още изпълваха мислите му. Но работата бе в това, че не знаеше какво да прави. И друг път се беше увличал, но никога не беше имал проблеми да доведе чувствата си до логичния им край. Любовта обаче беше нещо различно.

Винаги е бил старомоден. Според него жените трябваше да бъдат пазени, обичани и ценени. Когато човек обича някоя жена, трябва да се отнася към нея с нежност, уважение и най-вече с много любов. Искаше му се да я сложи на пиедестал, но добре знаеше, че Грейс щеше да се смути, щеше да се свие, докато се прекатури от него.

Можеше да бъде търпелив. Това бе едно от най-добрите качества на полицаия, а освен това имаше късмета да се роди търпелив. Значи логичната стъпка бе да ѝ даде време и пространство, докато успее да я поведе натам, където той бе решил. Към себе си.

Ед остави достатъчно сок за закуската и се отправи към горния етаж. На края на стълбището съблече самото си. Имаше намерение да го остави заедно с пистолета в гардероба на долния етаж, но беше прекалено уморен, за да слезе отново. Като разтриваше опънатите жили на врата си, отвори с крак вратата на спалнята и запали лампата.

— Господи, съмна ли вече?

Той инстинктивно хвана дръжката на пистолета. Пръстът му обви спусъка. Грейс се бе излегла на цялата спалня. Обърна се и

повдигна ръка, за да предпази очите си от силната светлина на лампата. Трябваше му известно време, за да осъзнае, че беше облякла една от неговите ризи на голо.

— Здравсти! — Тя примига и го дари с усмивка, поглеждайки го крадешком. — Колко е часът?

— Късно е.

— Виж ти! — Стана и разкърши рамене. — Мислех само да полегна малко. Тялото ми не е свикнало с физическа работа. Взех си един душ. Надявам се, че нямаш нищо против.

— Разбира се. — Помисли си, че може да устои, ако я гледа само в лицето. Но не помагаше. Устата му пресъхна.

— Махнах мръсните лепкави петна по стените и почистих инструментите. След това лентяйствах. — Вече се бе разсънила. Очите ѝ свикнаха със светлината. Наклони глава и го загледа. Изглеждаше така, сякаш някой току-що бе забил юмрука си в слънчевия му сплит. — Добре ли си?

— Да. Не очаквах, че още си тук.

— Не можеш да си тръгнеш, преди да се върнеш. Ще ми кажеш ли какво се случи?

Той махна колана си с кобура и го метна на облегалката на кожения стол, който бе запланувал да довърши.

— Жената е имала късмет. Преборила се е с него, а след това кучето ѝ го е захапало.

— Надявам се, че кучето не е пострадало. Същият мъж ли е бил, Ед? Трябва да знам.

— Искаш официалния рапорт или питаш мен?

— Питам теб.

— Бил е същият човек. Сега той е вбесен, Грейс. — Ед разтри лицето си с длани и седна на ръба на леглото. — Тес мисли, че това ще го направи по-предпазлив и по-непредсказуем. Сега е бил заплашен. Моделът му се е разрушил. Тя мисли, че след като поближе раните си, отново ще бъде готов, готов да нападне.

Тя кимна. Сега не бе време да му разказва за това, което беше предприела.

— Жената... видяла ли го е?

— Било е тъмно. И тя явно не вижда и две крачки пред носа си. — Би се заклел, ако мислеше, че това ще ѝ помогне. Едно описание и

те щяха да го хванат — принц или просяк, по улиците или в бърлогата му. — Тя има някакви спомени. Ще видим какво ще успеем да направим с тях.

— Още от твоите „парченца“?

Размърда рамене, но напрежението в тях не спадаше.

— Ще разпитаме клиентите от списъка на „Фентъзи“, ще поговорим със съседите. Понякога имаме шанс.

— Уморен си от всичко това, нали? — прошепна тя. Стори ѝ се, че има нужда някой да го разтрие. Надигна се и започна да масажира раменете му. — Досега не бях разбрала. Мислех, че приемаш нещата такива, каквито са. Струваше ми се, че за теб всичко е рутина.

Погледна я през рамо. Очите му бяха по-студени, отколкото ги бе виждала преди, и изпълнени с напрежение.

— Никога не може да бъде само рутина.

Не, не може, не и за човек като Ед. Той беше прекалено съвестен. Въпреки желанието си да не се показва, погледът ѝ се плъзна по оръжието му. Той не се беше променил, когато извади пистолета си. Това беше нещо, което трябваше да запомни.

— Как успяваш да се справиш? Как успяваш да виждаш това, което виждаш, да правиш това, което правиш, и все пак да преживееш и следващия ден?

— Някои пият. Повечето от нас пият. — Усмихна се. Напрежението от раменете му бе изчезнало. Тя имаше страхотни ръце. Искаше му се да ѝ каже колко много би желал да се отпусне в ръцете ѝ. — За някои това е бягство. Но всеки сам си намира изход.

— Какъв е твоят?

— Работя с ръцете си, чета книги. — Сви рамене — Пия.

Грейс подпря брадичката си на рамото му. Беше силен и широкоплещест. Чувстваше се добре.

— Откакто бе убита Катлин, не правех нищо друго, освен да се самосъжалявам. През цялото време мислех, че не е честно. Чудех се какво съм направила, за да заслужи това. Трудно ми бе да погледна нещата извън факта, че съм загубила сестра си. — Затвори очи. Той миришеше толкова хубаво. На дом, на сигурност, на тих огън в нощта. — През последните дни се опитвах да се отърся от това. Когато успях, разбрах колко много си ми помогнал. Не знам как бих преживяла последните седмици, ако ти не беше до мен. Добър приятел си, Ед.

— Радвам се, че съм помогнал.

Тя леко се усмихна.

— Питам се дали понякога не си си мислил за нещо повече? Имам впечатлението — поправи ме, ако греша, — че ако не ни бяха прекъснали тази вечер, щяхме да се придвижим на следващия стадий.

Той хвана ръката ѝ в своята. Ако продължаваше да го докосва, нямаше да може да ѝ даде това време и пространство, от което според него имаше нужда.

— Защо не ми позволиш да те изпратя до вас?

Но тя не беше от жените, които лесно се предават. Нито пък ръцете ѝ докосваха каменна стена. Пое си дълбоко въздух и седна по турски.

— Знаеш ли какво, Джаксън, ако не те познавах по-добре, щях да се закълна, че се страхуваш от мен.

— Аз се ужасявам от теб.

Първо дойде изненадата, а после усмивката на облекчение.

— Наистина? Знаеш ли какво ще ти кажа... — Тя започна да разкопчава ризата му. — Ще бъда много нежна.

— Грейс. — Той внимателно постави ръката си върху нейната. — Веднъж няма да е достатъчно.

Тя сви пръстите си в ръката му. Не се предаваше лесно, но когато го направеше, за нея това означаваше много.

— Добре! Защо не ме оставиш да свърша с прелъстяването?

Този път той се усмихна. Пусна я и зарови ръце в косата ѝ.

— Ти го направи още в деня, когато погледнах и те видях на прозореца.

Плъзна ръката си към лицето ѝ, наведе се и я целуна нежно и внимателно. Беше усещане, което искаше да запомни. Много поуханно и по-ласкаво, отколкото бе решил да си позволи. Усети ръцете ѝ да се обвиват около врата му. Усети как цялото ѝ същество му принадлежи. Всеотдайност. Не беше ли това, което всеки мъж иска от една жена? Грейс не бе скъперник на чувствата си и сега, точно в този миг, той имаше нужда от всичко, което тя можеше да му даде. Много внимателно Ед я положи в леглото.

Светлината бе ярка и стаята миришеше на прах. В мечтите си той си бе представял всичко много по-различно. Свещи, музика, искрящо вино в чашите. Искеше да я дари с цялата красива романтика. Но

затова пък тя бе точно такава, каквато си я беше представял. Грейс бе точно това, което желаше.

Мъркането ѝ близо до неговите устни ускори пулса му. Тя разкопча ризата му. Почувства студените ѝ пръсти по гърдите си. Устните ѝ се притиснаха към неговите и после се отдръпнаха. Въздишката ѝ изпълни устата му с топлина.

Не искаше да избързва. Страхуваше се да я докосне. Знаеше, че ако го направи, може да не успее да се контролира повече. Но тя се притисна към него и той забрави всичко.

Никога не бе познавала някой толкова нежен, мил и внимателен. Усещането бе невероятно. Никой досега не се беше държал с нея така, сякаш е много крехка... може би защото не беше. Но сега, с него, който бе така мил и нежен, тя наистина се почувства крехка.

Кожата ѝ сякаш омекна. Сърцето ѝ заби по-бързо. Ръцете ѝ, които милваха гърба му, леко трепереха. Знаеше, че иска това да се случи, че го желае, но не предполагаше, че за нея ще означава толкова много.

Осъзна, че това не е просто следващата стъпка в отношенията им, а нещо много по-различно от всичко, което бе преживяла досега. За момент си помисли, че едва сега разбра какво искаше да ѝ каже с това, че се ужасява.

Предложи му устните си и когато неговите ги докоснаха, почувства силата на желанието, преминаващо в болка. Пръстите ѝ трепереха, когато ги спусна надолу към ципа на джинсите му. Отново ръката му покри нейната и я спря.

— Желая те — прошепна тя. — Дори не предполагам колко много те желая.

Покри с целувки лицето ѝ, докато чувствата му го изпълниха. Не искаше да забрави как изглежда тя в този момент — очите ѝ бяха замъглени от възбуда, а кожата ѝ бе пламнала от страстта.

— Времето е пред нас. Имаме много, много време.

Очите му потъваха в нейните. Разкопча блузата ѝ, разтвори я, за да ѝ се полюбува.

— Толкова си красива!

Болката изчезна и тя се усмихна.

— Ти също.

Протегна се и свали ризата от раменете му. Имаше силно, мускулесто тяло, от което човек го побиваха тръпки, но този път тя не почувства никакъв страх. Отново се протегна и го привлече върху себе си.

Телата им се докоснаха и пламнаха. Въпреки че ръцете му продължаваха да бъдат нежни, в тях се чувстваше твърдост и сила. Времето престана да съществува. Той я докосваше. Тя го милваше. Той ѝ се наслаждаваше. Тя вкусваше от удоволствието. Имаше степени на интимност. Тя си мислеше, че ги познава. Но досега никога не бе разбрала напълно колко наситена може да бъде интимността. Изтръпна, когато брадата му леко се докосна до гърдите ѝ. Беше примитивно чувство — като топлината на огъня за дървото, поразено от светкавица. Когато прокара върховете на пръстите си по гърба му, почувства гъвкавите му мускули, почувства силата и контрола им.

Бореше се да изпълни дробовете си с въздух. Искаше да прошепне името му, искаше да му каже... нещо. Но само трепереше и се протягаше към него.

Пулсът ѝ галопираше, а ударите на сърцето му бяха в неговия ритъм. Започна да сваля останалите по него дрехи. Изведнъж се бе почувствала по-силна и отчаяно решителна. Покри тялото му със своето. Покри го целия с безумни целувки. Засмя се от удоволствие, когато и последните му дрехи паднаха на земята.

Имаше тяло на боец — и беше такъв. Сила, дисциплина и белези навсякъде. Значи все още има истински герои, помисли си Грейс, като го докосна. Те бяха от плът и кръв и се срещаха много, много рядко.

Той щеше да почака, щеше да се опита да отдалечи мига. Щеше да изопне още струните на страстта. Но тя се плъзна отгоре му, пое го в себе си, изпълни се с него. Можеше само да сграбчи бедрата ѝ и да я остави тя да се движи.

Грейс отпусна назад глава и така бързо достигна до върховното удоволствие, че рухна отгоре му. Ръцете им се заключиха, пръстите им се преплетоха. Желанието се разрази отново, невероятно.

Чу продължителното му стенание. После собственото ѝ тяло изпита болката от удоволствието, което я прободеше като стрела. Съзнанието ѝ се изпразни и тя се плъзна до него, сякаш останала без сили.

Дръпна върху тях одеялото, но не загаси лампата. Грейс се бе сгушила на гърдите му. Ед и не мислеше да спи. Харесваше му начинът, по който бе простряла единия си крак върху неговия, начинът, по който се бе сгушила в него, като че ли искаше да остане все така. Галеше косата ѝ, защото просто не можеше да спре да я докосва.

— Знаеш ли какво? — Гласът ѝ беше малко дрезгав и тя се сгуши по-близо до него.

— Какво?

— Чувствам се така, сякаш съм изкачила някоя планина. Нещо от рода на Еверест. А после скочила с парашут в студения разреден въздух. Никога не съм се чувствала така чудесно. — Обърна лице към него и му се усмихна. — Беше прав, веднъж няма да е достатъчно. — Засмя се и зарови лице във врата му. — Хубаво миришеш. Знаеш ли какво открих, когато облякох ризата ти, преди да си дойдеш тази вечер. Ед Джаксън, твърдото ченге, покровителят...

— Защитникът — поправи я Ед.

— Както и да е. Детектив Джаксън използва бебешка пудра „Джонсън и Джонсън“. Нали?

— Добра е.

— Мога да удостоверя верността на това. — Като малко кутре тя го подуши по врата и раменете. — Единственият проблем е, че винаги когато ми замирише на бебе, ще се разгорещявам.

— Ще трябва да помисля дали да не поставя тази риза на пиедестал.

Тя го ухапа леко по ухото.

— Това ли е твоят номер?

— Не, но помогна. Винаги съм бил лапнишаран по дълги бедра.

— Така ли? — Тя се усмихна. Потърка крака си в неговия. — И по какво още?

— По теб. Още от самото начало. — Задържа косата ѝ в ръцете си, за да вижда лицето ѝ. — Грейс, искам да се омъжиш за мен.

Грейс зяпна от учудване. Стомахът ѝ се сви от изненада и от надигащата се паника. Опита се да каже нещо, но главата ѝ за пръв път се оказа празна. Виждаше, че думите му не бяха изречени импулсивно. Той много внимателно беше ги премислил.

— О-о!

— Обичам те, Грейс. — Видя как погледът ѝ омекна. Но очите ѝ все още бяха замъглени от страх. — Ти си всичко, за което съм мечтал. Искам да прекарам живота си с теб, да се грижа за теб. Знам, че не е лесно да си омъжена за полицаи. Но обещавам, че ще направя всичко, което мога, за да е хубав нашият брак.

Тя бавно се отдръпна от него.

— Изглежда, веднъж като започнеш, си много бърз.

— Не знаех каква жена бях чакал досега, но знам, че я познах. Познах я в теб, Грейс.

— Господи! — Тя сложи ръка на сърцето си. Ако не внимаваше, той щеше да продължи да ѝ обяснява. — Не ми се е случвало често някой така да ме изненада, Ед. Ние се познаваме само от няколко седмици и... — Тя се отдалечи още малко от него и продължи да го гледа в очите. — Ти си сериозен.

— Никога преди не съм молил някоя жена да се омъжи за мен. Защото не исках да направя грешка. Но сега не греша.

— Ти... ти не ме познаваш достатъчно. Аз съвсем не съм мил човек. Аз съм много раздразнителна и ни се водя, ни се карам, когато нещата не стават така, както аз искам. И Господ ми е свидетел, че съм човек на настроенията. Имам характер, от който се страхуват и най-близките ми приятели и...

— Аз те обичам.

— О-о, Ед! — Тя хвана и двете му ръце. — Не зная какво да ти кажа.

Нямаше да му каже това, което му се искаше да чуе. Той го разбра.

— Каж ми какво чувстваш.

— Не знам. Още не знам. Тази вечер... мога честно да ти кажа, че никога преди не съм се чувствала по-близо до някого. Никога не съм се чувствала по-силна. Но брак? Ед, аз дори не съм мислила, че мога да се омъжа някой ден, още повече пък за определен човек. Не знам как да бъда съпруга.

Той вдигна ръцете ѝ до устните си.

— „Не“ ли ми казваш?

Отвори уста, после отново я затвори.

— Изглежда, не мога да ти кажа „не“. Но не мога да ти кажа и „да“. Дяволска ситуация.

— Защо просто не ми кажеш, че ще си помислиш?

— Ще си помисля — бързо отговори тя. — Господи, главата ми се замая.

— Това е само началото. — Той отново я притегли към себе си. — Защо да не си довърша работата?

— Ед. — Тя сложи ръка върху устните му, преди да успее да я целуне. — Благодаря ти, че ме попита.

— Винаги съм на вашите услуги!

— Ед. — За втори път го спря, но сега очите ѝ се смееха. — Сигурен ли си, че не искаш само тялото ми?

— Може би. Защо да не проверим още сега?

Хубаво щеше да бъде, ако бяха прекарвали една свободна съботна сутрин заедно. Можеше да помогне на Ед за втората замазка на стените. И въпреки всичко Грейс бе доволна, че Ед трябваше да бъде почти през целия ден в участъка. Имаше много неща, които искаше да премисли, а тя мислеше най-добре, когато беше сама. Освен това имаше възможност и да инсталира допълнителната телефонна линия, без да се налага да дава обяснения. Но това рано или късно трябваше да стане.

Беше се поставила в ролята на примамка. А това означаваше, че ще започне да работи за „Фентъзи“. Докато заловят убиеца на сестра ѝ. Грейс щеше да прекарва вечерите си, говорейки по телефона с непознати. Един от тях рано или късно щеше да се появи лично.

Ед можеше да подрежда своя пъзел по своя начин, а тя щеше да тръгне право към сърцевината и да намери мястото на парчетата.

Без особено желание отиде да си купи пистолет. В Манхатън никога не бе чувствала нужда от оръжие. Знаеше, че градът е пълен с опасности, но за другите, за тези, които не знаеха кога и къде да ходят. По някакъв начин тя винаги се бе чувствала в безопасност там, сред тълпите, по познатите ѝ улици. А сега в този тих квартал имаше нужда от оръжие.

Беше малък 32-калибров пистолет. Сякаш беше предназначен за бизнес. Беше стреляла с пистолет преди. Само че с изследователска цел. Дори бе прекарвала с часове на стрелбището, за да разбере какво изпитва човек, когато натиска спусъка. Бяха ѝ казали, че има отлично

око. Но даже като го купуваше, си мислеше дали би могла да изстреля един от тези малки куршуми по живо същество.

Пъхна го в нощното си шкафче и се опита да забрави за него.

Сутринта мина, докато пиха кафе с техника от компанията и тя скришом поглеждаше през прозореца, не ѝ се искаше Ед да се прибере, преди всичко да е напълно готово. Разбира се, той не би могъл да я спре. Повтаряше си това непрекъснато, за да го вярва. И все пак поглеждаше през прозореца, докато отпиваше от кафето си и слушаше бърборенето на телефонния техник за участието на сина му в Малката лига.

Както бе казала на Ед, хората обичаха да си говорят с нея. Обикновено скоро след като се запознаеха те вече ѝ разказваха неща, които споделяха само със семейството си или с най-близките си приятели. Беше нещо, с което винаги лесно се справяше, но сега точно ѝ трябваше време да го анализира.

Дали лицето ѝ бе подходящо за това? Несъзнателно прокара ръка по лицето си. Реши, че може и това да има значение, но вероятно по-скоро бе свързано с факта, че бе добър слушател. Така предполагаше и Ед. Често слушаше с половин ухо, когато работеше върху някакъв сюжет или герой. Но понеже и с половин ухо слушаше добре, очевидно бе достатъчно.

Хората ѝ се доверяваха. И сега щеше да използва тази дарба. Щеше да се опита да накара убиеца на Катлин да ѝ се довери. И когато ѝ повярваше достатъчно, щеше да дойде при нея. Навлажни устните си и се усмихна, когато техникът ѝ разказа за феноменалната игра на сина си в последния гейм. Нямахте да позволи да я изненада, както бе изненадал Катлин и другите.

Тя знаеше точно какво прави. Не беше ли прекарала по-голяма част от живота си, измисляйки фабули? А тази щеше да бъде най-фаталната, най-истинската история, която ще създаде. Нямахте да допусне грешка. Когато си тръгна техникът, с Грейс вече си говореха на малки имена. Пожела на сина му успех в играта този следобед и каза, че се надява в близките години да го види в отбора на юношите. Щом отново остана сама, тя се обърна към новия лъскав телефонен апарат, монтиран до леглото, в спалнята. Само след няколко часа той щеше да позвъни за пръв път. Но преди това Грейс имаше да свърши още много неща.

Обади се на Тес и това много ѝ помогна. Одобрението на нейното решение май бе изказано не без резерви, но Грейс вече имаше коз за предстоящата борба. Доволна, тя взе ключовете от колата на сестра си и здраво ги стисна в ръка. Беше права. Беше сигурна. Всичко, което трябваше да направи, беше да убеди в това и останалите.

Този път, докато караше към участъка, не трепереше. Силата ѝ се бе върнала, а заедно с нея и решителността да довърши започнатото във „Фентъзи“. Неприлично наду радиото в колата и последният хит на Мадона раздра въздуха. За пръв път от седмици насам можа да оцени разлистилата се във Вашингтон пролет.

Азалиите бяха във вихъра си. Дворовете бяха изпълнени с техните виолетови, аленочервени и бледорозови цветове. Нарцисите бяха започнали да увяхват, но на тяхно място се бяха появили лалетата. Полянките бяха зелени и се радваха на редовните неделни грижи за тях. Видя момчета по фланелки и възрастни мъже със спортни шапки да бутат косачки. А бебетата и малките кученца допълваха цветовете с нежно крехко бяло.

Светът се съживяваше. Не беше точно сантиментална, помисли си тя. Имаше страшна нужда да се опре на това. Животът трябваше не само да продължава, той трябваше да се подобрява. Трябваше да се доказва година след година. Ако някъде в пустинята се изпробваха нови оръжия, тук птичките пееха и хората се тревожеха за такива съдбовни неща, като мача на Малката футболна лига и други подобни наистина важни работи. Смъртта на Катлин я бе накарала да скърби, но също така я накара да осъзнае, че всекидневният живот е това, което наистина има значение. Веднъж да възтържествува справедливостта и тя ще се върне към обикновените неща.

Красивите покрайнини отстъпиха място на претовареното движение. Грейс задминаваше останалите коли като състезател. Нямаше значение, че рядко сядаше зад волана. Веднъж да се озовеше зад кормилото, шофираше с такова безгрижие и нехайство, което караше останалите шофьори да стискат зъби, или да ругаят. Два пъти зави погрешно, защото умът ѝ бе зает с други мисли. И накрая влезе в паркинга зад участъка.

Ако имаше късмет, Ед нямаше да е там. Тогава можеше да обясни на капитана с леденото лице какво е намислила.

Но още щом прекрачи прага на отдел „Убийства“, видя Ед. Разбра, че потрепването в стомаха ѝ не беше от тревога или страх. Беше доволна. За миг просто го гледаше и го попиваше с очи. Той седеше зад бюрото и пишеше с два пръста на пишещата машина.

Ръцете му бяха толкова големи. Спомни си колко нежни и смайващи бяха те през миналата нощ. Това бе мъжът, който я обича, помисли си тя. Това е мъжът, който иска и дава обещания, които ще изпълни. Внезапното желание да отиде при него и да го прегърне бе толкова силно, че прекоси стаята и просто го направи.

Ед престана да пише и обви ръцете си върху нейните. Позна я още щом го докосна. Почувства аромата ѝ, усети чувствата ѝ. Няколко ченгета погледнаха към тях, когато Грейс се наведе през рамото му и го целуна. Може би ако ги бе забелязал, Ед щеше да се притесни. Но той виждаше само нея.

— Здравей. — Продължи да държи ръката ѝ, докато Грейс го заобиколи и застана пред него. — Не очаквах да те видя днес тук.

— А пък аз те прекъснах. Аз самата мразя, когато някой ме прекъсва по време на работа.

— Почти съм свършил.

— Ед, трябва да се видя с вашия капитан.

Той веднага долови част от тайната ѝ. Веднага усети извинителната нотка в гласа ѝ.

— Защо?

— Може би е по-добре да не го обяснявам два пъти. Той свободен ли е?

Гледаше я замислено. Вече я познаваше достатъчно добре, за да знае, че нищо няма да му каже, докато не реши.

— Не знам дали е още тук. Седни. Ще отида да проверя.

— Благодаря. — Задържа ръката му още малко. Около тях напрегнато звъняха телефони, чуваше се тракането на пишещите машини. — Ед, когато ти кажа това, за което съм дошла, бъди, моля те, полицай. Моля те.

Не му хареса как го погледна. Стомахът му се сви ѝ някаква буца заседна в гърлото му. Но той само кимна с глава.

— Ще отида да потърся капитан Харис.

Когато излезе, Грейс седна на мястото му. На пишещата машина бе рапортът му за Мери Бет Морисън. Грейс се опита да го прочете по

същия безпристрастен начин, по който Ед го бе написал.

— Хайде, Лоуенщайн, дай само да му хвърля един поглед.

Щом чу гласа на Бен, Грейс се обърна и го видя да влиза в стаята, следвайки една стройна брюнетка.

— Намери си някаква работа, Бен — предложи Лоуенщайн. Тя носеше голяма картонена кутия, завързана с панделка. — Имам само петнадесет минути да се измъкна оттук и да обядвам с дъщеря си.

— Лоуенщайн, бъди човек. Знаеш ли кога за последен път съм виждал домашно приготвен пай? — Бен се наведе към кутията, докато показалецът ѝ се заби в стомаха му. — Черешов е, нали? Дай ми само да погледна.

— Само ще страдаш повече. — Брюнетката сложи кутията на бюрото си, а после я прикри с тялото си. — Красив е. Цяло произведение на изкуството.

— Има ли от онази сметанова украса по края?

Тя само се усмихна. Бен погледна през рамото ѝ. Не можеше да бъде само заради непрестанния му апетит, помисли си той. Не му ли се гадеше днес сутринта? Май го прихващаше сутрешното неразположение на Тес...

— Хайде де, само да надзърна.

— Ще ти изпратя снимка. — Жената постави ръка на гърдите му и тогава зърна Грейс. — Кое е това маце, дете седи на бюрото на Ед? Мога да убия човек за сако като нейното.

Бен се обърна и видя Грейс.

— Дай ми от пая и ще видя как мога да ти помогна.

— Избий си го от главата, Парис. Това да не е новото гадже на Ед?

— Искаш малко клюки, но трябва да си платиш за тях. — Когато Лоуенщайн му хвърли един кос поглед, той омекна. — Да, тя е. Грейс Маккейб. Пише първокласни криминални романи.

— Наистина? — Лоуенщайн отвори уста от учудване. — Прилича повече на рок звезда. Не помня кога за последен път съм сядала с някоя интересна книга. Дори не си спомням кога съм имала време да чета даже комикси.

Присви очи, когато видя семплиите ѝ, но много скъпи маратонки. Семпли и скъпи. Тези две думи като че ли най-много подхождаха на тази жена, но Лоуенщайн се чудеше как Ед ѝ подхожда.

— Няма да разбие сърцето на Ед, нали?

— Бих искал да съм сигурен в това, но не съм. Той е луд по нея.

— Наистина ли?

— Направо е побъркан.

Погледна към Бен и постави ръка на капака на кутията.

— Ето го, идва, господи, не чуваш ли цигулките?

— Ставаш цинична, Лоуенщайн.

— Не хвърлях ли ориз на сватбата ти, Бен? Но всъщност нещо ми се губи романтиката... — Тя кимна към Ед. — Изглежда, ще привикат и теб при началството.

— Да. Лоуенщайн, давам пет долара за пая.

— Не ме обиждай.

— Десет.

— Е, твой е. — Тя протегна длан към него и той пусна в нея банкнотата. Вече си мислеше как ще си хапне половината за обяд. Взе кутията и я прибра в бюрото си, преди да последва Ед в кабинета на капитан Харис.

— Какво има?

— Госпожица Маккейб е поискала да се срещнем — започна капитан Харис. Вече бе закъснял с половин час и искаше да си тръгва.

— Благодаря ви, че ми отделихте време. — Грейс се усмихна на Харис и почти успя да го очарова. — Няма да ви задържам. Ще започна направо. Всички ние знаем, че „Фентъзи“ е връзката между трите случая. Сигурна съм и че всички сме наясно, че ще последва и друго нападение...

— Разследването е в пълен ход, госпожице Маккейб — прекъсна я Харис. — Трябва да ви уверя, че най-добрите ни служители работят по него.

— Няма нужда да ме убеждавате в това. — Тя погледна за последен път към Ед с надеждата, че ще я разбере. — Много мислих за това, първо заради сестра си и после, защото убийствата винаги са ме интригували. Ако аз измислях фабулата, щеше да има само една възможна логична стъпка, която трябва да се предприеме сега. И мисля, че тя е правилната.

— Ценим интереса ви, госпожице Маккейб. — Когато Грейс отново му се усмихна, Харис изпита бащинско чувство към нея. Но тя

все пак нямаше представа за истинската полицейска работа. — Моите хора имат много повече опит в истинското разследване.

— Разбирам това. Ще се заинтересувате ли, ако ви кажа, че съм открила как да поставим капан на този човек? Вече съм направила първите стъпки, капитане. Искам просто да ви уведомя за тях, а после вие можете да направите каквото намерите за необходимо.

— Грейс, това не е нито роман, нито телевизионно шоу — прекъсна я Ед, защото имаше някакво лошо предчувствие, много лошо предчувствие за това, което бе направила.

Тя се обърна към него с поглед, пълен с извинение, и той се разтревожи още повече.

— Знам. Не можеш да си представиш колко много ми се иска да беше роман. — Пое си дълбоко въздух и отново погледна към Харис. — Бях при Айлин Коуфилд.

— Госпожице Маккейб...

— Моля, изслушайте ме. — Тя вдигна ръка не толкова умолително, колкото като жест на решителност. — Знам, че всяка следа, по която тръгнахте, ви заведе до задънена улица. Освен „Фентъзи“. Успяхте ли да закриете компанията?

Харис се намръщи и зарови из книжата си.

— Подобни работи, изискват време. И то доста време.

— И през това време всяка жена, която работи за „Фентъзи“, е потенциална жертва. Съгласни ли сте?

— Теоретично, да — отговори Харис.

— Теоретично възможно ли е да охранявате всяка една от тях? Не — отговори тя, преди Харис да успее да го направи. — Не може да стане. Но сте в състояние да поставите охрана само на една жена. На жена, наясно със ситуацията, която има желание да помогне и която би могла да бъде връзката с убиеца.

— Какво си намислила? — Ед я попита много спокойно, прекалено спокойно и това я притесни повече, отколкото ако беше избухнал.

За да се успокои, тя си извади цигара.

— Гласът на Катлин е бил този, който пръв го е подтикнал. Когато живеехме заедно, винаги ни бъркаха по телефона. Ако аз съм Дезире, той ще пожелае да ме открие отново. Знаем, че може да го направи.

— Това е прекалено рисковано. — Ед предъвка последните думи и се обърна към партньора си за подкрепа.

— И на мен не ми харесва тази идея — каза Бен, но виждаше достойнствата на плана на Грейс. — Солидната полицейска работа е винаги по-добра от голямата игра. Нямах гаранции, че ще се хване на въдицата. Нито можеш да предположиш какви ще бъдат действията му, ако го направи. Във всеки случай госпожа Морисън вече работи с полицейския ни служител и ако имаме късмет, скоро портретът му ще бъде завършен.

— Чудесно. Тогава може би ще успеете да го пипнете, преди да е необходимо да бъде примамен. — Грейс вдигна ръце с дланите навън и после отново ги отпусна. — Не бих се надявала този портрет да е достоверен, когато очакваме да го направи една изплашена жена, нападната в тъмна стая. — Изпусна струйка цигарен дим и се приготви да хвърли следващата бомба. — Говорих с Тес тази сутрин и я попитах какво мисли за възможността този мъж да бъде предизвикан от същия глас, същото име и дори същия адрес. — Погледна към Бен, защото ѝ бе по-лесно да гледа него, отколкото Ед. — Тя отговори, че ще му бъде невъзможно да устои. Дезире е била тази, с която е започнал. Дезире ще бъде тази, която ще го довърши.

— Доверявам се на мнението на доктор Корт — започна Харис, като вдигна ръка, за да спре протестите на Ед. — Също така вярвам, че след три нападения вече е време да предприемем нещо по-агресивно.

— Но това...

— Операцията ще продължи. Но ние не искаме повече фатални случаи. — Той се обърна отново към Грейс. — Ако решим да продължим този план, ще имаме нужда от вашето сътрудничество, госпожице Маккейб. Ще изпратим една жена — полицай да приема телефонните повиквания в дома ви. Вие може да отидете на хотел, докато операцията свърши.

— Капитане, става въпрос за моя глас — каза Грейс и добави наум: „И за моята сестра“. Как можеше да забрави, че това бе нейната сестра! — Вие можете да поставите всички жени — полицаи, които решите, но аз вече се уговорих. Аз ще работя за „Фентъзи“ и започвам тази вечер.

— По дяволите. — Ед стана, сграбчи я за ръката и я издърпа от стаята.

— Почакай малко...

— Не искам да слушам нищо!

Лоуенщайн, която беше тръгнала към кафе машината, отскочи от пътеката и се залепи с гръб за стената.

— Мислех, че носиш глава на раменете си, а ти изведнъж ни заявяваш това.

— Имам глава, но ако продължаваш така да дърпаш ръката ми, скоро няма да имам ръка.

Бяха излезли от участъка, но Ед все още влачеше Грейс след себе си към паркинга. Тя сумтеше зад него. Помисли си дали не е време да откаже цигарите.

— Влизай в колата си и си отивай у дома. Ще кажа на Коуфилд, че си променила решението си.

— Казах ти нещо за раздаването на заповеди, Ед. — Не й беше лесно да нормализира дишането си и да успее да се овладее. Но направи всичко възможно. — Съжалявам, че те разстроих.

— Разстрои? — Той отново я хвана за ръката. Още малко и щеше да я вдигне и да я захвърли в колата. — Така ли му казваш?

— Добре. Съжалявам, че полудя. Защо не преброиш до десет и не ме изслушаш?

— Каквото и да ми кажеш, не можеш да ме убедиш, че не си се побъркала. Ако все още ти е останал някакъв здрав разум в главата, ако чувствата ми към теб означават нещо, ще влезеш в колата, ще си отидеш у дома и ще чакаш.

— Мислиш ли, че това е честно? Мислиш ли, че е честно да ми поставяш така въпроса? — Беше повишила тон. Вдигна юмрук и го стовари на гърдите му. — Знам, че хората ме мислят за ексцентричка. Знам, че доста хора мислят, че понякога ми хлопа едната дъска, но не очаквах такова отношение от теб. Да, интересува ме какво изпитваш. Влюбена съм в теб. По дяволите! Луда съм по теб. А сега ме остави сама.

Вместо да я остави, той взе лицето ѝ в дланите си. Този път устните му не бяха така нежни, нито толкова внимателни. Сякаш бе почувствал, че тя може да се отдръпне. Здравно я притисна към себе си. А после и двамата се отпуснаха.

— Грейс, прибери се вкъщи — прошепна той.

Тя притвори очи. Постоя за миг така и щом се почувства достатъчно силна, за да му откаже, се обърна към него.

— Добре. Но и аз искам да те помоля нещо. — Когато го погледна, очите ѝ бяха много тъмни и решителни. — Искам да се върнеш в участъка и да предадеш значката и оръжието си на твоя капитан. Искам да работиш във фирмата на чичо си.

— По дяволите, какво общо има всичко това с теб?

— Това е нещо, за което аз те моля, нещо, което искам да направиш заради мен, за да не се тревожа повече за теб. — Наблюдаваше лицето му ѝ неговата вътрешна борба. — Ще го направиш, нали? — попита тихо тя. — Защото ти казах, че имам нужда от теб. Ще го направиш заради мен и после ще се чувстваш нещастен. Ще го направиш, но никога няма напълно да ми простиш, че съм те помолила. Рано или късно ще ме намразиш за това, че съм те накарала да се откажеш от нещо толкова важно за теб. А аз? Нали ако изпълня желанието ти, до края на живота си ще се питам дали не съм могла да направя още нещо за своята сестра, ще се обвинявам...

— Грейс, това не трябва да се доказва.

— Искам да ти обясня нещо. Може би ще помогне. — Оправи косата си, преди да седне на капака на колата. Сега, след като говореха тихо, гълъбите пак бяха накацали по асфалта с надежда да клъвнат малките трошички. — Не ми е лесно да кажа всичко това на глас. Казах ти, че с Кет не бяхме близки. Но истината е, че Кет не бе човекът, който бих искала да бъде. Преструвах се, че не забелязвам и я прикривах, когато можех. Истината е, че тя непрекъснато се чувстваше засегната от мен, негодуваше срещу мен и дори от време на време ме мразеше. Не искаше, но не можеше да го преодолее.

— Грейс, не се рови в тези неща.

— Трябва да го направя. Ако не го направя, никога няма да мога да погребя това в миналото. Не харесвах Джонатан. Но ме болеше много по-малко, когато обвинявах само него за всичко. Не обичам проблемите. — С жест, който правеше само когато беше твърде уморена или напрегната, тя повдигна косата си. — Аз ги избягвах или просто се правех, че те не съществуват. Реших да приема, че Джонатан е виновен за това, че Катлин не отговаря на писмата ми, или за това, че никога не посрещна радушно предложенията ми да ги посетя. Казвах си, че той я е превърнал в сноб и ако тя е заета с това да се изкачва по

социалната стълбица, прави го заради него. Когато се разведоха, аз отново обвиних само него.

Спря за момент, беше ѝ трудно. Сложи ръце в скута си и продължи:

— Обвинявах го и за проблемите и с лекарствата, дори за смъртта ѝ. Ед, дори не мога да изразя колко исках да повярвам, че той е нейният убиец. — Когато го погледна отново, очите ѝ бяха сухи, но много уязвими, болезнено уязвими. — Той ми го каза на погребението ѝ. Каза ми такива неща за Катлин, които аз вече знаех със сърцето си, но никога не бях ги допуснала до разума си. Ненавиждах го, че разби илюзията, която си бях позволила. През последните няколко седмици трябваше да приема истинската същност на Катлин...

Ед я помилва по бузата.

— Ти просто не можеш да бъдеш друг човек, Грейс.

Значи той я разбра. Толкова лесно. Ако вече не бе го направила, щеше сега да се влюби в него.

— Не, не бих могла и не мога. Но разбери, тя е моя сестра и аз я обичам. Знам, че ако мога да направя това последно нещо за нея, трябва да го направя. Ако и сега избира лекия път, не мисля, че ще мога да живея така.

— Грейс, има и други начини.

— Не и за мен. Не и този път. — Взе ръката му и я стисна в двете си ръце. — Не ме познаваш толкова добре, колкото си мислиш. Винаги съм давала мръсната работа на някой друг срещу десет процента. Ако има нещо неприятно, което трябва да свърша, прехвърлях го на агента ми, на мениджъра ми или на адвоката ми. По този начин можех да живея без много неприятности и само да пиша. Ако все пак трябваше да се справя сама, избирах най-лесния път или просто се правех, че не го забелязвам. Моля те, не ме моли, не ме моли да прехвърля всичко на теб и да не правя нищо. Защото може да се съглася.

Ед прокара пръсти през косата си.

— Какво, по дяволите, искаш да направя?

— Да ме разбереш — прошепна тя. — За мен това е важното. Ще го направя дори ако не ме разбереш, но ще бъда безкрайно щастлива, ако проявиш разбиране. Съжалявам.

— Работата не е в това, че не те разбирам. Мисля, че правиш грешка. Попитай инстинкта си.

— Ако греша, това е грешката, която трябва да направя. Не бих могла отново да заживея живота си, ако не го направя.

Ед имаше дузина разумни аргументи, които можеше да изреди. Но само един имаше значение.

— Ако ти се случи нещо, не бих могъл да го преживея.

Тя успя да се усмихне.

— И аз също. Слушай, не съм глупачка. Кълна ти се, че няма да направя нещо идиотско като онази героиня от телевизионния сериал. Знаеш я, онази, дето разбра, че има убиец — маниак на свобода и чу шум...

— И вместо да заключи вратата, излезе да види какво става.

— Да — нацупи се тя. — Полудявам от такива неща. Не обичам лошата фабула.

— Не можеш да забравиш, че това не е измислен сюжет. Не става въпрос за филм, Грейс.

— Ще бъда много внимателна. И освен това разчитам на най-добрите от отдела.

— Ако се съгласим, ще трябва да правиш точно това, което ти казваме.

— Абсолютно.

— Дори ако не ти харесва.

— Дори ако не ми харесва. Мразя голите обещания, но добре.

Свали я от капака на колата.

— Ще поговорим за това.

ГЛАВА 13

Чарлтън П. Хайдън бе направил една много успешна предизборна обиколка на север. В Детройт имаше солидната подкрепа на синдикатите. Работниците в сини дочени дрехи бяха застанали зад него, привлечени от кампанията му „Америка на американците“. Фордовете и шевролетите бяха украсени с огромни афиши „Хайдън е Америка — солидност, сигурност, успех“. Той говореше просто, на обикновен език. Бе редактирал двете речи, написани от съветниците му. Пътят му към Белия дом бе продължил повече от едно десетилетие.

Хайдън предпочиташе мерцедес, но лично провери дали персоналът му е наел линкълн. Появата му на Тайгър Стадиум бе приветствана с бурни възгласи. Портретът му, с шапка на бейзболен защитник, с купа в ръце, бе публикуван на първа страница на „Фрий Прес“. Тълпите в Мичиган и Охайо бяха гласовити, хората повярваха на обещанията му и ръкопляскаха на речите му.

Вече подготвяше предстоящото пътуване до сърцето на Америка — Небраска, Канзас и Айова. Искаше зад него да застанат и фермерите. Ако се наложеше, щеше да разкаже за своя прапрадядо, който бе обработвал земята. Това го бе направило син на Америка, солта на земята.

А когато спечелеше изборите... Хайдън никога не казваше „ако“... щеше да приложи плановете си за укрепване на страната. Той вярваше в Америка, така че в страстните му речи имаше искреност. Вярваше, че съдбите — неговата и на неговата родина — са сплетени и знаеше, че игрите и войната трябва да се играят, за да бъдат спечелени. Беше човек, който имаше една-единствена цел: да управлява, и то да управлява добре. Някои ще страдат, някои ще правят саможертви, някои ще плачат. Хайдън твърдо вярваше, че нуждите на мнозинството са над тези на малцинството. Дори ако това малцинство бе неговото семейство.

Обичаше съпругата си. Истината бе, че никога не би се влюбил в неподходяща жена. Амбициите изпълваха почти изцяло същността му.

Клер му подхождаше... външният ѝ вид, произходът ѝ, маниерите ѝ. Тя бе Меривил и както Вандербилт и Кенеди, бе израснала в удобство и богатство. Клер бе умна жена и разбираше, че в техните среди планирането на менюто бе толкова важно, колкото и да си плащаш сметките.

Беше се омъжила за Хайдън с ясното съзнание, че деветдесет процента от енергията му ще бъдат отдадени на неговата работа. Той беше енергичен, решителен човек и вярваше, че десет процента от времето му са достатъчни за семейството му. Ако някой го обвинеше, че пренебрегва семейството си, той по-скоро щеше да се изсмее, отколкото да се притесни.

Той ги обичаше. Обикновено очакваше всички от семейството му да се представят навсякъде и във всичко най-добре. Това бе въпрос на гордост и амбиция. Беше доволен, когато видеше жена си красиво облечена. Доволен бе, когато видеше сина си в първата десетка в училище. Хайдън не беше човек, който показва какви са очакванията му. Но ако Джерълд пропаднеше и не успееше да се дипломира, нещата щяха да се развият по-различно. Хайдън искаше синът му да е най-добър във всичко и затова изискваше най-доброто от него.

Виждаше, че Джерълд има най-доброто образование и се гордеше със сина си. Хайдън вече правеше планове за неговата политическа кариера (въпреки че нямаше намерение да отстъпи властта си в близките няколко десетилетия). Но когато го направеше, щеше да я отстъпи на сина си.

Очакваше Джерълд да е готов за това и да го желае.

Момчето беше добре възпитано, умно и разумно. Джерълд прекарваше прекалено много време сам, но Хайдън обикновено не му обръщаше внимание. Момчето бе емоционално свързано със своя компютър. Все още в живота му нямаше момичета и бащата можеше само да бъде по-спокоен. Момичетата обикновено бяха на второ място при юношите с амбиции, които залягат над книгите. Е, синчето не изглеждаше много красиво на външен вид. Беше закъсняла грешка, както Хайдън често си казваше. Джерълд беше прекалено кльощав и ако не му напомняха да ходи изправен, вървеше отпуснат. Винаги присъстваше на официалните вечери и на осемнадесет години добре се оправяше в политиката и светските разговори.

Рядко създаваше грижи на баща си.

Доскоро.

— Клер, напоследък момчето е все нацупено.

— Е, Чарлтън! — Клер вдигна перлената огърлица и диамантената брошка, за да види кое подхожда повече на тоалета ѝ. — Позволи му и той да си има своите настроения.

— А какво ще кажеш за главоболието му, което и тази вечер му пречи да присъства на вечерята? — Чарлтън П. Хайдън се мръщеше на вида на маншетите си. Пералнята напоследък много бързо ги съсипваше. Ще трябва да поговори с прислугата.

Когато съпругът ѝ погледна настрани, в очите на Клер се появи тревога.

— Мисля, че напоследък прекалено много учи. Прави го, за да ти се хареса. — Тя реши да сложи перлите. — Знаеш колко много държи на твоето мнение.

— Той е умно момче. — Огледа дали е добре изгладено сакото му. — Няма нужда да се разболява.

— Това е само едно главоболие — промърмори тя. Днешната вечеря бе много важна. Всички бяха важни по време на изборителна кампания. Каквито и притеснения да имаше за сина им, не би искала да ги споделя точно сега. Съпругът ѝ беше добър човек, честен, но не толерираше слабостите. — Не го притискай точно сега, Чарлтън. Смятам, че изживява някакъв период.

— Мислиш за тези драскотини по лицето му. — Доволен от това как изглежда сакото му, той погледна дали блестят обувките му. Имиджът. Имиджът е толкова важен. — Вярваш ли в това, че е минал с колелото си през някакъв розов храст?

— Защо да не вярвам? — Опитваше се да закопчае огърлицата си. Беше отвратително. Пръстите ѝ бяха влажни. — Джерълд не лъже.

— Но никога не е бил и непохватен. Клер, да ти кажа честно, струва ми се, че не прилича на себе си, откакто сме се върнали от север. Изглежда нервен и напрегнат.

— Загрижен е за изборите. Това е всичко. Искат ти да победиш, Чарлтън. За Джерълд ти вече си президент. Моля те, закопчай ми огърлицата. Тази вечер съм само нерви.

Хайдън покорно прекоси стаята и закопча огърлицата.

— Нервна си?

— Няма да отрека, че ще бъда много доволна, когато изборите приключат. Разбирам под какво напрежение си, и ние също, Чарлтън... — Протегна се през рамото му и го хвана за ръката. Може би все пак по-добре да му го каже сега и да види каква ще е реакцията му. — Мислиш ли... смяташ ли, че Джерълд може би вече... пробва?

— Пробва какво?

— Наркотици.

Не му се случваше често нещо да го завари толкова неподготвен. За десет секунди Хайдън просто онемя.

— Това е абсурдно.

— Защо?

— Джерълд беше от първите, които се включиха в кампанията срещу употребата на наркотици в училище. Дори написа статия за опасните последици.

— Знаем. Знаем. Бях ужасена. — Но въпреки всичко тя не можа да се отърси изцяло от подозренията си. — Просто от известно време ми изглежда толкова блуждаещ и капризен. Особено в последните няколко седмици. Или се затваря в стаята си, или прекарва вечерта в библиотеката. Чарлтън, момчето няма никакви приятели. Никой не му се обажда по телефона. Никой не е идвал у нас. Миналата седмица се сопна на Жанет за това, че е взела дрехите му за пране.

— Знаеш как се отнася към личните си вещи. Ние винаги сме се съобразявали с това неговото чувство.

— Чудя се дали не сме се съобразявали прекалено много.

— Искаш ли да поговоря с него?

— Не. — Затвори очи и поклати глава. — Глупаво беше от моя страна. Това е просто от напрежението. Знаеш колко се притеснява Джерълд, когато го наставляваш.

— За бога, Клер, аз не съм чудовище.

— Не. — Тя хвана ръцете му и ги стисна. — Точно обратното, скъпи. Понякога за всички нас е трудно да бъдем толкова силни и добри като теб. Нека го оставим за известно време сам. Нещата ще се оправят, когато се дипломира.

Джерълд изчака, докато излязат. Страхуваше се, че баща му може да влезе и да настоява той да отиде с тях на вечерята. Някаква глупава

вечеря от пиле и аспержи. Всички щяха да говорят за политика, да излагат мнението си и да следят с крайчеца на окоото си за реакцията.

Повечето щяха да се присъединят към теориите на баща му. Хората вече се умилкваха около него. На Джерълд му се повдигаше от тях. Повечето искаха да измъкнат нещо за себе си. Като репортерите например, които се въртяха и душеха около къщата им. Искане да се докопат до някаква мръсотия за Чарлтън П. Хайдън. Но нямаше да могат, защото баща му беше съвършен. Баща му беше най-добрият. И когато го избраха през ноември, щяха да видят. Баща му нямаше нужда от никого. Щеше да изрита всички тези кутрета от топлите им местенца и да управлява както трябва. И Джерълд щеше да бъде до него и щеше да разделя властта му. И щеше да се смее. Да се присмива на всички тези идиоти.

Жените щяха да идват и да се молят синът на президента на Американските щати да им обърне внимание. Мери Бет щеше да съжалява, че го е отблъснала. Почти любовно прокара пръстите си по белега от издраното по лицето си. Ще падне на колене и ще го моли да ѝ прости. Но истинската власт не прощава. А наказва. Той ще накаже Мери Бет и всички останали курви, които даваха обещания, без да имат намерения да ги изпълнят.

И никой няма да може да го пипне с пръст, защото той ще е над тяхното състрадателно разбиране. Той все още изпитваше болка. Дори и в момента раната на крака му пулсираше. Скоро всичко това нямаше да го има. Знаеше тайната и тя бе в главата му. Той е роден, за да бъде велик. Точно както винаги му беше казал баща му. Затова и никой от тези ограничени същества в училище не можеше да му бъде приятел. Истински великите и истински властните никога не са били разбрани. Но са им се възхищавали. Благоговеели са пред тях. Ще дойде време, когато ще държи света в ръцете си, подобно на своя баща. Ще има властта и силата да го промени или да го разруши.

Изкикоти се. После бръкна в запасите си. Джерълд никога не пушеше вкъщи. Знаеше, че сладникавата миризма лесно може да бъде усетена и прислужниците щяха да кажат на родителите му. Когато имаше трева за пушене, излизаше навън. Въздържаше се от цигари. И двамата му родители бяха ревностни борци за правата на непушачите. Всяка следа от дим, тютюн или нещо такова щеше да наруши чистотата на въздуха на Хайдън. Джерълд отново се изкикоти. Бутна

настрана тревата и взе РСР^[1]. Божествен прах. Едно смръкване и можеш да се почувстваш като ангел. Или като сатана.

Родителите му щяха да отсъстват с часове. Слугите бяха в своето крило на къщата. Имаше нужда от едно смръкване. Не, не беше нужда. Нуждите бяха за обикновените хора. Той искаше да смръкне веднъж. Искаше му се да отлети високо в небесата, докато слуша следващия разговор. Защото следващата щеше да страда. Джерълд взе бойния пистолет на баща си, този, с който капитан Чарлтън П. Хайдън беше разстрелял толкова много жълти във Виетнам. Баща му получил медали за това, че е убивал непознати. Имаше нещо славно в това.

Джерълд не искаше медали, искаше само да си направи удоволствието. Да си направи голямо удоволствие. Тийнейджърът в него отвори прозореца, преди да запали тревата. А лудият включи компютъра, за да търси.

Грейс прекара първата си вечер на телефона, разкъсвана между забавлението и учудването. Радваше се, че все още има неща, които да я изненадват. Да работиш в областта на изкуствата и да живееш в Ню Йорк не означаваше, че си видял и чул всичко. Провеждаше телефонни разговори със стенещи и вайкащи се мъже, с мечтатели, с особняци и ексцентрици, със светски лъвове. Винаги беше смятала, че е освободена по отношение на секса, но просто заекна повече от един път. Някакъв мъж, който се обади от Западна Вирджиния, веднага позна, че е новачка.

— Не се притеснявай, сладур, ще ти покажа как става.

Работи в продължение на три часа и трябваше да се пребори с пристъпа на кикот, с шока и с неудобството, което изпитваше при мисълта, че Ед я чака долу.

В единадесет часа проведе последния си разговор. Като подреди бележките си (човек никога не знае какво може да му потрябва), слезе при Ед. Веднага го видя, а след това забеляза и партньора му.

— Здравсти, Бен. Не знаех, че си тук.

— Ти прие всички условия. — Той погледна часовника си и видя, че времето, в което техният човек обикновено извършваше нападенията си, е минало. Все пак щеше да му даде още половин час. — Е, как се справяш?

Грейс седна на облегалката на стола. Погледна към Ед и после сви рамене.

— По-различно е. Понякога... няма значение.

Ед я наблюдаваше, докато говореше. Можеше да се закълне, че се чувства смутена и объркана.

— Имаше ли някой, който да те накара да се почувстваш неудобно или подозрително?

— Не. През повечето време говорех с мъже, които просто търсеха компания, симпатия и по някакъв странен начин искаха да останат верни на съпругите си. Да говориш по телефона е много по-безопасно и по-малко драстично, отколкото да плащаш за проститутка. Но вие ще получите записите.

— Добре. — Ед вдигна вежди и попита: — Това ли те притеснява?

— Може би. — Започна да навива на пръста си плат от ръкава на ризата си. — Човек се чувства странно, като си помисли, че момчетата в участъка ще слушат всичко, което съм говорила. — Но както винаги жилава и издръжлива, тя просто се отърси от тази мисъл. — Аз самата не мога да повярвам на нещата, които наприказвах. Имаше едно хлапе, което отглеждаше бонзаи, тези малки японски дръвчета. През по-голямата част от разговора ни той ми повтаряше колко много ги обича.

— Има ги всякакви. — Бен ѝ подаде цигара. — Някой от тях поиска ли да се срещне с теб?

— Чух някои намеци, но нищо сериозно. Между другото показното днес следобед ми помогна да се справя тази вечер. — Вече се беше отпуснала и дори ѝ беше забавно. — Прекарах следобед с Изабел. Тя вече пет години е на телефона. След като я слушах как работи в продължение на няколко часа, вече можех да се спусна по течението. И освен това ми дадох помощна литература. — Тя взе от масичката за кафе една синя папка. — Моето ръководство.

— Дай го, по дяволите! — Бен го взе от ръцете ѝ, почти доволен.

— В него се изброяват различни сексуални наклонности, обикновените и няколко, за които не бях чувала.

— И аз също — промърмори Бен, като продължи да разлиства страниците.

— Освен това ти обогатява речника — как да кажеш едно и също нещо по различни начини. — Изпусна дима от цигарата си и се засмя.

— Знаеш ли колко начина има да кажеш... — Но като се обърна към Ед спря. Само един поглед ѝ беше достатъчен, за да разбере, че не трябва да продължи. — Е, добре. Ще се справя. Но искам да ви кажа, че да правиш секс е далеч по-лесно, отколкото да говориш за него. Някой иска ли шоколадови бисквити със сметана?

Ед кимна, а Бен само издаде някакъв стон, продължавайки да чете.

— Ще ти пораснат косми и на дланите — меко му каза Ед, когато Грейс излезе от стаята.

— Може би си заслужава — Бен направи една физиономия и погледна към Ед. — Не можеш да си представиш какво има тук. Не е за вярване. Защо ли не работим в Нравствената полиция?

— Жена ти е психолог — напомни му Ед. — Нищо от това, което е тук, няма да може да я изненада.

— Да, прав си — каза Бен и остави папката настрана. — Струва ми се, че Грейс се справя добре.

— Така изглежда.

— Дай ѝ време, Ед. Тя има необходимост да го направи. Твърде вероятно е и да предизвика убиеца.

— Но когато го предизвика, всичко може да се стовари на нейната глава.

— Ние сме тук, за да не позволим това да се случи — спря за момент. Знаеше какво означава да искаш да сригаш нещо, но да нямаш край себе си нищо достатъчно голямо. — Помниш ли как се чувствах, когато миналата година Тес бе замесена?

— Помня.

— Аз съм на твоя страна и винаги съм бил.

Ед спря да крачи напред-назад и хвърли поглед на стаята. Странно колко бързо тя се бе превърнала в стая на Грейс. Катлин вече я нямаше. Може би Грейс не го осъзнаваше. Но беше изместила присъствието на сестра си с отворените си списания, с разхвърляните си обувки. Цветята във вазата бяха започнали да увяхват. Имаше прах по мебелите. За няколко дни, без дори да го съзнава, беше превърнала къщата на сестра си в дом.

— Искам тя да стане моя жена.

За миг Бен се втренчи в колегата си, а после се отпусна в един стол.

— Да ме вземат мътните. Попита ли я вече?

— Да, попитах я.

— И?

— Трябва й малко време.

Бен кимна. Отлично го разбираше. Тя имаше нужда от време. Ед
нямаше.

— Искаш ли един съвет?

— Защо не?

— Не я оставяй да мисли прекалено дълго. Може да разбере
какво магаре си. — Ед се намръщи. Бен стана и се пресегна за сакото
си. — Няма да ти навреди, ако разгледаш това ръководство. Страница
шеста, изглежда, е най-добрата.

— Тръгваш ли си? — попита Грейс, като влезе в стаята с поднос
със сладки и три бири.

— Джаксън и сам ще се справи да те опази тази вечер. — Бен си
взе една сладка и я отхапа. — Ужасни са.

— Знам. — Засмя се тя, когато Бен си взе още една. — Нямах ли
време за една бира?

— Ще си я взема. — Той пусна бутилката в джоба си. — Добре
се справяш, сладур. — И понеже тя изглеждаше чудесно, той се наведе
през таблата и я целуна. — Ще се видим утре.

— Благодаря. — Грейс изчака, докато чу шума от затварящата се
врата, и после остави таблата на масата. — Страхотен е.

— Най-добрият.

Докато Бен беше с тях, не се налагаше да си говорят двамата.
Сега Грейс седна на крайчеца на дивана и си отчупи бисквита.

— Предполагам, че го познаваш отдавна.

— Много отдавна. Бен има най-добрата интуиция в отдела.

— И твоята не изглежда лоша.

Ед внимателно я наблюдаваше.

— Тя ми казва, че трябва да те натоваря на първия влак за Ню
Йорк.

Грейс вдигна едната си вежда. Очевидно нямаше да си играят
повече на котка и мишка.

— Още ли ми се сърдиш?

— Тревожа се за теб.

— Не искам да се тревожиш. — Усмихна се и му протегна ръка.

— Но се тревожа.

Когато пръстите му се преплетоха с нейните, тя ги поднесе към устните си.

— Мисля, че ти си най-хубавото нещо, което ми се е случвало досега. Съжалявам, че не мога да направя нещата по-лесни.

— Ти развали плановете ми, Грейс.

Тя му се усмихна загадъчно, когато той стисна ръката ѝ.

— Наистина ли?

— Ела при мен.

Тя покорно се премести до него на дивана и се сгуши в ръцете му.

— Когато купих съседната къщи, бях решил, че ще я превърна в дома на моите мечти. И когато имах дом, щях да си потърся подходящата жена. Не знаех как трябваше да изглежда, но това не беше толкова важно. Щеше да бъде мила и внимателна и щеше да иска да се грижа за нея. Нямах да работи, както работеше майка ми. Щеше да стои вкъщи, да се грижи за дома, за градината и за децата. Щеше да ѝ харесва да готви и да глади ризите ми.

Грейс сбърчи нос.

— И на нея трябваше да ѝ харесва да прави това?

— Тя щеше да обича да го прави.

— Звучи така, сякаш е трябвало да си намериш едно хубаво момиче от някоя ферма в Небраска, до което никой не се е докосвал в последните десет години.

— Не забравяй, че това бяха само мечти.

Тя сви устни и каза:

— Извинявай, продължавай.

— Ще ме чака вечер да се прибера. Ще сядаме заедно, ще си качваме краката на масата и ще си приказваме. Няма да си говорим за работата ми. Не бих искал съпругата ми да се докосва до нея. Тя ще бъде много крехка. А когато дойде време да се пенсионирам, просто заедно ще наглеждаме къщата. — Ед погали косата ѝ и задържа ръката си под брадичката ѝ. Седеше така и просто я поглъщаше — силните ѝ скули, големите ѝ очи, прекрасната ѝ коса. — Ти не си тази жена, Грейс.

За миг много силно и много остро я прободеше съжаление.

— Не, не съм.

— Но ти си единствената, която желая. — Той докосна устните си до нейните — така нежно и внимателно, че пулсът ѝ заигра. — Виждаш ли, развали всичките ми планове. Трябва да ти благодаря за това.

Тя обви ръце около врата му и се сгуши още по-силно в него.

Грейс се събуди в прегръдките на Ед. Беше се завила до носа, а главата ѝ почиваше на гърдите му. Първото нещо, което чу, бяха бавните и равномерни удари на сърцето му. Това я накара да се усмихне. Меката и омайна светлина се прокрадваше през прозореца. Чуваше се чуруликането на ранобудните птички. Краката ѝ бяха преплетени в неговите. Усещаше топлина и сигурност, които се разливаха по цялото ѝ тяло.

Обърна глава и притисна устните си до гърдите му в щастлива целувка. Чудеше се дали на света има жена, която да не иска да се събуди по този начин, щастлива и сигурна в прегръдката на любимия си.

Той се размърда и я привлече още повече към себе си. Тялото му бе така здраво, а силата му така овладяна. Усети топлината, влажността и чувствителността на неговата плът. Още преди да са се разпръснали последните сенки на съня, тя се надигна.

Милваше го, наслаждаваше му се, любуваше му се. Все още мързеливо докосваше с устни тялото му. Със задоволство усети ускорения бяг на сърцето му. Със закачлива усмивка обърна към него лице и го погледна.

Очите му бяха потъмнели от обзелите го чувства. И всичко се замъгли, когато я притисна към себе си и покри устните ѝ със своите. Този път целувката му не бе нежна, а изпълнена с желание и безразсъдство. Силата му бе груба като желанието му. Грейс бе пометена от вълната на възбудата.

Самообладанието, на което той винаги разчиташе, се беше изпарило. Обикновено беше мъж, който се движи внимателно, добре осъзнавайки големината и силата си. Но не и в този момент. Те се търкаляха по леглото, все едно че бяха здраво свързани, и той си взе точно това, което искаше.

Тя трепереше, но не се чувстваше слаба. С всяка изминала минута страстта ѝ нарастваше, така че посрещна желанието му с желание. Беше ѝ показал нежността и дълбокото уважение, което я бе смаяло и удивило. Сега ѝ показваше тъмната и опасна страна на своята любов.

Когато свършиха, почувстваха много повече от едно обикновено отпускане. Бяха почувствали освобождаването.

Тя все още дишаше тежко, когато той се отпусна върху нея. Главата му лежеше между гърдите ѝ. Пръстите ѝ бяха сплетени в косата му.

— Мисля, че открих заместител на кафето — успя да каже тя и се засмя.

— Няма нищо смешно, когато се отнася до кофеин — промърмори Ед. — Той ще те убие.

— Не, просто си помислих, че ако продължаваме така, ще мога да напиша свое ръководство за обучение. — Протегна ръце и ги обви около главата му. — Чудя се дали агентът ми ще успее да го продаде.

Той вдигна глава, така че брадата му докосваше кожата ѝ.

— По-добре продължи да пишеш кримки.

Канеше се да каже още нещо, когато радиото до главата му изведнъж изгърмя, изпълвайки стаята с рок.

— Господи, как можеш да се събуждаш по този начин?

— Никой друг не може да накара кръвта ти да заиграе така, като го прави Тина Търнър.

Ед я взе в ръцете си, обърна я към себе си и я положи на възглавницата.

— Защо не се опиташ да поспиш още малко? Аз трябва да се приготвя за работа.

Продължаваше да го прегръща през врата. Беше толкова мил, когато се опитваше да я глези.

— По-добре да си взема един душ с теб.

Ед изключи Тина по средата на песента и отнесе Грейс до банята.

Половин час по-късно Грейс, седеше на кухненската маса и преглеждаше пощата, докато Ед приготвяше овесената каша.

— Сигурен ли си, че не мога да хапна онова датско сиренце?

— Нямаш никакъв шанс. Изхвърлих го.

Грейс вдигна поглед към него.

— Но то само малко беше позеленяло в ъгъла. — Сви рамене и продължи да преглежда пощата. — Прилича на хонорар. — Тя отвори плика, извади от него чека и го проучи. — Слава богу, старата Джиби, все още се оправя. Какво ще кажеш за малко орехови сладки?

— Грейс, тези дни сериозно ще трябва да си поговорим за диетата ти.

— Но аз не пазя диета.

— Точно затова.

Гледаше как сипва овесена каша в купата пред нея.

— Прекалено си добър с мен.

— Знам — каза той и ѝ направи една физиономия. Премести тигана до собствената си купа. Докато сипваше в нея, хвърли един поглед на чека, който Грейс беше оставила настрана. Част от кашата се изплиска навън.

— Не улучи — спокойно каза тя и опита кашата.

— Ти много ли имаш от тези?

— От кое? О-о, от чековете с хонорари? Тази година получавам вече два пъти. Господ да благослови и двата. — Беше по-гладна, отколкото си мислеше, и лапна препълнена лъжица. Ако не трябваше да се пази, това може би щеше да започне да ѝ харесва. — Плюс авансите, разбира се. Знаеш ли, може би със захар ще е още по-добро. — Пресегна се към захарницата и забеляза изражението му. — Нещо лошо ли има?

— Какво? Не. — Остави тигана настрана и взе кърпа да избърше разсипаното по масата. — Мисля, че нямах представа колко пари изкарваш с писането.

— Това е като игра на зарове. Понякога имаш късмет. — Отпиваше от първата си чаша с кафе. Забеляза, че той все още упорито търка едно петно от кашата. — Това проблем ли е?

Мислеше за съседната къща. Тази, за която беше спестявал. Тя можеше спокойно да я купи, без да се замисли.

— Не знам. Но предполагам, че може да бъде.

Не го беше очаквала. Не и от него. Истината бе, че на Грейс парите ѝ бяха безразлични. Не беше чак нехайна към тях, както

истинските богаташи, но все пак беше небрежна. Но тя си бе такава и когато беше бедна.

— Не, не трябва да бъде. В последните години писането на романи ме направи богата. Но аз не започнах да пиша за това. Нито за това продължавам. Мисълта, че можеш да промениш отношението си към мен заради моите пари, ми е противна.

— Мисля, че по-скоро се почувствах като идиот, защото си представях, че можеш да бъдеш щастлива да живееш тук, на подобно място, с мен.

Тя присви очи и се намръщи.

— Това наистина е първата глупост, която чувам от теб. Аз все още не знам кое е най-доброто за нас, но когато реша, мястото ще е последното нещо, което ще ме интересува. А сега защо не млъкнеш? Или искаш да ти запуша устата? — Бутна пощата настрана и взе вестника. Щом го разлисти, първото нещо, което видя, беше скицата на убиеца на Катлин.

— Вашите момчета работят бързо — меко каза тя.

— Искахме да излезе. Днес няколко пъти ще го показват и по телевизията. Искахме да имаме нещо по-солидно за пресконференцията.

Може да бъде всеки.

— Госпожа Морисън не можа да ни даде много подробности. — Не му хареса начинът, по който Грейс изучаваше рисунката. Все едно че искаше да запомни всяка черта, всяка извивка. — Мисля, че е успяла да опише формата на лицето и очите.

— Но той е дете. Ако проверите в гимназиите в околността, ще откриете стотици момчета, които отговарят на това описание.

Стомахът ѝ се сви и тя стана да си сипе малко вода. Ед беше прав — беше запомнила всяка черта от лицето му. С или без скицата, нямаше да го забрави.

— Момче — повтори тя. — Не мога да повярвам, че един тийнейджър е направил това с Кет.

— Не всички тийнейджъри ходят само в пицариите, Грейс.

— Не съм глупачка — гневно се обърна към него тя. — Знаем какво става, по дяволите! Може би не обичам да прекарвам живота си, като проверявам тъмни алеи и мръсни къшета, но знам какво става. Аз го пиша всеки ден и ако съм наивна, то е така, защото така съм го

избрала. Първо трябваше да приема факта, че сестра ми е убита, а сега трябва да приема факта, че е била убита... изнасилена, бита и убита... от някакъв младеж — престъпник.

— Психопат — поправи я тихо Ед. — Лудостта не подбира възрастови групи.

Тя стисна зъби и отново се върна към вестника си. Беше казала, че иска картината в съзнанието си. Сега я имаше. Бледа и слаба. Щеше да я изучи. Да изреже проклетата рисунка и да я закачи на стената в спалнята си. И когато го направи, щеше да опознае това лице като собственото си.

— Мога да ти кажа със сигурност, че миналата нощ не съм говорила с тийнейджъри. Внимателно слушах гласовете им по телефона — всеки нюанс, всеки звук. Щях да позная, ако някой от тях беше толкова млад.

— Гласовете на момчетата се променят след дванадесет-тринадесет години. — Когато тя се пресегна за цигара, той почти трепна. Грейс не биваше да продължава да живее само с кафе и тютюн.

— Не става дума само за дълбочината на гласа, а за интонацията, за израза. Диалозите са моята специалност.

Опитваше се да се успокои и прокара ръце през косата си.

— Щях да позная едно момче.

— Може би. Може би щеше да го познаеш. Ти забелязваш подробностите, запомняш ги и после наместваш. Забелязал съм това.

— Такъв ми е занаятът — промърмори тя.

Забрави за цигарата, докато изучаваше рисунката. В нея липсваха детайлите. Ако го наблюдаваше достатъчно дълго и достатъчно внимателно, можеше да им даде плът. Точно както правеше и с характерите на героите си.

— Косата му е къса. Доста консервативна прическа. Не изглежда като момче от улицата.

И той си беше помислил същото. Но една късо подстригана коса не стесняваше много броя на заподозрените.

— Успокой се малко, Грейс.

— Аз съм вътре в нещата.

— Но това не означава, че си обективна. — Обърна вестника с рисунката надолу. — Нито пък, че аз мога да бъда. По дяволите, това е работата ми и ти я превръщаш в ад.

— Как?

— Как? — Той пощипна върха на носа си и едва не се изсмя. — Може би има нещо общо с това, че съм луд по теб. Ако може вече да си отпуша устата, бих ти го казал. Не ми харесва, че трябва да говориш с всички тези мъже.

— Разбирам.

— Истината е, че това ми е противно. Не мога да разбера защо го правиш. Като полицай виждам ползата, но...

— Ти ревнуваш.

— Ужасно.

— Да, наистина. — Тя го потупа по ръката. — Знаеш ли какво, ако някой от тези мъже ме възбуди, ще дойда при теб.

— Аз не се шегувам.

— Господи, Ед, не може да бъде. Ще се побъркам. Не знам дали мога да те накарам да разбереш, но наистина е толкова странно да слушам всички тези мъже и да знам, че и друг ни слуша. Седях и се съсредоточавах върху всеки глас, който идваше по телефонната жица, и се чудех какво си мислят другите, които слушат и записват. — Въздъхна и си призна: — Предполагам, че се питах какво ще си помислиш, ако го чуеш и ти. И затова се мъчех да се концентрирам още повече.

Освободена от натрупаното напрежение, тя отново обърна вестника с рисунката.

— Трябва да погледна отвратителната страна на всичко това и в същото време да помня защо. Знаеш ли, аз ще го позная, когато го чуя. Обещавам ти.

Ед просто я гледаше. Нещо от това, което беше казала, отправи мислите му в нова посока. В това имаше смисъл. Може би точно в това имаше смисъл. Чу почукването на вратата.

— Това трябва да е смяната ми. Добре ли си?

— Да. Ще се опитам да поработя. Предполагам, че ще се почувствам по-добре, като се върна към работата си.

— Можеш да ми звънеш, ако имаш нужда от нещо. Ако не съм там, дежурният ще знае къде можеш да ме намериш.

— Добре съм наистина.

Хвана брадичката ѝ.

— Обади ми се все пак.

— Добре, Хайде тръгвай вече, преди лошите момчета да са излезли по улиците.

---

[1] Силен наркотик, който може да причини умствено или емоционално разстройство, или смърт. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

Бен вече беше потънал в телефонните разговори и в книгата, когато Ед дойде в участъка. Той хвърли един поглед на закъснелия си колега и отхапа по-голямата част от поничката си.

— Знам — каза Бен, като запуши с ръка телефонната слушалка, — будилникът ти не е иззвънял. Кучето ти е изяло значката.

— Отбих се при Тес в кабинета ѝ — кротко отвърна Ед.

По-скоро тонът, с който беше казано това, а не самата новина, накара Бен да се изправи до бюрото.

— Ще ти се обадя по-късно — каза той в телефонната слушалка и затвори. — Защо?

— Заради нещо, което Грейс ми каза тази сутрин. — След като набързо прегледа бележките и документите на бюрото си, Ед реши, че те могат да почакаат. — Искях да споделя идеята си с Тес и да видя дали тя пасва в един психопатски профил.

— И?

— Бинго! Помниш ли Билингс? Работеше в отдел „Кражби“?

— Разбира се, този трън в задника. Стана частно ченге преди години. Специалист по следенето.

— Хайде да се отбием при него да го видим.

— Изглежда голяма работа — отбеляза Бен, като огледа офиса на Билингс. Стените бяха в цвят на слонова кост и сребро, а подът беше застлан с дебел килим. По стените висяха няколко картини. Бен си помисли, че Тес би ги харесала. А през широките прозорци се виждаше шикозният Потомак.

— Това е да си частно ченге, мой човек — каза Билингс, като натисна един бутон на бюрото си. Обърна се с гръб към телевизионните монитори. — Светът е нещо, от което може да се извлече полза. Ако някога решите да зарежете полицията, обадете ми се. Винаги имам работа за две умни момчета.

Както беше казал Бен, Билингс винаги е бил трън в нечий задник. Ед не му обърна внимание и седна на ръба на бюрото му.

— Добре си се обзавел.

Единственото нещо, което Билингс обичаше повече от това да се прави на тузар, беше свързано с професионалната му гордост.

— Шпионирам! Това, което виждаш, не е и половината от моето царство. Имам пет офиса на този етаж и мисля да основа още един клон. Политици, приятели, съседни. — Бившето ченге направи жест с дългата си тясна ръка. — В този град винаги има хора, които плащат добре, за да узнаят нещо за някого.

— Мръсна работа!

Билингс показва белите си зъби на Бен. Беше дал две хиляди долара, за да му направят нови мостове и сега те блестяха като бисери.

— Да, но търсена... Е, какво правят тук две от най-добрите ченгета на отдела? Може би искате да разберете кой си играе с шефа ви, когато жена му не си е вкъщи?

— Може би някой друг път — процеди Ед.

— Ще ти направя професионална отстъпка.

— Ще го имам предвид. А сега искам да ти разкажа една малка история.

— Изплюй камъчето.

— Представи си, имаме един, който обича да подслушва. Умен е, но погрешно се е свързал. Обича да слуша. Знаеш ли за такова нещо?

— Разбира се. — Билингс се облегна в кожения си стол.

— Обича да слуша жени — продължи Бен. — И обича да ги слуша, когато си говорят за секс, но той не разговаря с тях. Натъкнал се е на златна мина, когато открил разговорите на „Фентъзи“. Сега може просто да седи и да слуша с часове, докато жената говори на другите мъже. Възможно ли е подобно нещо, Билингс, възможно ли е, без другите мъже или жената да разберат това?

— Ако има необходимата апаратура, той може да се включи във всеки разговор, който си пожелае. Имам подобни съоръжения, с които мога да ви подслушвам оттук чак до западното крайбрежие, но те струват много пари.

Бяха го заинтригували. Всичко, свързано с подслушването, го интересуваше. Билингс би се замесил и в шпионаж, ако се намереше някое правителство да го наеме за това.

— Върху какво работите, момчета?

— Нека да ти разкажем още малко от историята. — Бен взе една кристална пирамида от бюрото на Билингс и внимателно я разгледа. — Ако този подслушвач иска да открие някоя от жените... без да знае името ѝ, нито къде живее или как изглежда, но иска да ѝ гостува, а всичко, с което разполага, е нейният глас и проникването в линията... може ли стигне до нея?

— Има ли достатъчно акъл?

— Ти ще кажеш.

— Ако има акъл и добър компютър, светът е в неговите ръце. Дай ми телефонния си номер, Бен Парис.

Билингс се завъртя към работната си апаратура и набра на клавиатурата номера на телефона. Машината бръмчеше и пиукаше, докато Билингс я програмира.

— Не си в списъка. Толкова по-голямо е предизвикателството.

Бен си запали цигара. Беше изпушил едва половината, когато адресът му се появи на екрана.

— Познат ли ти е? — попита го Билингс.

— Може ли някой друг да направи това?

— Всеки, който се занимава с тази работа. Нека да ви обясня нещо — с тази красавица и с малко въображение мога да открива всичко. Дайте ми още една минута. — Билингс отново се залови за работа. Използваше името и адреса на Бен. — Балансът на разплащателната ти сметка е малко нисък. На твое място не бих написал чек за повече от петдесет и пет долара. — Той отново се отдалечи от монитора. — Един наистина добър в подслушването човек има нужда от известни умения и много търпение, но също така има нужда и от добра апаратура. Само няколко часа работа с това тук и мога да ти кажа и кой номер обувки носи майка ти.

Бен изтръска пепелта от цигарата си.

— Ако те наемем за тази операция по примамването на нашия човек, ще можеш ли да определиш къде се намира подслушвачът?

Билингс оголи белите си зъби. Знаеше, че струва скъпо.

— За стари момчета... и на разумна цена... ще мога да ви кажа и какво е ял за закуска.

— Ужасно съжалявам, че ви притеснявам, сенаторе, но госпожа Хайдън е на телефона. Каза, че е важно.

Хайдън продължи да чете речта, която се канеше да произнесе днес следобед пред Лигата на жените избирателки.

— На коя линия, Сюзън?

— На трета.

Хайдън натисна бутона, като придържаше телефонната слушалка с рамото си.

— Кажи, Клер, но малко съм притеснен с времето.

— Чарлтън, става дума за Джерълд.

След двадесетгодишен брак той добре познаваше жена си и веднага усети тревогата в гласа ѝ.

— Какво?

— Чарлтън, деканът Уейт лично ми се обади. Джерълд се е сбил с един ученик.

— Клер, не само че ми е трудно да повярвам, като познавам темперамента на Джерълд, но освен това мисля, че е доста досадно да ми се обаждаш само защото Джерълд и някакво друго момче са се скарали. Ще поговорим за това, когато се прибера вкъщи.

— Чарлтън! — Беше се приготвил да затвори телефона, но остротата в гласа ѝ го спря. — Според Уейт това не е било просто спречкване. Другото момче... е било откарано в болница.

— Това е нелепо. — Хайдън беше престанал да преглежда речта си. — Струва ми се, че просто се преувеличават няколко юмука и синини.

— Чарлтън. — Клер усети как стомахът ѝ се сви. — Казват, че Джерълд се опитал да го удуши.

Двадесет минути по-късно Чарлтън П. Хайдън седеше в кабинета на декан Уейт. Зад него седеше Джерълд, свел поглед и стиснал зъби. Бялата му памучна риза беше изцапана и раздърпана, но беше успял да оправи вратовръзката си. Драскотините по лицето му сега бяха съединени от тъмни сини петна. Кокалчетата на ръцете му бяха подути.

Един поглед бе достатъчен за Хайдън, за да се увери, че инцидентът е бил просто едно сбиване. Със сигурност Джерълд щеше да бъде наказан. Трябваше да му прочете една лекция и да го лиши за

известно време от някои привилегии. Но все пак бащата мислеше повече как инцидентът да не стане достояние на пресата.

— Надявам се, че ще успеем бързо да оправим нещата.

Уейт въздъхна. Оставаха му само две години до пенсия. През двадесетте години, прекарани в „Сент Джеймс“, той беше преподавал, възпитавал и учил на дисциплина синовете на богати и привилегировани хора. Много от предишните му ученици също като родителите си бяха станали обществени фигури. Ако бе научил нещо със сигурност досега, това бе, че всички тези мъже, които пращаха наследниците си при него, не обичаха да ги критикуват.

— Знам, че сега работите много усилено, сенатор Хайдън. Не бих настоявал за тази среща, ако не бях уверен, че тя е за доброто на сина ви.

— Убеден съм, че си разбирате от работата, декан Уейт. В противен случай Джерълд нямаше да бъде тук. Но все пак съм принуден да кажа, че целият сценарий е малко изкривен. Разбира се, не мога да намеря извинение за факта, че синът ми е участвал в юмручен бой. — Това бе казано направо над главата на Джерълд. — Мога да ви уверя, че ние сериозно ще поговорим за това вкъщи.

Уейт намести очилата си. И Джерълд, и Хайдън видяха нервността в този жест. Хайдън търпеливо изчакваше, а Джерълд злорадстваше.

— Оценявам това, сенаторе. Но като декан нося отговорност за „Сент Джеймс“ и учениците в него. Нямам друг избор, освен да освободя Джерълд.

— Намирам тази мярка за много крайна. Аз също съм посещавал такова училище. Мръщеха се на сбиванията помежду ни, но не ни изключваха.

— Това едва ли би могло да се нарече сбиване.

Уейт беше видял очите на Джерълд, беше видял погледа му, когато с две ръце стискаше гърлото на Литгоу. Беше се изплашил, страшно се беше изплашил. Дори и сега, като погледнеше сведеното надолу лице на момчето, се чувстваше неловко. Рандолф Литгоу се отърва с няколко наранявания по лицето. А когато мистър Бърнс се опита да ги разтърве, Джерълд го нападна с такава жестокост, че старият човек падна на земята. Опита се да удуши почти изпадналия в безсъзнание Литгоу, докато няколко момчета успеят да го издърпат.

Уейт се изкашля в шепата си. Знаеше колко са големи властта и богатството на човека срещу него. По всяка вероятност Хайдън щеше да бъде следващият президент. Да имаш за ученик сина на президента и той да се дипломира в „Сент Джеймс“ си беше огромен успех. Само това, наистина само това бе причината сега Уейт да изключи Джерълд от училище.

— Досега, вече четири години, откакто Джерълд е при нас, той никога не ни е създавал проблеми.

Разбира се, Хайдън не бе и очаквал друго.

— В такъв случай излиза, че той е бил предизвикан.

— Вероятно. — Уейт отново се изкашля в шепите си. — Въпреки че не може да се намери извинение за жестокостта на нападението му, бихме искали да чуем Джерълд, преди да предприемем някакви дисциплинарни мерки. Уверявам ви, сенаторе, тук не освобождаваме нашите ученици току-така.

— Добре, но какъв е проблемът?

— Джерълд отказа да даде обяснение.

Хайдън прехапа долната си устна. Всяка година плащаше няколко хиляди долара, за да бъде синът му правилно обучаван и възпитаван, а този мъж нямаше дори способността да измъкне от един ученик някакво прилично обяснение.

— Бихте ли ни оставали за малко насаме, декан Уейт?

— Разбира се. — Изправи се и с удоволствие се отдалечи от мълчаливия, студен, втрещен поглед на сина на сенатора.

— Декане... — Властният глас на Хайдън го спря на вратата. — Сигурен съм, че мога да разчитам на вашата дискретност по случая.

Уейт много добре знаеше приноса на семейство Хайдън за „Сент Джеймс“ през последните четири години. Освен това знаеше колко лесно личният живот на един кандидат може да съсипе политическата му кариера.

— Училищните проблеми си остават в училище, сенаторе...

Щом Уейт излезе от стаята, Хайдън се изправи. Беше съвсем автоматичен жест, дори твърдо установен навик. Чувстваше се повластен, когато стоеше изправен.

— Добре, Джерълд. Готов съм да чуя обяснението ти.

Джерълд притискаше здраво ръце към бедрата си. Погледна баща си. Видя в него нещо повече от висок, силен и красив мъж. Видя крал с

окървавен меч, носещ справедливост.

— Защо не му каза да се шиба? — кротко попита Джерълд.

Хайдън зяпна от учудване. Щеше да бъде по-малко шокиран, ако синът му беше станал и го беше зашлевил през лицето.

— Моля?

— Не му влиза в работата какво правим — продължи Джерълд със същия разумен тон. — Той е само една малка тлъста невестулка, седнала зад бюрото, придаваща си много важност. Той изобщо не знае нищо за това как стоят нещата в действителност. Той е незначителен.

Тонът на Джерълд беше толкова любезен, усмивката му — толкова искрена, че Хайдън отново зяпна от учудване.

— Декан Уейт ръководи тази институция и докато си ученик в „Сент Джеймс“, той заслужава уважение.

Докато е ученик тук. Оставаше още един месец. Ако баща му иска да изчака още няколко седмици, преди да срита Уейт по задника, Джерълд можеше да прояви търпение.

— Да, сър.

Хайдън кимна с облекчение. Момчето очевидно беше много разстроено, може би страдаше и от побоя. Хайдън не обичаше да го притиска, но трябваше да получи отговор.

— Кажи ми защо се сбихте с Литгоу.

— Той ме дразнеше.

— Очевидно. — Хайдън се почувства в свои води. Младите момчета имаха излишна енергия и често я отприщваха в отношенията си един към друг. — Предполагам, че той е започнал инцидента?

— Той беше ме яхнал. И е идиот. — Джерълд нетърпеливо взе да проявява недоволството си. Но се хвана навреме. Трябваше да се овладее. Баща му искаше да се владее. — Казах му да се махне от гърба ми. Честно беше да го предупредя. — Джерълд се усмихна на баща си. Без да знае защо, Хайдън усети как кръвта му се смразява. — Каза, че ако нямам уговорка с някое момиче за абитуриентския бал, ще ми уреди една своя братовчедка, танцьорка в някакъв клуб. В този момент исках да го убия. Исках да размажа красивото му лице.

Хайдън се опитваше да повярва, че това е само един младежки гняв, че това са само детски приказки, но не успя. Не съвсем.

— Джерълд, да раздаваш юмруци невинаги е правилен отговор. Имаме система и трябва да работим според нейните правила.

— Ние управляваме системата. — Джерълд вирна глава. Но какви бяха очите му! Дори баща му видя в тях лудост, видя нещо диво и свирепо. После клепачите му отново ги скриха. Хайдън се успокои, трябваше да се успокои, че просто си е въобразил. — Казах му, казах му, че не искам да ходя на превзети училищни танци, да пия пунш и да бърбря. А той се засмя. Не трябваше да ми се присмива. Отговори ми, че изглежда, не харесвам момичетата. — Джерълд се изкикоти тихо и облиза слюнката от устните си. — Вече знаех, че ще го убия. Казах му, че не харесвам момичетата. Харесвам жените. Истинските жени. После го ударих така, че от носа му потече кръв и се размаза по цялото му лице. Продължих да го удрям. — Джерълд продължи да се усмихва, а лицето на баща му преbledняваше все повече. — Не го винях за това, че ревнува, но не трябваше да ми се присмива. Щеше да се гордееш с това как го наказах, че ми се присмиваше.

— Джерълд...

— Можех да ги убия всичките... — продължи Джерълд. — Можех, но не го направих. Не си заслужаваше, нали?

За миг Хайдън си помисли, че стои в стаята с някой непознат. Но това бе неговият син, неговият добре възпитан, добре образован син. Вълнението е виновно, успокояваше се Хайдън. Всичко се дължеше на напрежението от този следобед.

— Джерълд, не мога да намеря извинение за това, че си изпуснал нервите си днес, но подобни неща се случват с всеки. Освен това разбирам, че когато ни провокират, казваме и правим неща, които не мислим и които при други обстоятелства няма да направим.

Джерълд изкриви устни в една почти мила усмивка. Обичаше богатия ораторски тембър на гласа на баща си.

— Да, сър.

— Уейт каза, че си се опитал да го удушиш.

— Така ли? — Погледът на Джерълд за миг стана празен. После сви рамене. — Е, това е най-добрият начин.

Хайдън усети как се изпотява, под мишниците му потекоха струйки. Страхуваше ли се? Но това е нелепо. Той е баща на момчето пред него. Нямаше причини да се страхува. Потта продължаваше да се стича надолу по гърба му.

— Ще те закарам до дома.

„Въпрос на малка почивка“, каза си Хайдън, когато изведе сина си от стаята. Момчето работеше прекалено усърдно. Просто имаше нужда от почивка.

Грейс въздъхна тежко, когато телефонът иззвъня. За пръв път днес бе успяла да поработи. Наистина да работи. Беше се затворила с часове само в собственото си въображение и написа нещо, от което наистина беше доволна.

Дълбоко в себе си тайно се беше страхувала, че няма да може да пише повече. Не и за убийства и жертви. Но вдъхновението отново я бе обзело. Отначало написаното беше по-сурово, но после всичко потече постарому. Историята, самото писане. Създаваният от нея свят нямаше нищо общо с Катлин и все пак изцяло беше свързан с нея. Още час-два и щеше да има какво да изпрати на издателя си в Ню Йорк и да успокои изопнатите му нерви. Но телефонът иззвъня и я върна в действителността. А действителността изцяло бе свързана с Катлин.

Грейс вдигна слушалката и след това си записа номера. Извади си цигара и го набра.

— Запиши обаждане за Дезире.

Почака, докато повикването бе прието и операторът се включи.

— Здравсти, Майк, какво мога да направя за теб?

Какъв отвратителен начин да прекарва вечерта, помисли си тя. Ед седи долу с Бен, играят на джин, а тя се прави на прислужница на сър Майкъл.

Безвреден. Повечето от мъжете, които се обаждаха, бяха такива. Самотници, търсеци компания. Бяха предпазливи и затова търсеха безопасността на електронния секс. Бяха напрегнати, притиснати от семейни и служебни проблеми, решили, че телефонното обаждане е по-евтино от таксата на проститутките или на психиатъра. Това бе най-простият начин, по който човек можеше да погледне на всичко това.

Изрезката от вестника със скицата на момчето лежеше на нощното й шкафче. Колко ли пъти вече я беше изучавала? Колко ли пъти беше поглеждала към нея, опитвайки се да види... нещо? Убийците, изнасилвачите трябваше да изглеждат различно от другите хора. И все пак те изглеждаха като тях... нормални, незабележими. Това беше... ужасно. Човек може да ги задмине по улицата, да бъде с

тях в асансьора, да се ръкува с тях на някой коктейл, без да разбере какви са.

Дали ще го познае, като го чуе? Гласът му ще бъде нормален и безобиден като на сър Майкъл и все пак по някакъв начин тя ще го познае. Сигурна бе в това. Взе рисунката в ръце и отново се загледа внимателно в нея. Гласът трябваше да приляга на това лице и тя щеше да го свърже с него.

Навън Бен пресече улицата и се отправи към едно микробусче. Ед вече го беше победил с петдесет на двадесет и той си помисли, че е време да провери има ли нещо ново при Билингс. Отвори вратата, Билингс го погледна и го поздрави.

— Забавна работа — промърмори той.

— Да, сър, забавна с главно З. Искаш ли да послушаш?

— Ти не си наред, Билингс.

Той му се ухили и схруска един лешник.

— Мадамата е страхотна, старче. Трябва да ти благодаря, че ме запозна с нея. Изкушавам се и аз да ѝ се обадя.

— И защо не го направиш? Забавно ще е да погледам как Ед ти извива врата. Правиш ли нещо тук, освен да се въртиш?

— Не ставай досаден, Бен Парис. Помни, че вие дойдохте при мен. — Преглътна лешника. — О, да, тя наистина го накара... — Билингс спря. — Задръж. — Притисна с ръка слушалката към ухото си и започна да набира някакви номера на апаратурата си. — Изглежда, някой иска да слуша безплатно.

Бен приближи и се надвеси над рамото на Билингс.

— Хвана ли го?

— Може би. Може би. Леко прищракване, леко бръмчене. Погледни стрелката. Да, да, включил се е. — Билингс долови превключване и кикот. — Имаме „menage à trois“^[1].

— Можеш ли да го проследиш?

— По дяволите, разбира ги тия работи. Умно копеле. Бързо се придвижва. По дяволите!

— Какво?

— Тя затвори. Предполагам, че са изтекли трите ѝ минути.

— Проследи ли го, Билингс?

— За бога, необходимими са ми повече от тридесет секунди. Ще почакаме да видим дали отново няма да се включи. — Билингс отново

бръкна в купичка с лешници. — Знаеш ли, Парис, ако момчето прави това, което мислиш, той съвсем не е глупав. Не, напротив, сече му акълът. Има и късмет, че притежава последната дума на техниката и знае как да я използва. Ще си покрие следите.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че няма да можеш да го приковеш?

— Не. Просто ти казвам, че е добър. Но аз съм по-добър от него.

Джерълд не можеше да повярва. Дланите му се изпотиха. Беше станало чудо. И той го бе направил. Никога не бе преставал да мисли за нея, да я желае. И ето отново тя се бе върнала само за него. Дезире се бе върнала. И го чакаше.

Зави му се свят. Замаян, отново си сложи телефонните слушалки и пак се включи.

Този глас. Гласът на Дезире. Само фактът, че го чува, го изпълваше с напрежение. Беше напрегнат, потен и безразсъден. Единствено тя можеше да го накара да се чувства така. Само тя можеше да го доведе до ръба на вълната. Тя притежаваше силата и властта, които и той притежаваше. Притвори очи и я остави да изпълни цялото му тяло. Позволи ѝ отново и отново да се разлее по вените му. Тя се бе върнала. Тя се бе върнала за него, защото той бе върхът.

Господи, всичко си идваше на мястото. Прав е бил, като свали маската си и показа на тези превзети училищни пикльовци от какво е направен той. Дезире се бе върнала. Тя го желаше. Желаше да го почувства вътре в себе си. Желаше отново да ѝ даде върховното удоволствие.

Той сякаш я почувства под себе си, да се опъва и крещи, да го моли. Беше се върнала, за да му покаже, че той има власт не само над живота, но и над смъртта. Беше я върнал обратно. Когато този път отидеше при нея, щеше да бъде още по-хубаво. Щеше да бъде върховно.

Другите жени бяха просто един опит, една проверка. Сега го разбираше. Другите просто му бяха доказали, че двамата с Дезире си принадлежат. В този момент тя говореше на него, обещаваше му тялото си, обещаваше му се цялата.

Не можеше да не отиде при нея. Но първо трябваше да се подготви за това.

— Махна се. — Билингс изруга и натисна някакъв бутон. — Малкото копеле се откачи. Хайде включи се отново, върни се! Почти те хванах.

— Дай ми това, което вече откри, Билингс.

Все още ругаейки, Билингс измъкна една карта на града. Без да маха слушалките от ушите си, начерта четири линии, които свързваха в един четириъгълник шест къщи.

— Той е тук вътре. Докато отново не го засека, това е всичко, което мога да ти кажа. Господи, нищо чудно, че се махна. Това момче реве като бебе.

— Просто продължавай. — Бен сложи картата в джоба си и изскочи от микробуса.

Не беше достатъчно, но беше повече от това, което имаха преди няколко часа. Почука на входната врата и прекрачи вътре, когато Ед отвори.

— Сведохме местонахождението му до един квадрат от шест къщи.

Като хвърли поглед към горния етаж, Бен се разположи в дневната и разгърна картата на масичката за кафе. Ед седна на ръба на дивана и се наведе над нея.

— Първокласно обкръжение.

— Да. Дядото на Тес живее тук. — Бен посочи с показалец едно място малко извън квадрата. — А тук живее конгресмен Морган.

— Може би не е било случайно, че неговата кредитна карта е била използвана за цветята — промърмори Ед. — Може би нашето момче го познава, него или децата му.

— Синът на Морган е на същата възраст — подхвърли Бен, като си взе чашата с пепси.

— Но той има много солидно алиби.

— Да, но си мисля какво ли ще каже, като го накараме да разгледа скицата на нашия човек.

— Училището, което посещават децата на Морган, е „Сент Джеймс“, нали?

— Да. То е реномирано и консервативно училище.

Ед си спомни подстрижката на момчето от скицата. Взе си бележника и стана.

— Ще се обадя.

Бен отиде до прозореца. Оттук се виждаше микробусът на улицата. В него Билингс ядеше лешници и може би, може би стесняваше вероятностите. Нямаха много време. Чувстваше го. Нещо щеше да се пропука, и то много скоро. Ако нещата не вървяха както трябва, Грейс щеше да бъде притисната от двете страни.

Погледна през рамо към Ед, който говореше по телефона. Знаеше как се чувства човек, колко разстроен е, какъв страх изпитва, когато любимата му е в центъра на нещо, което е извън неговия контрол. „Опитваш се да бъдеш ченге, добро ченге, но няма как да останеш обективен, все едно е, че се мъчиш да се качваш по мокро въже. Непрекъснато се изхлузваш...“

— Майката на Морган е починала тази сутрин — каза Ед, като затвори телефона. — Семейството ще бъде извън града за няколко дни.

В очите на Бен Ед видя това, което чувстваше вътре в себе си. Те нямаха няколко дни.

— Искам да я измъкна от това.

— Знам.

— По дяволите, тя не трябва така да се излага на опасностите. Тя дори не живее тук. Трябваше да се върне в небостъргача си в Ню Йорк. Колкото повече остане...

— Толкова по-трудно ще ти бъде да видиш как си отива — довърши мисълта му Бен. — Може би тя няма да си тръгне, Ед.

Човек не можеше да избяга от партньора си.

— Обичам я толкова много, че ще е по-добре да знам, че е в безопасност далеч от мен, отколкото, че е тук с мен.

Бен седна на облегалката на дивана и си извади цигара. Осемнадесетата за днес. По дяволите, Ед му създаде този проклет навик да ги брой.

— Знаеш ли на какво най-много ти се възхищавам... освен на уменията на ръцете ти?... На това, че дяволски добре преценяваш хората, Ед. Обикновено ти трябва само десет минути, за да прецениш някого. Предполагам, знаел си, че Грейс няма да отстъпи.

— Може би не съм я убеждавал достатъчно сериозно. — Ед пъкна големите си ръце в джобовете.

— Преди няколко месеца и аз сериозно се бях замислил дали няма да направя грешка, като отпратя Тес, само и само да бъде настрана отук. — Бен съсредоточено гледеше върха на цигарата си. — Сега, като си спомням за онова време, преценявам много по-трезво. Нямах да се получи. Тя е именно Тес, защото когато реши да направи нещо, го прави. Бях изплашен до смърт и й внуших много от моя страх.

— Може би ако беше по-настоятелен, нямах да се стигне до това почти да я изгубиш. — Просто му се изплъзна от езика и Ед дълбоко съжали за казаното. — Извинявай. Не съм прав.

Ако беше някой друг, Бен би дал воля на гнева си. Но това беше... Ед и той се овладя.

— Нищо. И аз самият съм се питал хиляди пъти. Не мога да забравя какво изпитах, когато я видях в ръцете му. Никога няма да го забравя. — Смачка цигарата си, изправи се и закрачи из стаята. — Искаш да държиш Грейс настрана от тази част на своя живот, изцяло да я отделиш от нея. Искаш тя да не бъде докосната от всичките лайна, с които се занимаваш цял ден — банди, експлозивни, сутеньори. Искаш ли да ти кажа нещо? Това никога не може да стане. Няма значение какво работиш, но когато се връщаш у дома, винаги носиш частица от него със себе си.

— Но това, че човек носи нещо със себе си вкъщи, не означава, че другият трябва също да ври в казана.

— Не, но тя сега е вътре. — Бен прокара ръка през косата си. — Господи, знам как се чувстваш и ме боли за това. Не само заради теб, но и заради мен самия. Но това, което най-много ме притеснява, е, че тя може да пострада. Независимо колко силно желаш да не участва, тя е в играта и тя е тази, която ще пипне убиеца.

— Точно това смятам да направя — каза Грейс от вратата. И двамата обърнаха глави към нея, но тя погледна само Ед. — Съжалявам, но докато разбере, че водите личен разговор, бях чула твърде много. Отивам да си направя кафе. Но преди да го направя, искам само да ви кажа нещо. Винаги довършвам това, което съм започнала. Винаги.

Бен взе сакото си, когато Грейс излезе от стаята.

— Излизам. Ще мина покрай Билингс и ще се разберем как ще продължим тази нощ.

— Да. Благодаря.

— Ще те взема сутринта. — Кимна към вратата. — Бих ти казал да се успокоиш, но ще се въздържа. Ако трябваше да го направя отново, щях да го направя по същия начин.

Грейс чу как външната врата се затвори. След минута чу Ед да се отправя към кухнята. Веднага се залови с кафеварката, в която досега само се взираше.

— Не мога да разбера защо, по дяволите, Кет не си е купила микровълнова фурна. Всеки път, като реша да сготвя нещо, се чувствам като пещерен човек. Мисля си за една замразена пица. Гладен ли си?

— Не.

— Кафето сигурно вече има вкус на кал. — Тя дрънна с чашите в шкафа. — Може би в хладилника има някакъв сок.

— Благодаря, нямам нужда от нищо. Защо не седнеш и не ме оставиш аз да го направя?

— Стига. — Тя се обърна и тръсна чашата в чинийката. — По дяволите! Престани да се опитваш да ме поставяш на място и да ме потупваш по рамото. Не съм дете. С години сама съм се грижила за себе си, и то дяволски добре. Не желая да ми правиш кафето или каквото и да е.

— Добре. Търсиш кавга. Чудесно. — Той самият бе готов за това. — Какво, по дяволите, искаш?

— Искам да се махнеш от пътя ми. Искам да престанеш да ме гледаш така, все едно че щом направя една крачка и ще си падна на носа.

— Щеше да бъде по-лесно, ако гледаше къде стъпваш.

— Знам какво правя и не искам ти или който и да било да се върти около мен и да чака да ме хване. Аз съм можеща, разумна, интелигентна жена.

— Вероятно си, когато нямаш капаци. Ти гледаш само пред себе си, Грейс, но не знаеш какво, по дяволите, става от двете ти страни или зад теб. Никой няма да се махне от пътя ти, особено пък аз, докато всичко това не приключи.

— Тогава престани да ме караш да се чувствам виновна, че правя единственото нещо, с което мога да помогна за залавянето на убиеца.

— Какво искаш от мен? Да спра да се притеснявам за теб? Да не ми пука какво може да ти се случи? Да не би да си мислиш, че мога да пускам и спирам чувствата си като с кранче?

— Ти си полицай! — извика тя. — Предполага се, че трябва да си обективен. Предполага се, че искаш да го хванеш, независимо какво ти струва.

— Искам да го хвана — процеди през зъби той. Грейс видя студения израз на лицето му и разбра, че е отишла твърде далеч.

— Тогава знаеш, че „възкръсналата“ Дезире може да ти го достави на тепсия. Помисли и за това, Ед. Може би някоя жена е жива тази нощ, защото той се е насочил към мен.

Вярваше й. Но проблемът беше друг. Не можеше да понася това тя да е примамката.

— Щеше да бъде дяволски по-лесно, ако не те обичах.

— Тогава обичай ме достатъчно, за да ме разбереш.

Искаше да бъде разумен. Искаше отново да стане хладнокръвният, умерен човек, какъвто винаги е бил. Но сега не можеше да бъде разумен. Ако тази история не приключеше скоро, може би той никога повече нямаше да бъде същият човек. Внезапно се почувства уморен и притисна с длан челото си. Един квадрат от шест къщи и бледа скица. Трябваше да бъде достатъчно. Щеше да сложи край на всичко това. Длъжен бе да намери начин да му сложи край или до утре вечер трябваше да намери начин да качи Грейс на самолета за Ню Йорк. Отпусна ръце.

— Ще ти изври кафето.

Тя съдържа една ругатня, обърна се и изключи газта. Протегна се за дръжката на кафеварката. Не я улучи и си опари пръстите.

— Не — каза тя, като разбра, че Ед стана. — Изгорих се, но ще се оправя.

Хвърли му бърз поглед и обля пръстите си със студена вода.

— Видя ли? Мога и сама да се справя. Не е необходимо да ги целунеш, за да ми мине.

С гневно движение тя затвори крана на чешмата. Стоеше и гледаше как водните капчици се стичат от пръстите й.

— Съжалявам. О-о, господи, съжалявам. Мразя, когато се държа отвратително.

Тръсна глава и се приближи до масата.

— Предполагам, че бях изнервена. И когато слязох и те чух да говориш с Бен, това ме изкара от равновесие. — Взе една кърпа и започна да я мачка в ръцете си. — Не знам как да се оправя с твоите чувства и с моите. Никой преди не се е отнасял така с мен.

— Това е добре.

Думите му я накараха да се усмихне и да го погледне в очите.

— В интерес на истината трябва да ти кажа, че аз никога не съм изпитвала към друг това, което изпитвам към теб.

Изчака един миг.

— Но? — подкани я Ед.

— Ако аз съчинявах всичко това, щях да се чудя как да го опиша. Работата е там, че искам да ти кажа какво чувствам, но се страхувам нещата да не станат по-сложни и за двама ни.

— Направи ми един намек.

— Изплашена съм. — Затвори очи и не се отдръпна, когато ръцете му докоснаха нейните. — Толкова съм изплашена. Когато бях горе на проклетия телефон, ми се прииска да затворя и да избягам. Но не можах. Аз дори вече не съм сигурна, че това, което върша, е правилно. Но трябва да продължа да го правя. Много по-лошо е, когато ти ме притискаш от другата страна, а аз не искам да те нараня.

— Искаш да те подкрепя, искаш да ти кажа, че това, което вършиш, е правилно. Но аз не знам дали бих могъл да го направя.

— Тогава поне не ми казвай, че греша, защото ако ми го повториш няколко пъти, ще ти повярвам.

Той гледеше вплетените им ръце. Нейната бе малка и деликатна, ноктите ѝ бяха дълбоко изрязани и без лак. На кутрето си носеше голям диамант.

— Ходила ли си някога на къмпинг?

— На палатка? — Озадачено поклати глава. — Не. Никога не ми е било ясно защо хората отиват да спят в мръсотията.

— Знам едно място в Западна Вирджиния. Има река и много скали. И диви цветя. Бих искал да те заведа там.

Усмихна му се. Това бе неговият начин да ѝ предложи мир.

— На палатка?

— Да.
— Предполагам, това изключва всякакъв рум сървис.
— Мога да ти нося чая до спалния чувал.
— Добре... Ед? — Тя искаше да му върне жеста. — Защо не целунеш пръстите ми? Знам, че можеш да ги излекуваш.

---

[1] Съпружеска тройка (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

— Тес, изглеждаш чудесно. — Клер Хайдън докосна бузата си до тази на Тес.

Седнаха на масата в ъгъла на Мейфлауър.

— Благодаря ти, че дойде да се видим след твоя толкова напрегнат ден.

— Винаги ми е приятно да се видя с теб, Клер. — Тес й се усмихна, въпреки че краката я боляха и вече си мечтаеше за една гореща вана. — А и стори ми се, че е нещо важно.

— Вероятно преувеличавам. — Клер оправи тъмнорозовото си сако. — Искам един сух вермут — каза тя на появилия се келнер. После погледна към Тес. — Да бъдат два?

— Не. Предпочитам периер^[1].

Тес погледна към Клер, която продължаваше да върти дебелията си венчална халка около пръста си.

— Как е Чарлтън? От месеци не съм ви виждала, освен във вечерните новини. Сигурно преживявате много вълнуващо време.

— Знаеш какъв е Чарлтън. Всичко прави в движение. А колкото до мен, аз се опитвам да се справя с положението. Усмивки, речи, излъскани подиуми. Пресата, която непрекъснато обсажда къщата. — Сви рамене, сякаш се опитваше да отхвърли своята неубедителност. — Всичко това е част от играта. Знаеш, Чарлтън винаги е казвал, че подробностите са по-важни от кандидата. Често си мисля дали ако, без да иска, тръшне вратата, репортерите няма да отразят едно „гневно избухване“.

— Да живееш живота си на показ никога не е било лесно. Да бъдеш съпруга на любимия син на партията, която ще спечели, явно изисква големи усилия.

— О, не става въпрос за това. Аз вече се примирих. — Клер изчака, докато им сервират. Щеше да изпие само едно питие, независимо от това колко се изкушаваше да си поръча второ. Нямахше да се оправи нищо, ако някой кажеше, че съпругата на кандидата е

пресушила една бутилка. — Мога да те уверя, че понякога ми се иска да живеем в малка ферма далеч от всичко. — Отпи от питието си. — Но, разбира се, това много скоро ще ми омръзне. Аз обичам Вашингтон. Харесва ми да съм съпруга във Вашингтон. И изобщо не се съмнявам, че ще ми е приятно да стана Първата дама.

— Ако го чуеше дядо ми...

— Милият Джонатан. — Клер отново се усмихна, но на Тес не ѝ убягна напрежението, което замъгляваше погледа ѝ. — Как е той?

— Както винаги. Ще му стане приятно, като му кажа, че сме се срещали.

— Страхувам се, че това не е просто светска среща. Ще говорим за нещо, което не бих искала да обсъждаш с дядо си. Или с когото и да било друг.

— Добре, Клер. Защо не ми кажеш какво те тревожи?

— Тес, винаги съм уважавала твоите професионални умения и се надявам, че мога да разчитам на дискретността ти.

— Ако се опитваш да ми загатнеш, че всичко, което ще ми кажеш, трябва да го приема като оценка и някаква особена привилегия, добре, ще те разбере.

— Знам, че ще ме разбереш. — Клер отново направи пауза, отпи една глътка и за да се успокои, стисна чашата. — Както вече ти казах, вероятно преувеличавам. Чарлтън няма да бъде доволен, ако разбере, че съм говорила с теб за това. Но аз не мога повече да се правя, че не забелязвам.

— Значи Чарлтън не знае, че си тук?

— Не. — Клер вдигна поглед към нея. Напрежението в нейните очи бе замъглило погледа ѝ още повече. В тях имаше страх. — Не искам той да узнае. Не сега. Ти разбираш, че сега той е под голямо напрежение. Вече никой не приема и грам несъвършенство на водачите си. Веднъж да се изрови някаква мръсотия и пресата хищно я улавя и я раздува. Раздува я, докато тя стане много по-голяма от човека, за когото се отнася. Тес, знаеш как могат да повлияят семейният живот на кандидата и личните връзки в една изборителна кампания.

— Предполагам, че не си ме повикала тук, за да си говорим за изборителната кампания на Чарлтън?

— Не. — Клер се поколеба. Щом веднъж го кажеше, вече нямаше да може да върне думите си обратно. Двадесет години от

нейния живот и пет години от живота на съпруга ѝ трябваше да балансират това решение. — Става въпрос за Джерълд. Синът ми. Страхувам се, че той... е, добре... струва ми се, че напоследък не прилича на себе си.

— В какъв смисъл?

— Той винаги е бил тих и самотен. Вероятно ти дори не го помниш, въпреки че често е бил на приемите, които даваме.

Спомените на Тес бяха свързани с едно слабо момче, което изчезваше в ъглите.

— Боя се, че не си го спомням добре.

— И хората не го помнят. — Усмивката на Клер беше вяла. Беше сложила ръце в скута си и мачкаше покривката на масата. — Той не бие на очи. Умен е. Джерълд е ужасно умен млад човек. Той е на върха на десетката най-добри от неговия клас. Няколко отлични частни колежа го приеха. Но той продължи традицията и се записа в Принстън. — Започна да говори бързо, много бързо, като че ли беше в увеселително влакче, което стремглаво пропадеше по надолницето и тя се плашеше, че може да остане без дъх. — Боя се, че прекарва времето си повече с компютъра си, отколкото с хората. Аз самата не мога да разбера това, но Джерълд обожава техниката и чудесно се справя с нея. Честно да си кажа, не съм имала никакви проблеми с него. Никога не ми е възразявал, никога не е бил невнимателен. Когато приятелите ми разказват как са притеснени с техните тийнейджъри, аз просто не мога да се начудя колко тих и послушен е Джерълд. Може би не е много емоционален, но е добър по природа.

— Идеалният син? — промърмори Тес. Знаеше колко измамно можеше да бъде „свършенството“ и колко грапавини да се крият зад него.

— Да, да, точно така. Той просто обожава Чарлтън. Струва ми се, че даже прекалено много, разбираш ли? Понякога се чувствам притеснена от това, но е толкова приятно да виждаш как момчето гледа баща си. Във всеки случай никога не сме имали проблемите, с които се сблъскват толкова родители днес. Наркотици, промискуитет, безразличие. Но напоследък...

— Отдъхни малко, Клер.

— Благодаря. — Тя отпи една глътка, за да разкваси пресъхналата си уста. — През последните няколко месеца Джерълд

прекарва все повече време сам. Заклучва се в стаята си всяка вечер. Знам колко много учи и дори направих опит да го накарам да намали темпото. Понякога сутрин изглежда толкова преуморен. Настроенията му непрекъснато се променят. Знам, че бях прекалено заета с изборите, кампанията и не му обръщах достатъчно внимание. Аз самата невинаги имам настроение.

— Говори ли с него за това?

— Опитах се. Вероятно не съм била много настойчива. Не предполагах колко е трудно. Една вечер, беше съвсем наскоро, той се върна от библиотеката и беше... Тес, той беше целият раздърпан. Дрехите му бяха размъкнати, а лицето му беше издрано. Явно бе участвал в някакво сбиване, но той каза, че е паднал от колелото си. Оставих го. Сега съжалявам. Дори накарах баща му да повярва, въпреки че знаех, че същата вечер Джерълд бе взел колата. Тогава си мислех, че това все пак е негов личен живот и понеже той е добре възпитан, не може да бъде нещо лошо. Но после в очите му имаше нещо... имаше нещо...

— Клер, ти подозираш, че Джерълд е пробвал наркотици?

— Не знам. — За момент тя си позволи да закрие с длани лицето си. — Не знам, но съм сигурна, че трябва да направим нещо, преди да е станало по-лошо. Вчера Джерълд се е сбил в училище. Изключиха го. Тес, обвиняват го, че се опитал да удуши едно момче... с голи ръце. — Тя погледна към ръцете си. Венчалната ѝ халка блестеше на светлината. — Никога преди не е имал неприятности.

Тес усети как кръвта ѝ се смразява. С мъка преглътна и после много внимателно попита с почти неутрален тон:

— Какво каза Джерълд за сбиването?

— Нищо. Поне не на мен. Знам, че говориха с Чарлтън, но никой от двамата не сподели с мен. Чарлтън е притеснен. — Погледът ѝ срещна този на Тес и веднага се сведе. — Съпругът ми опитва да се държи така, сякаш нищо не се е случило, но аз виждам. Знам колко ще е опасно, ако нещо попадне в пресата, и се ужасявам от мисълта как ще се отрази това на кампанията му. Той продължава да твърди, че Джерълд има нужда единствено от няколко дни почивка и после ще се успокои. Ще ми се да можех да му повярвам.

— Искаш ли да поговоря с Джерълд?

— Да. — Клер се протегна и хвана ръката ѝ. — Много бих искала. Не знам какво друго бих могла да направя. Бях по-добра съпруга, отколкото майка. Изглежда, изпуснах Джерълд. Наистина много се притеснявам за него. Понякога изглежда толкова дистанциран, толкова затворен в себе си, като че ли знае нещо, което никой друг не знае. Надявам се, че ако поговори с някого извън семейството, който все пак е част от нас, той ще разкрие душата си.

— Ще направя каквото мога, Клер.

— Знам, че ще успееш.

Рандолф Литгоу мразеше болницата. Мразеше Джерълд Хайдън за това, че го вкара в нея. Повече заради унижението, отколкото заради болката. Как щеше да се върне и да погледне момчетата, след като бе пребит от този особняк?

Малкият подлизурко си мислеше, че е голяма клечка в училището, защото баща му се готвеше да става президент. Литгоу се надяваше, че Чарлтън Хайдън ще загуби изборите. Надяваше се да изгуби толкова катастрофално, че да трябва да се измъкна от Вашингтон през нощта, като вземе със себе си и побъркания си син.

Литгоу се сви в леглото и ужасно му се прииска вече да е време за посещения. Отпи сок с една сламка и успя да преглътне, макар че дяволски огън изгаряше гърлото му. Когато отново стъпеше на крака, щеше да накара това мазно нищожество да си плати.

Отегчен, неспокоен и изпълнен със съжаление към себе си, Литгоу започна да превключва каналите на телевизията. Не беше в настроение да слуша новините в шест часа. Можеше да чуе всичко това в „Настоящите събития“, когато се върнеше в училище. Превключи на някаква комедия. Знаеше проклетия диалог на този кон наизуст. Ругаейки, превключи на другия канал. Продължаваха новините. Точно когато Литгоу мислеше да се откаже и да почете някоя книга, показаха скицата, която Мери Бет Морисън бе изработила с полицейския служител. Тя изпълни целия екран.

Може би нямаше да ѝ обърне внимание. Но очите... Те го накараха да присвие своите. Бяха същите очи, които видя, преди да загуби съзнание в ръцете на Джерълд. Съсредоточи се и се опита да допълни детайлите, които художникът беше пропуснал. Преди да бъде

напълно сигурен, скицата изчезна и на нейно място се появи телевизионният репортер. Развълнуван и неспокоен, Литгоу превключи на канала на телевизионната новинарска мрежа. Можеха да го покажат пак.

Ако го видеше отново, имаше страхотна идея какво да направи по-нататък.

— Патрулни коли ще обикалят района през цялата нощ — каза Бен.

Ед все още се взираше в картата, сякаш чакаше нещо да изскочи от нея.

— Ако излезе, имаме шанс да го забележат.

— Не обичам да разчитам на шанса. — Ед погледна към хола. Горс Грейс вече привършваше третата си вечер на телефона. — Можеш ли да си спомниш колко пъти днес кръстосахме този квадрат пеша и зад кормилото?

— Остави тези сметки настрана. Слушай, партньоре, все още си мисля, че училището бе добра находка, Уейт може и да не позна момчето, но беше много нервен.

— Хората стават нервни, когато около тях се завъртят ченгета.

— Да, но имам чувството, че нещо ще се пропука, когато нашата Лоуенщайн успее да покаже скицата на всички ученици.

— Може би. Но това му дава на разположение и тази нощ, и още много часове утре сутринта.

— Но нали и двамата сме в къщата? Билингс е отвън и на всеки петнадесет минути има минаващ патрул. Тук тя е на по-сигурно място дори и от затвора.

— Мисля си за психиатричния профил, който направи Тес. Чудя се защо не мога да мисля като него.

— Защото не ти хлопа дъската.

— Не е само това. Знаеш как се чувства човек, когато е близо до един от тях. Няма значение колко са чалнати, няма значение колко са ненормални, ти започваш да мислиш като тях, да ги предугаждаш, да предвиждаш действията им.

— И ние го правим. Затова и ще го хванем.

— Не предугаждаме всичко. — Ед разтри очите си. Бяха започнали да го болят още от следобеда. — И не успяваме съвсем, защото той е дете. Колкото повече мисля за това, толкова съм по-сигурен. Не само заради показанията на Мери Бет Морисън. Децата поначало не мислят като възрастните. Питал съм се защо много деца са искали да участват във войните. Ами те никога не са се сблъскали с факта, че са смъртни. На човек това не му идва наум, преди да навърши поне двадесет години.

Думите му напомниха на Бен за собствения му брат.

— Някои се сблъскват с това на шестнадесет.

— Не и този. Анализът на Тес води не само към един психопат, но и към един незрял човек.

— Значи трябва да започнем да мислим като деца.

— Вероятно е взел една доза, преди да отиде при Мери Бет Морисън. — Ед започна да крачи из стаята. — Станало е точно така, както тя казва — хленчел е като дете, на което са счупили любимата играчка. И какво прави тогава такова момче?

— Счупва играчката на някой друг.

— Точно в целта. — Ед се обърна към него. — Ти ще станеш страхотен баща.

— Благодаря. Виж какво, изнасилванията и нападенията, които са станали след случая с Морисън, нямат същия почерк.

— Знам. — Нали и той бе чел дума по дума всеки рапорт с надеждата да намери някаква връзка. — Може би не е нападнал друга жена, но това не значи, че изобщо не е нападал. Знаеш, че когато на един изнасилвач му се попречи да продължи, той става много нервен и разгневен. А този е дете. Трябва да си го изкара на някого.

— Искаш да кажеш, че е готов да се сбие с някой, с някое друго дете например?

— Искам да кажа, че ще се ориентира към по-слаб, към такъв, когото мисли за по-слаб от себе си. И ще се почувства по-добре, ако това е човек, когото познава.

— Значи трябва да проверим рапортите за телесни наранявания през последните дни.

— И болниците. Не мисля, че би го задоволило едно малко сбиване.

— Започна да мислиш като Тес — усмихна му се Бен. — Затова те обичам. Сигурно е тя — каза той, когато телефонът иззвъня. — Казах ѝ да ми се обади, като се прибере вкъщи.

— Кажи ѝ да взема калций.

Ед отново пое папката. Но тонът на Бен го накара да я остави.

— Кога? Имаш ли адреса? Ти и Ренок ще пазите тук, а ние ще го приберем. Слушай, Лоуенщайн, пет пари не давам кой... Кой? Господи Исусе Христе! — Бен прокара ръка по лицето си и се опита да помисли. — Иди при съдията Мейтер. Той е републиканец. Не, не се шегувам. Искам заповедта за обиск да е в ръцете ми след един час или ще отидем без нея.

Бен затвори. Ако се наложеше да рискуват, можеше и да стане така, все едно че са пили голяма глътка студена вода. Затова му трябваше една бърза голяма водка.

— Идентифицирали са скицата. Едно момче от болницата в Джорджтаун е познало в нея съученика си, който се е опитал да го удуши. Учи в „Сент Джеймс“. Капитанът е пратил при него човек да запише показанията му.

— Имаме ли името му?

— Според показанията на момчето това е Джерълд Хайдън. Живее в средата на квадрата очертан от Билингс.

— Тогава да тръгваме.

— За този ще трябва да вървим по каналния ред, партньоре.

— Майната му на каналния ред.

Бен не си направи труда да му каже, че винаги Ед е бил този, който е настоявал да спазват правилата.

— Момчето е син на Чарлтън Хайдън, изборът на народа.

Ед се втренчи в него за няколко дълги секунди.

— Ще се кача при Грейс.

Бен едва кимна, когато телефонът отново иззвъня.

— Парис.

— Бен, извинявай, че ви прекъсвам.

— Виж, докторе, не мога сега дълго да държа телефонната линия.

— Ще бъда кратка. Мисля, че е важно.

Бен погледна към часовника си и прецени, че на Лоуенщайн ѝ трябват още петдесет и седем минути, преди да се обади.

— Казвай.

— Винаги съм се придържала много стриктно към съблюдаването на лекарската тайна. — Точно това сега й тежеше на душата. — Днес говорих с една жена, с една позната. Тя е много загрижена за сина си. Вчера той е участвал в едно много сериозно сбиване в училище. Почти е удушил другото момче. Бен, голяма част от това, което тя ми разказа, се свързва с профила на вашия сериен убиец.

— Счупил е играчката на някой друг — изрече Бен. — Кажете ми името, докторе. — В последвалото мълчание той си я представи как седи на бюрото си и се бори, за да пристъпи лекарската клетва. — Добре, ще го направим по друг начин. Кажете ми името Джерълд Хайдън познато ли ти е?

— О-о, господи!

— Тес, слушай, имам нужда от едно твое официално обаждане. Ние вече работим по въпроса за заповедта за обиск. Едно твое позвъняване може да ускори нещата.

— Бен, аз се съгласих да взема това момче за свой пациент.

Няма нужда да я ругая, помисли си той. Тя не може да бъде друга.

— Тогава можеш да решиш, че е в негов интерес по най-бързия начин да попадне в ръцете ни. И то жив. Обади се на Харис, Тес. Кажете ми това, което каза на мен.

— Бъди внимателен. Сега той е много по-опасен.

— Вие двамата с малкото ме чакайте. Луд съм по вас.

Бен тъкмо затваряше телефона, когато Ед и Грейс влязоха в стаята.

— Ед ми каза, че вече знаете кой е.

— Да. Готова ли си да се оттеглиш от заниманието си на телефонна метреса?

— Повече от готова. Кога ще го хванете?

— Чакаме заповедта за обиск. Малко си пребледняла, Грейс. Искаш ли едно бренди?

— Не, благодаря.

— Говорих с Тес. — Бен извади цигара и си запали. Предложи и на Грейс. — Вашингтон е малък град. Днес е говорила с майката на Джерълд Хайдън. Дамата смята, че синът ѝ има нужда от психиатър.

— Колко странно! — Грейс издуха дима от цигарата си. — Мислех си, че когато го открием, ще е нещо като кулминация. Вместо това — едно телефонно обаждане и лист хартия.

— Работата на полицията е свързана повече с писане по хартия — каза Ед.

— Да. — Опита да се усмихне. — И аз имам същия проблем с моята работа. Искам да го видя. — Отново смукна от цигарата си. — Все още искам да го видя, Ед.

— Защо не почакаш, докато вържем свободните краища? — Той докосна бузата ѝ, а тя се обърна към него и го погледна. — Ти направи това, което трябваше, Грейс. Вече направи всичко за Катлин.

— Веднъж да свърши и мога да повикам родителите си и... Джонатан. Мисля, че ще мога.

На Лоуенщайн ѝ бяха необходими по-малко от четиридесет минути, за да вземе заповедта. Шляпна я в ръката на Бен.

— Кръвта на Хайдън беше в справката в болницата на Джорджтаун. Съответства. Можеш да го хванеш. Ще наблюдаваме къщата, докато се обадите.

— Стой тук. — Ед сложи ръце на раменете на Грейс.

— Никъде няма да ходя. Слушай, знам, че светът има нужда от герои, но мисля, че аз имам нужда повече от теб. Така че бъди добро ченге, Джаксън, и се пази. — Хвана го отпред за ризата и го наведе, за да го целуне. — Ще те чакам.

— Грижи се за тази дама, Ренок — каза Бен, когато затваряха вратата. — Няма да ми е приятно да видя как Ед ще те срита.

Грейс дълбоко въздъхна и се обърна към новите си пазачи:

— Някой иска ли кафе?

Клер чу позвъняването на външната врата и почти изруга от раздразнение. Ако не тръгнаха до пет минути, щяха да закъснеят. След като позвъни на прислугата, тя пригладя косата и сама отиде да отвори вратата.

— Детективи Джаксън и Парис. — Полицейските значки, които видя Клер, я изпълниха с тревога. — Искаме да поговорим с Джерълд

Хайдън.

— Джерълд? — С години тя се беше учила да се усмихва и сега устните ѝ автоматично се изкривиха в усмивка. — За какво става въпрос? — Момчето на Литгоу, помисли си тя. Родителите му сигурно ще поискат обезщетение.

— Имаме заповед за обиск, мадам. — Бен ѝ я подаде. — Джерълд Хайдън се издирва за разпит във връзка с убийствата на Катлин Брийзуд и Мери Грайс и за опита за изнасилване на Мери Бет Морисън.

— Не! — Тя беше силна жена. Никога в живота си не беше припадала. И сега заби здраво нокти в дланите си, докато погледът ѝ се проясни. — Това е някаква грешка.

— Ще се бавиш ли още, Клер? Трябва да тръгнем всеки момент. — Хайдън се показва на вратата. Дружелюбният израз на лицето му леко се промени, когато видя полицейските им карти. — Някакъв проблем ли има?

— Става дума за Джерълд. — Клер отново заби нокти в дланите си. — Те искат да приберат Джерълд. О, господи, Чарлтън. Те казват, че е извършил две убийства.

— Това е абсурдно.

— Заповедта е у съпругата ви, сенаторе. — Съчувствието, което Ед обикновено проявяваше, беше изчезнало. — Ние сме упълномощени да приберем сина ви за разпит.

— Обади се на Стюард, Клер — каза Чарлтън П. Хайдън и наистина реши, че е време да повика адвокатата си. Въпреки че не вярваше и не можеше да го повярва. Хайдън сякаш видя как рухват годините на изграждане на силна и старателно издигната платформа. — Сигурен съм, че бързо ще изясним това недоразумение. Ще пратя да извикат Джерълд.

— Предпочитаме сами да се качим горе — каза Ед.

— Много добре.

Кандидатът за президент се обърна и се отправи към стълбите. С всяка крачка Хайдън чувстваше как целият му живот, амбициите му, надеждите му се изплъзват. Ясно, болезнено ясно виждаше погледа на Джерълд в кабинета на декана. Държеше се, когато почука на вратата на Джерълд. Държеше се като храбър мъж, застанал лице в лице с въоръжен взвод.

— Извинете, сенаторе. — Бен се протегна и блъсна вратата. Тя се отвори. Вътре лампите бяха запалени и радиото тихо свиреше. Но в стаята нямаше никой. Тя беше празна.

— Трябва да е долу. — Студена пот потече по гърба на Хайдън.

— Ще дойда с вас.

Ед кимна на Бен и влезе в стаята на Джерълд.

За по-малко от десет минути Бен се увери, че Джерълд Хайдън не е вече в къщата. Когато той се върна в спалнята, сенаторът и съпругата му го придружаваха.

— Имал е доста добро скривалище — посрещна ги Ед и посочи отвореното чекмедже на бюрото. — Моля не пипайте нищо — предупреди той Хайдън, когато сенаторът пристъпи в стаята. — Ще повикаме някой да опише всичко това. Изглежда, има около четиридесет грама хероин и около сто и двадесет грама трева. — С върха на молива си полицаят побутна капака на буркана.

— Това е някаква грешка. — В гласа на Клер започна да се прокрадва истерия. — Джерълд не взема наркотици. Той се ползва с добро име.

— Съжалявам. — Бен премести погледа си от Клер към компютъра, който заемеше почти цялото бюро. — После погледна към партньора си.

— Билингс се оказа прав — каза Ед, — апаратурата му е последна дума на техниката.

— Той не е в къщата...

Докато майка му хълцаше в спалнята, Джерълд прескачаше оградата между къщата на Ед и на покойната Катлин Брийзуд. Никога преди не се беше чувствал по-добре. Кръвта му кипеше, а сърцето му биеше до пръсване. Дезире го чакаше, чакаше го, за да я заведе в Отвъдното.

Ренок пиеше кафе в дневната, а Грейс си играеше със своята чаша и поглеждаше към часовника си. Къде ли бе Ед? Защо не се обаждаше?

— Знаете ли, аз съм голям ваш почитател, госпожице Маккейб.

— Благодаря ви, детективе.

— Изчаках Лоуенщайн да прескочи до Билингс, за да ви кажа, че и аз самият се опитвам да пиша.

„Кой ли не се опитва“, помисли си тя. Насили се да се усмихне. Не беше в стила ѝ да не е любезна с хората.

— Наистина ли? Криминални романи ли пишете?

— Само разкази. — Широкото и приятно лице на полицая се изчерви от възмущение. — Човек с моята професия прекарва доста време в колата. Просто седи и чака. Това е идеално време за мислене.

— Може би ще ми покажете нещо, което сте написали?

— Не бих искал да ви притеснявам.

— Напротив, бих искала да видя. Защо не... — Гласът ѝ заглъхна, когато видя променящия се израз на лицето му. Тя също беше чула. Тътрене на крака и отваряне на вратата.

— Защо не се качите горе? Заклучете вратата. — Извади пистолета си и я хвана за ръка. — За всеки случай.

Тя бързо стана и тръгна, без да спори. Ренек държеше пистолета си с две ръце. Беше го насочил напред, докато се движеше.

В спалнята Грейс застана с гръб към вратата. Чакаше. Ослушваше се. Вероятно нямаше нищо. И какво ли можеше да има? Ед сигурно вече го бе заловил. Телефонът всеки момент ще иззвъни и той ще ѝ каже, че всичко е свършило.

Чу как изскърца една дъска и отскочи. По челото ѝ се стичаха капки пот и влизаха в очите ѝ. Грейс ги избърса и се нарече глупачка. Сигурно бъдещият писател Ренек идваше да ѝ каже, че всичко е чисто.

— Дезире?

Шепотът, с който беше произнесено това име, изсуши всяка капка пот по тялото ѝ. Усети вкуса на страха. Той изпълни цялата ѝ уста, но тя не можеше да го преглътне. Докато стоеше така, вперила поглед във вратата, дръжката се завъртя наляво, после надясно.

— Дезире.

Беше в капан. В капан. Думата отново и отново минаваше през мозъка ѝ. Беше сама, изведнъж се оказа сама с човека, дошъл да я убие. С двете си ръце Грейс заглуши вика, който се опитваше да избухне от цялото ѝ тяло. Знаеше, че той ще дойде. Знаеше и въпреки това се оказа хваната в капан. Но тя не беше безпомощна. Бързо се придвижи до нощното шкафче, отвори чекмеджето, в което държеше

пистолета си, и непохватно започна да тършува вътре, когато вратата поддаде.

Той е дете, мислеше тя, докато се взираше в него. Как е възможно това момче — с избродиран крокодил на ризата, с пъпки по брадичката — да е убиецът на нейната сестра? Но когато погледна в очите му, видя отговора.

— Дезире, нали знаеше, че ще се върна?

— Аз не съм Дезире. — Той също имаше пистолет. Сърцето й спря да бие, щом го видя в ръцете му и като видя кръвта в долния край на ризата му. В другата си ръка носеше букет цветя. Букет розови карамфили.

— Няма значение как се наричаш. Ти се върна. Ти ме повика отново.

— Не е вярно. — Тя вдигна пистолета си, когато той пристъпи към нея. — Не се приближавай. Не искам да те нараня.

— Ти не можеш да го направиш.

Той се засмя, сякаш беше много доволен. Никога не бе желал нещо толкова силно, колкото желаше нея. Никога не бе искал нещо повече от това да й достави удоволствие.

— И двамата знаем, че няма да ме нараниш. В този миг ние сме над всичко. Ти и аз. Помниш ли какво беше? Помниш ли, Дезире? Животът ти изтече през пръстите ми, докато моят се вля в теб.

— Ти си убил сестра ми. Знаеш го. И полицията го знае. Те идват.

— Аз те обичам. — Той пристъпи по-близо към нея, докато говореше. Тези очи почти я хипнотизираха. — Можеш да бъдеш единствената. Заедно можем да направим всичко, да бъдем всичко. Ти ще продължаваш да се връщаш при мен. Аз ще продължавам да слушам и да чакам. Ще бъде точно както преди. Отново и отново.

Подаде й цветята.

Чуха шума едновременно. Грейс видя Ренок на вратата. Кръвта се стичаше по лицето му от раната, направена от куршума на Джерълд. Полицаят се бе подпрял и се опитваше да се задържи изправен.

Джерълд се обърна. Устните му се изкривиха. Насочи пистолета си, но Грейс стреля първа.

— Какво става тук, по дяволите?

Бен и Ед ускориха крачките си, когато видяха как Лоуенщайн се опитва да разбие външната врата.

— Отидох да занеса лешници на Билингс и да му кажа, че всичко вече приключи. Когато се върнах, врата ѝ беше заключена.

Мигом тримата извадиха оръжията си и когато влязоха, се разделиха. Ед видя кръвта. Погледът му проследи следата ѝ към горния етаж. Вече се бе насочил нагоре, когато чуха изстрела.

Сърцето му спря да бие. Краката му сами тичаха по стълбите. Чу някой да вика дрезгаво името на Грейс, но не разбираше, че викът идва от собствената му уста. Натъкна се на Ренок и го подмина. Беше готов да убива, беше изпълнен с желание да убива.

Грейс се бе изхлузила до пода, с гръб, опрян на леглото. Все още държеше пистолета в ръката си. Лицето ѝ беше като платно, а очите ѝ — потъмнели и замаяни. Но дишаше. Ед смачка с подметката си карамфилите, когато се насочи към нея.

— Грейс? — Докосна я. Хвана раменете ѝ, милваше лицето ѝ, косата ѝ. — Грейс, искам да ми кажеш нарани ли те! Погледни ме, кажи нещо, Грейс. — Докато ѝ говореше, взе пистолета от ръцете ѝ.

— Беше толкова млад. Просто не можеш да повярваш колко е млад. Донесе ми цветя. — Втренчи се в Ед, когато той закри от погледа ѝ проснатото на няколко стъпки от нея тяло. — Каза, че ме обича. — Когато започна да се задъхва, той се опита да я привлече към себе си, но тя го задържа настрана. — Не. Добре съм. Добре съм.

Лоуенщайн вдигна телефонната слушалка.

— Според Ренок ти си му спасила живота. Държала си се като професионалист.

— Да. — Грейс подпря главата си с ръка. — Ед, наистина съм добре. Но не мисля, че мога да стана без нечия помощ.

— Облегни се на мен — прошепна той. — Само малко.

Тя отпусна глава на раменете му.

— Добре.

— Момче, няма да можеш да се справиш. — Бен се беше навел над Джерълд. Беше видял раната и знаеше, че въпреки че Лоуенщайн беше извикала вече Бърза помощ, това нямаше да му помогне. — Ако има някакъв товар, който искаш да свалиш от плещите си, сега е моментът.

— Не се страхувам да умра — каза Джерълд. Той не чувстваше болка. Затова изживяването му беше още по-сладко. — Това е върховно блаженство. Дезире го знае. Тя вече го е преживяла.

— Ти ли отне живота на Дезире и Роксана?

— Аз им дадох най-доброто. — Джерълд погледна и видя лицето на Дезире, надвесено над него. — Дезире!

Въпреки че Ед се опита да я дръпне настрана, Грейс остана и продължи да се взира в Джерълд. Тя бе искала този миг и щеше да го носи със себе си до края на своя живот. Искала беше справедливост, но в този момент не беше сигурна какво точно значи това.

— Ще се върна — каза ѝ Джерълд. — Ще чакам. Помни. — Устните му се изкривиха, преди да умре.

— Ела долу, Грейс. — Ед я избута от стаята.

— Мислиш ли, че някога ще разберем защо? Защо?

— Трябва да се научиш да бъдеш удовлетворена и от отговорите, които не намираш. Седни. Ще ти сипя малко бренди.

— Няма да откажа. — Седна. Подпря лакти на коленете си и постави лицето си в дланите. — Казах му, че не искам да го нараня. Бог ми е свидетел, че наистина го мислех. Като го видях, като разбрах как е станало всичко, вече не го мразех толкова много.

— Ето ти питието.

— Благодаря. — Успя да отпие малка глътка, а след нея една наистина голяма глътка. — И така... — Тя подсмръкна и си почеса носа с опакото на ръката. — Как мина денят ти?

Ед я погледа известно време. Цветът ѝ бе започнал да се връща, а ръката ѝ не трепереше. Твърда жена, помисли си той. Тя е много твърда. Наведе се към нея и взе чашата от ръцете ѝ. Грейс разтвори ръце и той я притисна към себе си.

— О-о, Ед! Никога повече не искам да се чувствам така изплашена, никога.

— И аз също.

Обърна към него глава, така че да може да притисне устните си към врата му.

— Ти трепериш?

— Не, това си ти.

Засмя се и се притисна още по-силно към него.

— Няма значение.

Бен се поколеба на вратата, после се изкашля и влезе.

— Чупка, Парис — озъби му се Ед.

— Само една минута. Виж, Грейс, имаме показанията на Ренок, така че няма да има нужда да бързаш с твоите. Ще оттеглим хората си оттук колкото е възможно по-бързо и ще ви оставим най-сетне сами.

— Благодаря. — Грейс се отдръпна малко от Ед, толкова, колкото той да може да подаде ръка на Бен. — Ти си приятел, партньоре.

— Искаше ми се да бяхме по-бързи. — Той пое протегнатата му ръка и я стисна. — Преживяхме тежко време, Грейс. Тес искаше да ти предам, че ако имаш нужда да поговориш с някого за това, тя е на твое разположение.

— Знам, кажи й, че с радост й връщам съпруга за вечерите.

Бен постави ръка на рамото на Ед.

— До утре сутрин.

— Да.

Когато Бен излезе, Ед отново подаде чашата на Грейс.

— Пийни още малко.

— Мога да изпия цялата бутилка.

Чу стъпките и гласовете по стълбите и знаеше какво означават те. Този път не отиде да гледа.

— Ед, ще имаш ли нещо против? Не искам да оставам тук. Искам да си ида у дома.

Докосна бузата й, преди да се изправи. Не беше възможно да стои близо до нея, когато я загубваше.

— Съжалявам, Грейс, но няма как тази нощ да се върнеш в Ню Йорк. След няколко дни, когато приключим с документите...

— Ню Йорк? — Грейс остави брентито. То не й беше нужно повече. — Казах, че искам да си отида у дома. А това е в съседната къща.

Когато Ед се обърна и я изгледа втренчено, тя му се усмихна.

— Разбира се, ако предложението ти все още е в сила.

— В сила е. — Той обви ръката си около нея. — Моята къща все още не прилича много на наш дом, Грейс. Има нужда от много работа.

— Вечерите ми са свободни. — Тя се сгуши в прегръдките му. — Не съм ти го казвала досега, но когато за пръв път дойдох тук, си избрах твоята къща за дом, в който най-много бих искала да живея. Хайде да се прибираме у дома, Ед.

— Хайде. — Той ѝ помогна да се изправи.

— Само още едно нещо — разроши косата си Грейс. — Няма да ти гладя ризите.

---

[1] Питие от ферментирал сок от круши. — Б.пр. ↑

Издание:

Нора Робъртс. Безсрамна добродетел

ИК „Бард“, 1999

Оформление на корицата: Петър Христов

Коректор: Виктория Каралийчева

ISBN: 954-585-054-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.